P.G. WODEHOUSE

HALIHÓ, JEEVES!

CICERÓ

P. G. WODEHOUSE

HALIHÓ, JEEVES!

CICERÓ

A mű eredeti címe:
The Inimitable Jeeves

Fordította:
Bakó

Fedélterv:
Zsoldos Vera

© by The Trustees of the Wodehouse Estate
© Hungarian translation by Bakó, 1998
© Illustrations by Zsoldos Vera, 1998

Az évszázad agyvelője sorompóba lép

- Halihó, Jeeves - mondtam én.
- Jó reggelt, uram - mondta Jeeves.

Csendesen az ágyam melletti asztalkára tette a jó öreg teáscsészét, nyomban fel is hörpintettem egy frissítő kortyot. Pont jó. Minden reggel pont jó. Nem túl forró és nem túl édes, nem túlságosan gyenge, de nem is túl erős, éppen annyi tej, amennyi kell, és persze semmi kóbor csepp a csészealjon. Bámulatos mókus ez a Jeeves. *Félelmetesen* érti a dolgát. Reggelenként például (na jó, délelőttönként) korábban sokszor volt részem oktalan szenvedésben: Jeeves valamennyi elődje a legszebb álmomból vert föl. Akkor rontottak be nagy patkócsattogtatással a szobámba, mikor éppen a másik oldalamra akartam fordulni. Mit csinál ezzel szemben Jeeves? Mindig két perccel azután lebeg be a csészével, hogy magamhoz tértem. Telepátia lehet az ügyben (ha ugyan jól emlékszem a szóra, mert az nálam sose biztos). Mindenesetre ég és föld a különbség: a magamfajta srác egész napja másmilyen lesz, ha így indul.

- Milyen időnk van ma, Jeeves?
- Kivételesen derűs, uram.
- Írnak valami érdekeset az újságok?
- Kisebb súrlódás fenyeget a Balkán-félszigeten, uram. Egyébként semmi említésre méltó.

- Figyeljen csak, Jeeves, tegnap este találkoztam a klubban egy taggal, azt tanácsolta, tegyem fel ma kettőkor Kalózhajóra az ingem is. Mit szól hozzá?
- Nem javaslom, uram. Az istálló nem derűlátó.

Ennyi nekem elég is. Jeeves tudja. Hogy honnan, arra még nem sikerült rájönnöm, de tudja. Voltak idők, mikor könnyed kacajjal mentem a saját fejem után, aztán vagyonokat veszítettem, de ez már a múlté.

- Ingről jut eszembe - mondtam -, azok a mályvaszínűek, amiket a múltkor rendeltem, megérkeztek már?
- Igen, uram. Már vissza is küldtem őket.
- Visszaküldte őket?!
- Igen, uram. Nem illettek volna az ön egyéniségéhez.

Meg kell mondjam, piszok magasra pontoztam azt az anyagot - de meghajoltam a nagyobb tudás előtt. Gyengeség? Én nem is tudom. Semmi kétség, a legtöbb muki az inas tevékenységét kizárólag a nadrág összegyűrésére meg csupa effélére korlátozná, és örökös vesztésre álló harcot folytat, hogy a dolgokat ő irányítsa otthon, de Jeeves más. A legelső naptól kezdve, hogy hozzám került, úgy tekintek rá, mint szellemi vezetőre, filozófusra és barátra.

- Mr Little telefonált néhány perccel ezelőtt, uram. Tájékoztattam, hogy ön még nincs ébren.
- Hagyott üzenetet?
- Nem, uram. Említette, hogy fontos ügyben szeretne konzultálni önnel, de a részleteket illetően nem avatott bizalmába.
- Semmi baj, a klubban úgyis összefutunk.
- Nem kétséges, uram.

Bingo Little-lel iskoláskorunk óta jó cimborák vagyunk. Annak a Mortimer Little-nek az unokaöccse, aki nemrégiben

vonult vissza az üzleti életből egy helyes rakás steksszel (valószínűleg hallották vagy olvasták már a költői kérdést: „Ella, Stella, Bella, Gizella, mitől szökell úgy, mint négy szép gazella?" és a magától értetődő választ: „Hát a Little-féle Láb-Csáb Balzsamtól!"). Bingo Londonban koptatja a flasztert, a fent említett nagybácsi kellemes apanázst utal ki számára, és életét egészében véve nem árnyékolják be felhők, vagyis nem mondhatnám, hogy abban égtem, amit a türelmetlenség lázának szokás nevezni. A legvalószínűbbnek az tűnt, hogy új cigarettamárkát fedezett fel, és azt szeretné, ha én is kipróbálnám; szóval minden aggodalom nélkül költöttem el a reggelim.

Utána rágyújtottam, és odasétáltam a nyitott ablakhoz, hogy megállapítsam, milyen napnak nézünk elébe. Tényleg csúcsnak ígérkezett.

- Jeeves - szóltam.

- Uram? - Jeeves éppen az asztalt szedte le, de ifjú gazdája kedvéért ejtette a szorgoskodást.

- Abszolúte igaza volt az idővel kapcsolatban. Baresz reggel.

- Határozottan, uram.

- Tavasz, meg minden.

- Igen, uram.

- Ha eljő a szép kikelet, vidámabban ragyog az írisz a fénylő galambra, mi, Jeeves?

- Értesüléseim szerint igen, uram.

- Rendicsek! Akkor kérem az öreg kopogót, a legsárgább kesztyűmet és a zöld Homburgot. Megyek a Parkba árkádiai pásztortáncokat lejteni.

Nem tudom, ismerik-e azt a hangulatot, ami ezekben a napokban, vagyis úgy április vége, május eleje körül szállja meg az embert, mikor a világoskék égen bárányfelhők nyargalásznak, és enyhe nyugati szellő fújdogál? Olyan felpörgetett érzés. Romantikus, ha tudnak követni. Nagy általánosságban nem vagyok az a kimondott „hölgyek bálványa"-típus, de olybá tűnt nékem, hogy ezt a reggelt csakis egyféleképpen lenne érdemes eltölteni: ha mondjuk egy bűbájos, ismeretlen lány idehúzna hozzám, és arra kérne, hogy mentsem meg az orgyilkosoktól, és...

- Hello, Bertie - üdvözölt Bingo.

Bűbájos, ismeretlen lányok helyett Bingo Little-lel összefutni: valljuk be, ez kicsit kiábrándító, pláne, ha a pasas tökéletesen ocsmány, lópatkómintával ékes tűzpiros műselyem nyakkendőt vesz föl.

- Te jó ég, ember! - hüledeztem. - A kravátli! Az úriember nyakravalója! De hát mi célból? Mi okból?

- Ó, a nyakkendő? - Elpirult. - Öööö... úgy kaptam.

Láttam, hogy zavarban van, úgyhogy inkább ejtettem a témát. Sétálgattunk egy sort, aztán leültünk a Serpentine-tó mellett.

- Jeeves mondta, hogy beszélni akarsz velem valamiről - kezdtem.

- He? - kérdezte Bingo megrezzenve. - Ó, igen, igen. Igen.

Vártam, hogy elővezesse a nap szenzációját, de egyelőre hiába. A társalgás elbágyadt. A krapek a levegőt bámulta maga előtt, hamisítatlan üveges stílusban.

- Figyelj, Bertie - mondta kábé egy és egynegyed órás szünet után.

- Halló!

- Szerinted a Mabel szép név?
- Nem.
- Nem?
- Nem.
- Nem gondolod, hogy ebben a szóban muzsika van, pont, mint mikor a szél lágyan susog a zöld falevelek közt?
- Nem.
- Egy pillanatra csalódottnak látszott, de aztán felvidult.
- Persze hogy nem gondolod. Mindig is egy hájfejű, minden lelkivilág nélküli hernyó voltál, nem igaz?
- Ahogy mondod. Ki ez a lány? Mesélj el mindent.

Mert mostanra már rájöttem, hogy a szegény öreg Bingo megint elveszítette a szívét. Amióta csak ismerem - és már általánosba is együtt jártunk -, örökösen szerelmes volt valakibe, főleg tavasszal, ez az évszak szemmel láthatóan úgy hat rá, mint a bűbáj. Az iskolában valamennyi évfolyamtársa közül neki volt a legmenőbb gyűjteménye színésznőképekből, és Oxfordban is hamar közmondásossá vált romantikus természete.

- Inkább kísérj el, akkor találkozhatsz vele ebédnél - mondta órájára pillantva.
- Érett javaslat - feleltem. - Hol lesz az abrakolás? A Ritzben?
- A Ritz mellett.

Földrajzi értelemben precíz volt. Kábé ötven méterre a Ritztől keletre van egy azokból az iszonyatos teázókból, amelyek úgy lepik el Londont, mint a bárányhimlő. Akár hiszik, akár nem, ebbe ereszkedett alá Bingo, mint valami hazatérő üregi nyúl, és mielőtt egy szót szólhattam volna, már ott is voltunk a tetthelyen, egy asztal és a fal közé bepréselve, egy korai kuncsaft által otthagyott csendes kávétócsa partján.

Meg kell hogy mondjam, nem tudtam követni a librettót. Bingo, ha nem is hempergett éppen az aranyban, mindig szépen domborodó tárcával mászkált. Azonfelül, amit a nagybátyjától kapott, a lóversenyszezont is jócskán a főkönyv jobb oldalán zárta. Akkor meg miért ebbe az isten háta mögötti kajáldába hívja meg a hölgyet ebédelni? Azért biztos nem, mert le van égve.

Megérkezett a felszolgálónő. Egész csinos lány volt.

- Nem várjuk meg...? - kezdtem mondani Bingó-nak. Úgy éreztem, ez egy kicsit vaskos lesz: nem elég, hogy ilyen helyre viszi a leányzót, még a tápra is ráveti magát, mielőtt a díszvendég felbukkan? Aztán megláttam az arcát, és leálltam.

A krapek szemei kidülledtek. Gazdag mélybíbor vörheny borította el az egész térképet. Pont olyan volt, mint a *Lélek ébredése,* csupa rózsaszínnel.

- Halló, Mabel! - köszönt, némileg nyökögve.

- Halló! - felelt a lány.

- Mabel - szólt Bingo -, ez itt Bertie Wooster, régi cimborám.

- Örvendek a szerencsének - így ő. - Szép napunk van.

- Nagyon - így én.

- Látod, már fel is vettem a nyakkendőt - így Bingo.

- Csodálatosan illik hozzád - állította a lány.

Ha nekem személy szerint bárki azt mondta volna, hogy egy ilyen nyakkendő illik hozzám, felugrom, és tekintet nélkül korra vagy nemre, azonnal fejbe ütöm az illetőt; ez a szegény ördög Bingo azonban egészen összezavarodott az örömtől, és a lehető leghátborzongatóbban vigyorgott.

- Ma mit szabad hoznom? - kérdezte a lány, bizonyos üzleti árnyalatot adva a társalgásnak.

Bingo áhítatosan tanulmányozta az étlapot.

- Egy csésze kakaót kérek, hideg borjú- és sonka-pástétomot, egy szelet gyümölcstortát és egy mandulás puszedlit. Neked is jöhet ugyanez, Bertie?

Felháborodva meredtem a fickóra. Hosszú évek óta a haverom, és azt képzeli, hogy képes lennék ilyen anyaggal inzultálni az öreg pocakot?! A gondolat a szívemig hasított.

- Vagy mit szólnál egy kis forró húsos hurkához, szénsavas limonádéval leöblítve?

Tudják, hátborzongató megfigyelni, mennyire ki tud forgatni önmagából egy srácot a szerelem. Hüledezve vizsgálgattam a mukit velem szemben, aki olyan abszolút könnyed, nemtörődöm hangon beszélt mandulás puszedlikről és limonádéról. Boldogabb időkben sokszor hallgattam ugyanezt a férfit, amint a konyhafőnöknek továbbítandó irányelvekkel látja el a Claridge főpincérét a *sole frite augourmet aux champignons* elkészítésével kapcsolatban; rendszerint azt is hozzáfűzve, hogy ha nem lesz pont olyan, hát nem lesz szívbajos visszapöckölni. Elképesztő! El-ké-pesz-tő!

Az egész kínálatból egyedül a vajas zsömle és egy kis csésze kávé tűnt olyasvalaminek, amit nem a Borgia-família legsötétebb lelkű tagjai preparáltak feketelistán lévő ismerősöknek, úgyhogy ezeket választottam; Mabel már hozta is.

- Na? - kérdezte elragadtatottan Bingo.

Úgy látszik, a véleményemet akarja hallani a méregkeverőnőről.

- Nagyon helyes - mondtam.

Elégedetlennek tűnt.

- Nem gondolod, hogy ő a legcsodálatosabb lány, akit valaha is láttál? - kérdezte ábrándos hangon.

- Ó, abszolúte! - mondtam, csak hogy kedvére tegyek a szerencsétlennek. - Hol találkoztál vele?
- Egy jótékony célú táncesten Camberwellben.
- Mi a csudát csináltál te egy jótékony célú táncesten Camberwellben?
- Az inasod, Jeeves kérdezett meg, nem érdekel-e egy pár jegy.
- Jeeves? Nem tudtam, hogy bukik az ilyesmire.
- Hát, nyilván neki is kell egy kis lazítás néha. Mindenesetre ott volt, és mondhatom, ördögi figurákat dobott be a parketten. Egyébként először nem is akartam elmenni, de aztán úgy gondoltam, benézek a vicc kedvéért. Ó, Bertie, gondolj bele, mi mindent veszíthettem volna!
- Mi mindent veszíthettél volna? - kérdeztem, lévén az öreg kókusz kissé homályos.
- Hát Mabelt, te tökfej. Ha nem megyek le, nem találkoztam volna Mabellel.
- Óh, ah!
Itt Bingo egyfajta önkívületbe esett, és csak azért jött ki belőle, hogy elvermelje a pástétomot és a puszedlit.
- Bertie - mondta aztán -, a tanácsodat kérem.
- Rajta.
- Igazából nem is a te tanácsodat, mert az senkinek nem tenne jót. Úgy értem, te többé-kevésbé tökéletes szamár vagy, nem igaz? Persze nem azért mondom, hogy megsértselek.
- Nem hát, én is tudom.
- Azt szeretném, ha az egész drámát felebarátunk, Jeeves elé tárnád, meglátjuk, mit javasol. Már sokszor mesélted, hogy rántotta ki a lekvárból más haverjaidat. Abból, amit nekem mondtál, úgy tűnik, ő az agy a családban.
- Még sosem csalódtam benne.

- Akkor terjeszd elé az esetem.
- Melyik eseted?
- Hát a gondomat.
- Milyen gondodat?
- Hát a nagybátyámat természetesen, te szegény agyatlan. Mit gondolsz, mit fog a bácsikám mondani erre az egészre? Ha hidegen, körítés nélkül tálalom az ügyet, habzó szájjal fog fetrengeni a kandalló előtti szőnyegen.
- Lobbanékony pali, mi?
- A lelkivilágát feltétlenül elő kell készíteni a hírre. De hogy?
- Ah!
- Ez aztán a segítség, ez az „Ah!". Tudod, eléggé függök az öreg fiútól. Ha megszünteti az ellátmányt, hatalmas szószban vagyok. Bízd a murit Jeeves gondjaira, ő talán ki tudja valahogy csikarni a happy endet. Mondd meg, hogy a jövőm a kezében van, és hogy ha az esküvői harang megcsendül, számíthat a hálámra, fele királyságommal bezárólag. Nevezzük tíz fontnak. Tíz ficcsért a láthatáron Jeeves be fogja magát dobni, igaz?
- Kétségtelenül - helyeseltem.

Egyáltalán nem lepett meg, hogy Bingo így bele akarja rángatni Jeevest a magánügyeibe. Ha gödörbe kerülök, nekem is mindig ez az első gondolatom. Elég alkalmam volt megfigyelni: a lehető legérettebb intellektusú madár, tele bombajó ötletekkel. Ha szegény öreg Bingo dolgait bárki helyre tudja rázni, akkor az ő.

Aznap este vacsora után elétártam a tényállást.

- Jeeves.
- Uram?
- Van most valami dolga?

- Nincsen, uram.
- Már úgy értem, nem csinál semmi fontosat?
- Nem, uram. A nap ezen szakában általában valamilyen tanulságos könyvet olvasok, de ha szerény szolgálataimra van szüksége, akkor ez könnyedén elhalasztható, vagy akár teljes egészében el is hagyható.
- Nos, a tanácsát kérném. Mr. Little-ről van szó.
- Az ifjabb vagy az idősebb Mr. Little-ről, uram, az előbbi úriember nagybátyjáról, aki a Pounceby Gardensben lakik?

Jeeves, úgy látszik, mindent tud. Ez az egészben a legmeglepőbb. Bingóval gyakorlatilag születésünk óta haverok vagyunk, mégsem emlékszem, hogy hallottam volna, hogy a nagybátyja úgy különösebben lakna valahol.

- Honnan tudja, hogy a Pounceby Gardensben lakik? - kérdeztem.
- Bizalmas ismeretség áll fenn az idősebb Mr Little szakácsnője és köztem, uram. Ami azt illeti, akár úgy is fogalmazhatnék: kölcsönös megértés.

Meg kell hogy mondjam, ez egy kissé megrázott. Valahogy sosem gondoltam volna, hogy Jeevest érdekelheti az ilyesmi.

- Úgy érti, el vannak jegyezve?
- E kifejezés is helytálló, uram.
- Nocsak, nocsak!
- Egyedülállóan kiváló szakácsnő, uram - mondta Jeeves, mintha úgy érezte volna, hogy magyarázatot várok. - Mit kívánt kérdezni Mr Little-lel kapcsolatban?

Rázúdítottam a részleteket.

- Szóval így állnak a dolgok, Jeeves - foglaltam össze. - Azt hiszem, meg kell tennünk minden tőlünk telhető csekélységet, hogy segítsünk szegény öreg Bingónak keresztülverekedni a tervezetet. Meséljen az idősebb Mr Little-ről. Miféle srác?

- Bizonyos mértékig különös jellem, uram. Amióta visszavonult, valóságos remetévé vált, és szinte kizárólag a kulináris örömöknek él.
- Úgy érti, falánk disznó?
Jómagam talán nem pontosan ezzel a kifejezéssel írnám le őt, uram. A hozzá hasonló úriembereket nevezik általában *gourmet*-nak**.** Igen komoly igényeket támaszt az általa elköltendő ételneműekkel szemben, éppen ezért rendkívül nagyra értékeli Miss Watson szolgálatait.
- Ő a szakácsnő?
- Igen, uram.
- Akkor szerintem az lesz a legjobb, ha Bingót vacsora után eresztjük rá az öregre. Hogy is mondjam, olvadékony hangulat, meg minden.
- A nehézség abban áll, uram, hogy Mr Little - tekintettel kiújult köszvényére - jelenleg szigorú diétát tart.
- Aha. Ez megnehezíti a dolgot, igaz?
- Nem, uram, úgy vélem, hogy az ifjú Mr Little a maga javára fordíthatja az idősebb Mr. Little balszerencséjét. Nemrégiben beszéltem Mr. Little inasával; beszámolója szerint fő feladatává az vált, hogy esténként felolvasson gazdájának. Ha az ön helyében lennék, uram, azt javasolnám az ifjú Mr. Little-nek, vállalja át ezeket a felolvasásokat.
- Úgy érti, odaadó unokaöcs? Öregember meghatódása kedves gesztustól, mi?
- Részben igen, uram. De még inkább támaszkodnék az ifjú Mr Little által kiválogatott szépirodalmi alkotások mondanivalójára.
- Az nem lesz jó. A drága öreg Bingónak kedves arca van, de ha irodalomra kerül a sor, a *Sporting Times*nál elakad.

- Ez a nehézség áthidalható, uram: boldogan kiválasztanék néhány könyvet Mr Little számára. Ha megengedné, hogy kissé részletesebben is kifejtsem az elgondolást...

- Nem ártana, mert nem mondhatnám, hogy elkaptam a fonalat.

- A módszert, uram, melyet figyelmébe ajánlani vagyok bátor, ha jól tudom, Direkt Javaslatnak hívják reklámkörökben, mivel lényege az, hogy a gondolatot folyamatos ismétléssel vésik az elmébe. Talán ön előtt sem ismeretlen e szisztéma, uram.

- Arra gondol, amikor egyfolytában csak azt hallja, hogy ez vagy az a szappan a legjobb, ettől nemsokára a sóder hatása alá kerül, és lenyargal a sarki üzletbe venni egyet?

- Pontosan, uram. A háború alatt ugyanez a metódus képezte az igen hatékony propaganda alapját. Nem látom okát, miért ne alkalmazhatnánk mi is, hogy megváltoztassuk az alany osztálykülönbségekről vallott nézeteit. Az ifjú Mr Little nap nap után olyan elbeszélések sorozatát olvasná fel, melyekben az alacsonyabb társadalmi osztályból származó ifjú hölgyekkel kötött házasság lehetségesnek, egyszersmind csodálatra méltónak tűnik fel: úgy vélem, ez kellően előkészítené az idősebb Mr Little-t a hír befogadására, miszerint unokaöccse egy teázóban dolgozó felszolgálónőt kíván feleségül venni.

Vannak ilyen könyvek manapság? Ha hihetünk az újságok kultúrrovatának, mostanában egyetlen fajta regény jelenik meg: fiatal házasokról szól, akik az életet szürkének találják, és egymást semmi pénzért nem tudják elviselni.

- Számos megfelelő könyv létezik, uram, melyeket a kritika figyelmen kívül hagy ugyan, mindamellett az olvasók széles

körében ismertek. Sosem került még a kezébe a *Mindenki a szerelemért* című munka, Rosie M. Banks tollából?

- Soha.

- Sem a *Skarlát nyári rózsa,* ugyanettől a szerzőtől?

- Sem.

- Van egy nagynéném, uram, aki büszke tulajdonosa Rosie M. Banks szinte valamennyi művének. Könnyedén kölcsönkérhetek annyi kötetet, ahányat csak az ifjú Mr Little kíván. Kellemes, pihentető olvasnivaló, uram.

- Nos, érdemes megpróbálni.

- Nyomatékosan javaslom a tervet, uram.

- Jól van. Ugorjon el holnap a nénihez, és kapjon fel párat a legszaftosabbakból. Csak láncainkat veszíthetjük.

- Pontosan, uram.

Bingo nem nősül

Tényleg Rosie M. Banks a mi emberünk, jelentette Bingo három nap múlva, és nem is kérdés, hogy a csapatoknak pont ez kell. Az elején, amikor irodalmi diétájának tervezett változtatását meghallotta, idősb Little egy kissé ugyan makrancoskodott, nem lévén az a legény, aki odavan a regényekért (idáig kizárólag a nehezebb havi folyóiratokért rajongott), Bingo azonban kijátszotta az öreg éberségét: felolvasta az első fejezeteket a *Mindenki a szerelemért*ből, még mielőtt a bácsi rájött volna, mi is történik, aztán már ment minden, mint a karikacsapás.

Azóta befejezték a *Skarlát nyári rózsát*, kivégezték a *Szirti mirtuszt*, letudták a *Csak egy gyári munkáslány*t, és éppen a *Lord Strathmorlick széptevése* felénél jártak.

Mindezt Bingo mesélte el rekedt hangon, egy sherryben felvert tojást kortyolgatva. Az ő szemszögéből az irodalmi megközelítésnek volt egy hátulütője: a terheléstől az öreg hangszálakon a lerongyolódás jelei kezdtek mutatkozni. Bingo egy orvosi szótárban utánanézett a tüneteinek, és arra a következtetésre jutott, hogy a „lelkésztorok" néven ismert kórban szenved.

Másfelől viszont jól irányzott csapásai tagadhatatlan sikert hoztak, ráadásul az esti felolvasás után mindig ottmaradt vacsorára: az idősb Little szakácsnője által kivitelezett vacsorát az embernek állítólag meg kellett ízlelnie, hogy el tudja hinni, hogy ilyesmi tényleg létezik. Az erőlevesről tartott megható szónoklata alatt az öreg tökfejnek könnyek szöktek a szemébe. A srác akkor már hetek óta mandulás puszedlin és limonádén élt, gondolom, úgy jött neki a változás, mint Mózesnek az első darab manna.

Az idősebb Little ezeken a banketteken gyakorlati segítséget ugyan nem tudott nyújtani, de Bingo beszámolója szerint ő is leült az asztalhoz, hogy elköltse nyílgyökérből készült tápláló estebédjét. Megszaglászta a fogásokat, történeteket mesélt előételekről, amelyeket a múltban volt alkalma élvezni, és szemléletes akcióprogramot vázolt fel arra vonatkozóan, mi mindent fog majd csinálni az étlappal, ha az orvos formába hozza, szóval úgy gondolom, a maga módján ő is jól érezte magát. Minden szuperül ment, és Bingo bizalmasan közölte, hogy van egy ötlete, ami szerinte végképp meghozza a sikert. Többet nem volt hajlandó elárulni, de biztosított, hogy tuti buli.

- Haladunk, Jeeves - mondtam.
- Ez nagyon örvendetes, uram.
- Mr Little mesélte, hogy amikor a *Csak egy gyári munkáslány* nagyjelenetéhez értek, a nagybátyja úgy hüppögött, mint egy elpáholt bulldogkölyök.
- Valóban, uram?
- Tudja, amikor lord Claude karjaiba veszi a lányt, és így szól...
- Ismerem ezt a részt, uram. A nagynéném egyik kedvence volt.
- Szerintem sínen vagyunk.
- Olybá tűnik, uram.
- Úgy látszik, már megint sikerre vitte az öreg lobogót. Mindig is mondtam, és mondani is fogom, hogy ami a hamisítatlan, kreatív agymunkát illeti, magának, Jeeves, nincs párja. A kor többi nagy gondolkodója csak a mezőnyben ácsorog és bámulja, ahogy maga lekörözi.
- Nagyon köszönöm, uram. Igyekszem rászolgálni a bizalmára.

Kábé egy hét múlva Bingo azzal az újsággal futott be, hogy a köszvény felhagyott a bácsi macerálásával, úgyhogy az a következő naptól újra vitézül forgatja a villát.

- Erről jut eszembe - mondta Bingo -, nagyon örülne, ha holnap vele tudnál ebédelni.
- Én? Miért pont én? A bácsikád azt se tudja, hogy a világon vagyok.
- Dehogyisnem. Meséltem neki rólad.
- Mit meséltél?
- Ó, mindenfélét. Mindenesetre találkozni akar veled. Kispajtás, ha rám hallgatsz, meglátogatod! Jó okom van azt hinni, hogy a holnapi ebéd igazi különlegesség lesz.

Nem tudom, mitől, de már akkor is úgy éreztem, van ebben az ügyben valami szembeszökően furcsa - majdnem baljós, ha értik, hogy gondolom. Ilyen előzmények után hangozhatott el Hamlet (foglalkozására nézve dán királyfi) híres megjegyzése arról a túlérett sajtról vagy miről.

- Emögött van valami - gyanakodtam. - Miért hívna meg a nagybátyád valakit, akit sosem látott?

- De édes öregem, te hájfej, hát nem most mondtam, hogy mindent elmeséltem rólad: hogy a legjobb haverom vagy, együtt az iskolában, meg az összes ilyen?

- De akkor is... és még valami: miért olyan átkozottul fontos neked, hogy elmenjek?

Bingo egy pillanatig habozott.

- Tudod, hogy támadt egy ötletem. Ez az. Azt szeretném, ha te zúdítanád a bácsira a hírt. Az én idegeim nincsenek kötélből.

- Igazán? Akasszanak fel, ha megteszem!

- És még te nevezed magad igaz barátnak!

- Tudom, tudom, de hát mindennek van határa.

- Bertie - mondta Bingo szemrehányóan -, egyszer még az életedet is megmentettem.

- Mikor?

- Nem? Akkor valaki másnak az élete volt. A lényeg az, hogy együtt voltunk gyerekek, meg minden. Nem hagyhatsz cserben.

- Ó, rendben - törtem meg. - De amikor azt mondod, hogy az átkozott idegeid miatt a világon semmilyen francos dolgot nem mersz csinálni, nagyon rosszul ítéled meg magad. Egy fickó, aki...

- Viszlát, pajtás - szólt az ifjú Bingo. - Holnap fél kettőkor. Ne késs.

Meg kell hogy mondjam, minél tovább tanulmányoztam a tervet, annál kevésbé tetszett. Könnyű Bingónak azt mondani, hogy nagyszerű ebéd vár rám, de ugyan mi a jó, kérdem én, akár a lehető legjobb ebédben is, ha a meghívottat már a leves alatt úgy vágják ki az utcára, hogy a fülén csúszik. Lesz, ami lesz, egy Wooster szava szent, meg az összes ilyen marhaság, úgyhogy másnap fél kettőkor feltántorogtam a Pounceby Gardens 16. sz. lépcsőjén, és megütöttem a csengőt. Fél perccel később már a szalonban voltam, és a legkövérebb ember, akit életemben láttam, rázta a kezem.

A változatosság gyönyörködtet. Szép mondás, és nyilván ez a Little család mottója is. A kis Bingo magas és sovány, egy gramm fölösleg se volt rajta, amióta csak ismerem; a nagybácsi azonban helyrebillentette az egyensúlyt, sőt egy kicsit még azon túl is. Keze megragadta az enyémet, egész körbecsavarodott rajta és beburkolta, olyannyira, hogy már kezdtem tűnődni, visszaszerzem-e valaha is exkavátor nélkül.

- Mr Wooster, szívből örvendek... rendkívül büszke vagyok... igazán megtisztel...

Felderengett bennem, hogy a pöttöm Bingo valamely rejtélyes oknál fogva egy picurkát túlzó reklámot csinált nekem.

- Óh, ah! - mondtam.

Hátralépett egy kicsit, továbbra is túszként tartva az öreg jobbost.

- Ahhoz képest, hogy mennyi mindent elért már, Ön nagyon fiatal!

Nem tudtam követni. A családnak - különösen Agatha nénikémnek, aki gyerekkorom óta szakadatlanul molesztál - mindig is az volt az álláspontja, hogy az enyém egy elpazarolt

élet, és amióta az általános iskolában megnyertem a nyári szünet legszebb préselt vadvirággyűjteményéért járó díjat, egy huncut szalmaszálat sem tettem keresztbe, hogy a nemzet nagyjainak csarnokába jussak. Éppen azon gondolkoztam, vajon kivel téveszthet össze, mikor a hallban megcsörrent a telefon, bejött a szobalány és jelentette: engem keresnek. Lesöpörtem; az ifjú Bingót találtam a vonal túloldalán.

- Halló! - üdvözölt áradozva. - Szóval elmentél! Derék fickó! Tudtam, hogy számíthatok rád. Mondd csak, öregem, örült a bácsi, hogy láthat?

- Abszolúte odáig volt. Nem is értem.

- Ó, minden a legnagyobb rendben van. Azért hívtalak fel, hogy elmagyarázzam. Öreg cimbi, a helyzet a következő: mivel tudtam előre, hogy nem fogod bánni, azt mondtam a bácsikámnak, neked köszönhetjük azokat a könyveket, amiket felolvastam.

- Micsoda?!!!

- Hát igen, elárultam, hogy Rosie M. Banks a te írói álneved. Csak azért nem akartad, hogy a nagyközönség tudjon erről, mert szerény, visszahúzódó pasi vagy. Most aztán a bácsi inni fogja a szavaidat. Csüggni fog az ajkaidon. Kimunkált ötlet, mi? Kétlem, hogy akár Jeeves személyesen jobbat tudott volna kidolgozni. Hajts rá, édesapám, állandóan lebegjen a szemed előtt a cél: az ellátmányomnak emelkednie kell. Amit momentán kapok, abból lehetetlen nősülni. Ha azt akarjuk, hogy a film az ölelkező pár lassan ködbetűnő képével végződjön, akkor legalább a mostani duplája indokolt. Hát, ez minden. Szicsi!

És letette. Ebben a pillanatban megszólalt a gong: a szívélyes házigazda úgy görgött le a lépcsőn, mint egy tonna szén.

Mindig fájó sajnálkozással fogok visszagondolni erre az ebédre. Életem legjobbja lehetett volna, de nem voltam abban az állapotban, hogy kellően értékelni tudjam. Tudat alatt (ha ez az a szó, amit keresek) ugyan felfogtam, hogy igazi csúcs, de a kísérteties szitu miatt, amibe a pöttöm Bingo miatt kerültem, annyira be voltam gyulladva, hogy a fogások mélyebb megértéséig sosem jutottam el. Ezzel az erővel akár fűrészport is rágcsálhattam volna.

Az öreg Little mindjárt az elején irodalmi hangot ütött meg.

- Az unokaöcsém bizonyára említette, hogy a közelmúltban behatóan tanulmányoztam a műveit - kezdte.

- Igen. Említette, mi az hogy... hogy... öööö... hogy tetszettek a kis dolgaim?

Áhítattal meredt rám.

- Mr Wooster, nem szégyellem elmondani Önnek: könnyek szöktek a szemembe, mialatt a felolvasást hallgattam. Bámulatos, hogy egy ennyire fiatal ember ilyen könnyedséggel képes az emberi lélek eddig feltáratlan mélységeibe hatolni, ilyen biztos kézzel játszik az olvasó szívének reszkető húrjain, ilyen igaz, ilyen emberi, ilyen megindító, ilyen élettel teli regényeket tud írni!

- Ó, egyszerű, mint a pofon - válaszoltam poetikusan.

A hideg veríték addigra már gazdagon gyöngyözött a homlokomon. Nem is tudom, mikor voltam utoljára olyan ideges.

- Melegnek találja a szobát?

- Ó, nem, nem, egyáltalán nem. Pont jó.

Akkor a bors teszi. Ha a szakácsnőmnek van egyáltalán hibája - amit én nem vagyok képes elismerni -, akkor az az, hogy hajlamos egy parányit túlborsozni a főztjét. Apropó, ízlik az ebéd?

Megkönnyebbülésemben, hogy végre ejtettük irodalmi működésemet mint témát, csengő bariton hangon kiáltottam dicsérő szavakat.

- Ezt örömmel hallom, Mr Wooster. Talán elfogult vagyok, de szerintem ez az asszony egy zseni.

- Abszolúte! - mondtam.

- Hét éve áll a szolgálatomban, és mindezen idő alatt - bár elvárásaim a lehető legmagasabbak - csupán egyszer vétett hibát: 1917 telén beadott egy bizonyos majonézt, amelyet egy maximalista esetleg nem elég krémesnek bélyegezhetett volna. De hát az embernek néha tudnia kell engedményeket tenni. Elég sok légitámadás volt abban az időben, és ez kétségtelenül megviselte a szegény asszony idegeit. Ám semmi sem tökéletes ezen a földön, Mr Wooster, nekem is megvan a magam keresztje. Hét éve folyamatos aggodalom az életem, hogy irigyeim esetleg elcsábítják őt alkalmazásomból. Biztosan tudom, hogy kapott is ez irányú ajánlatokat, mégpedig nagyvonalú ajánlatokat. Képzelheti csüggedésemet, Mr Wooster, amikor, éppen ma reggel, a villám lecsapott. Szakácsnőm felmondott!

- Nagy isten!

- Ezt a megdöbbenést vártam, ha szabad ezt mondanom, a *Skarlát nyári rózsa* csupaszív írójától. De hál' istennek, a legrosszabbtól már nem kell tartanunk. Sikerült elsimítanom az ügyet, Jane nálam marad.

- Jó hír!

- Jó hír, valóban. Nem emlékszem, hogy találkoztam volna vele az Ön könyveiben. Könyveiről szólva legyen szabad megemlítenem, hogy van valami, ami talán még a szívbemarkoló történeteknél is mélyebb hatást gyakorolt rám:

ez pedig az Ön életfilozófiája. Ha több Önhöz hasonló fiatalember élne itt, London kellemesebb város volna.

Ez mindenesetre szöges ellentétben állt Agatha nénikém életfilozófiájával, aki sosem habozott tudomásomra hozni, hogy a hozzám hasonló krapekok jelenléte az, ami Londont többé-kevésbé egy pestisfészekhez teszi hasonlatossá, de ezt végül is nem árultam el a bácsinak.

- Hadd mondjam el, Mr Wooster, milyen nagyra becsülöm az Ön nagyszerű dacolását vak társadalmunk idejétmúlt fétiseivel! Igen, igen, én ezt rendkívüli módon értékelem. Ön elég nagy ahhoz, hogy lássa, a rang csupán aranyfüst, és amint azt Lord Bletchmore olyan csodálatosan megfogalmazta a *Csak egy gyári munkáslányban:* „Legyen bár származása szerény, ha erkölcse makulátlan, egy tiszta nő felér e világ bármely úri hölgyével!"

- Ne mondja! így gondolja?

- Így gondolom, Mr Wooster. Restelkedve vallom be Önnek, de volt idő, amikor magam is olyan voltam, mint a többi férfi: az osztálykülönbségnek nevezett ostoba társadalmi konvenció rabja. De miután megismertem az Ön könyveit...

Tudhattam volna. Jeeves megint remekelt.

- Szóval Ön szerint nem baj, ha egy, ahogy ezt nevezni szokás, magas társadalmi pozícióban lévő pasi feleségül akar venni egy úgymond kevésbé előkelő osztályból származó lányt?

- Teljes meggyőződéssel állíthatom: nem baj, Mr Wooster.

Mély lélegzetet vettem, és odacsúsztattam a kellemes újságot.

- A pöttöm Bingo - az unokaöccse, tudja - el akar venni egy pincérlányt - mondtam.

- Becsülöm érte.

- Nem ellenzi?
- Épp ellenkezőleg.
Vettem egy másik mély lélegzetet, és átváltottam az ügy piszkos anyagi részére.
- Remélem nem gondolja, hogy ajtóstól nyargalok be, hiszen érti - mondtam -, de... öööö... szóval mi van vele?
- Attól tartok, nem tudom követni.
- Úgy értem, a gubával... akarom mondani Bingo ellátmányával. A pénzzel, amit Ön olyan nagylelkűen folyósít neki. Eléggé remélte, hogy Ön lát majd módot arra, hogy felsrófolja a végösszeget egy hangyányival.
Idősb Little bánatosan megcsóválta a fejét.
- Félek, ez nem áll módomban. Bizonyára megérti, hogy egy férfi az én helyzetemben minden penny kiadást kénytelen megfontolni. Boldogan folyósítom továbbra is az unokaöcsém eddigi apanázsát, de efölé nem mehetek. Nem lenne korrekt a feleségemmel szemben.
- De hiszen Ön nem nős!
- Még nem. De hamarosan ebbe a megszentelt státusba kerülök. A hölgy, aki hosszú éveken át oly remekül gondoskodott asztalomról, ma reggel megtisztelt azzal, hogy elfogadta a kezem. - Szeme hidegen, diadalittasan csillogott. - Most próbálják meg elvenni tőlem! - mormogta kihívóan.

- A délután folyamán az ifjú Mr Little számos alkalommal próbálta Önt telefonon elérni, uram - mondta Jeeves, mikor aznap este hazaértem.
- Fogadni mertem volna, hogy így lesz - válaszoltam. Mindjárt ebéd után rövid levelet küldtem szegény öreg Bingónak egy küldönccel.
- Kissé izgatottnak tűnt.

- Nem csodálom, Jeeves - mondtam. - Támassza ki magát, és harapjon rá valamire, mert fájni fog. Attól tartok, rossz hírem van. A tervében - hogy felolvassák azokat a könyveket az idősebb Little-nek, meg minden - kiégett egy biztosíték.
- Nem lágyították meg?
- De, nagyon is. Éppen ettől olyan orbitális a baj. Jeeves, sajnálom, de a jegyese - Miss Watson, tudja -, a szakácsnő, tudja -, nos egyszóval a lényeg az, hogy a vagyont választotta egy becsületes szív helyett, ha ért engem.
- Uram?
- Kosarat adott magának, és eljegyezte magát az idősebb Mr Little-lel!
- Valóban, uram?
- Nem látszik túl zaklatottnak.
- Az igazat megvallva, uram, nem volt teljesen ellenemre a gondolat, hogy kapcsolatom Miss Watsonnal esetleg megszakad. Valójában kifejezetten szerettem volna. Rendkívül nagyra becsülöm Miss Watsont, de, mint azzal már hosszú ideje tisztában voltam, nem illettünk össze. A másik ifjú hölgy viszont, akivel jól megértjük egymást...
- Nagy isten, Jeeves! Egy másik...? Csak nem?!
- Igen, uram.
- És mióta tart?
- Néhány hete, uram. Már akkor nagyon vonzónak találtam őt, mikor először találkoztam vele egy jótékonysági bálon Camberwellben.
- Ó, szent nénikém! Csak nem...
Jeeves gyászos komolysággal hajtotta le a fejét.
- De igen, uram. A véletlenek különös egybeesése folytán ugyanaz az ifjú hölgy, akit az ifjú Mr Little is... A cigarettát az asztalkán találja, uram. Jó éjszakát, uram.

Agatha néni vermet ás...

Felteszem, egy igazán jó anyagból szabott hapsinál bizonyos bú és gyötrelem követte volna az eseményeket, melyek során légy esett Bingo mennyegzői levesébe. Úgy értem, ha az enyém egy nemes lélek lenne, egész megtörtem volna; mindent összevetve mégsem engedhettem, hogy a súly túlságosan a vállamra nehezedjen. A tény, hogy a pöttöm Bingo kevesebb mint egy héttel a rossz hír kézhezvétele után úgy táncolt a Ciróban, mint egy zabolátlan gazella, sokat segített, hogy könnyebben viseljem a csapást.

A pöttöm Bingo. Nagyon rugalmas gyerek. Akár a keljfeljancsi: a feje foghat padlót, de sosem fekszik le végleg. Amíg hírhedt szerelmi viszonyai tartanak, senki sem lehetne komorabb és hervadtabb nála, de miután a biztosíték kiég, a lány Bingo kezébe adja a kalapját, és csak azért az egyért könyörög hozzá, hogy soha többé ne kerüljön a szeme elé, az öreg arc úgy bukkan a felszínre, vidáman és ragyogva, mint a vöcsök. Ha nem láttam legalább egy tucatszor, nem láttam egyszer sem.

Úgyhogy nem aggódtam Bingo miatt. Vagy bármi más miatt, ami azt illeti. Sőt, nem emlékszem, hogy valaha is vígabb lettem volna, mint karrierem ezen szakaszában. Minden klasszul ment. Három alkalommal is megtörtént, hogy lovak, melyekbe tetemes összeget invesztáltam, több hosszal nyertek, ahelyett, hogy a verseny közepén leültek volna pihenni, amint azt a lovak általában csinálják, mikor pénzt teszek rájuk.

Ráadásul az idő is frankó volt, az új zoknim osztatlan elismerést váltott ki, mint olyan, amit a doktor bácsi javall, és,

ami a legszebb az egészben: Agatha nénikém elutazott Franciaországba, így még legalább hat hétig nem lesz alkalma szekírozni. És ha ismernék Agatha nénikémet, egyetértenének velem, hogy önmagában ez bárkit boldoggá tenne.

Egy reggel, éppen amikor a szivaccsal pancsoltam a fürdőszobában, hirtelen olyan erősen mellbe vágott, hogy égen-földön semmi miatt nem kell izgatnom magam, hogy dalra fakadtam, mint egy nagy méretű csalogány. Olybá tűnt nékem, hogy minden abszolúte a legjobban megy ebben a létező világok legjobbikában. Csakhogy...

Nem tudom, megfigyelték-e már ezt a zűrös aranyszabályt az élettel kapcsolatban? Abban a pillanatban, amikor nagy általánosságban minden a lehető legszebben klappol, valami mindig jön és nyakon vág. Most is így volt: alig szárítottam meg rozoga végtagjaimat, hánytam magamra az öltönyt és sétáltam be a nappaliba, máris lecsapott a villám. A kandallópárkányon ott feküdt egy levél Agatha nénitől.

- Ó, anyám! - sóhajtottam, mikor elolvastam.

- Uram? - szólalt meg Jeeves.

A háttérben vacakolt valami munkával. Agatha nénikémtől jött, Jeeves. Mrs Gregsontól, tudja.

- Valóban, uram?

- Ah, nem beszélne ezen a könnyed, nemtörődöm hangon, ha tudná, mi van benne - mondtam zord, tompa kacajjal. - Átok szállt ránk, Jeeves. Azt akarja, hogy menjek le hozzá - mi a neve annak a francos helynek? - Roville-sur-merbe. Ó, hogy a fene ette volna meg!

- Akkor talán a legjobb lesz, ha csomagolok, uram?

- Van más választásunk?

Azoknak az embereknek, akik nem ismerik Agatha nénikémet, rendkívül nehéz elmagyarázni, miért gyulladok be

tőle olyan iszonyúan. Úgy értem, anyagilag például nem függök tőle. Arra a következtetésre jutottam, hogy mindez személyiség kérdése. Mármint az ő személyiségéé. Tudják, egész gyerek- meg iskoláskorom alatt egyetlen pillantással meg tudta bennem fagyasztani a velőt, és a hatás alól még mindig nem tudtam szabadulni. Elég magasra növünk a családban, Agatha néniből is van vagy százhetvenöt centi, megfejelve egy keselyűcsőrszerű orral, sasszemmel és rengeteg ősz hajjal, úgyhogy a végeredmény kimondottan félelmetes. Az eszembe se jutott, hogy tiltakozzam. Ha a néni azt mondja, hogy Roville-ba kell mennem, akkor már csak egyet lehet tenni: megvenni a jegyeket.

- De mi lehet emögött, Jeeves? Vajon mit akar tőlem?

- Nem tudnám megmondani, uram.

Hát, mindenesetre a hathetes vakációmnak annyi. Egyetlen piciny vigasztaló fénysugár, kis darab tiszta kék ég a felhők között azért maradt nekem: Roville-ban legalább végre viselhetem azt a piszok menő spanyolövet, amit hat hónapja szereztem be, de eddig még nem mertem felvenni. Tudják, olyan csupa textil találmány, amit az ember mellény helyett teker a derekára, olyasmi, mint egy selyemöv, de jóval kiadósabb.

Őszintén szólva eddig azért nem sikerült elegendő kurázsit összeszedni magamban, hogy felöltsem, mert meglehetősen ragyogó skarlátvörös, és tudtam, hogy baj lesz Jeeves-zel. Mégis, egy olyan helyen, mint Roville, ahol feltehetően minden szinte kicsattan a vidámságtól és a franciás *joie de vivre*-től, úgy tűnt, nyílik majd megfelelő alkalom.

Korán reggel értem Roville-ba, egy állati goromba csatornaátkelés és egy rázós vonaton töltött éjjel után. Elég baró helynek látszott, ahol egy srác, ha nincs egy nyűg

nagynéni formájában a nyakán, eltölthet éppen egy derűs hetet. Olyan, mint ezek a francia fürdővárosok általában, csupa homokos strand, hotel meg kaszinó. A szálloda, amely elég balszerencsés volt, hogy elnyerje Agatha néni tetszését, a *Splendide* nevet viselte: a személyzetnek hamarosan egyetlen olyan tagja sem akadt, aki ne érezte volna saját bőrén e baljós döntés sötét következményeit. Meg tudtam őket érteni. Pár éve, kijelölt önkéntesként, már laktam egy hotelben Agatha nénivel. Az igazi durva munkán persze már túl voltak, mikorra én előkerültem, de abból, ahogy a földön csúsztak-másztak előtte, láthattam, hogy a szokott módon kezdte: elcserélte az első szobáját, mert nem volt déli fekvésű, aztán a következőt is, mert nyikorgott a szekrényajtó, és elmondta már a magáét a konyháról, a kiszolgálásról, a szobalányokról és az összes többi tárgyról, természetesen a rá jellemző tökéletes fesztelenséggel és nyíltsággal. Mostanra az egész gárdát az ellenőrzése alá vonta. Elég volt rávillantania a szemét a szállodaigazgatóra, és a pofaszakállas, bandita kinézetű fazon egyszerűen hegedülni kezdett az idegein.

Mindezen diadal egyfajta zord derűt keltett benne, úgyhogy csaknem anyai volt, mikor találkoztunk.

- Úgy örülök, hogy el tudtál jönni, Bertie - mondta. - Az itteni levegő nagyon jót tesz majd neked. Sokkal egészségesebb, mint azok a fülledt londoni éjszakai lokálok, ahol általában az időt pazarlod.

- Oh, ah - mondtam diplomatikusan.

- Ráadásul kitűnő társaságod lesz. Be akarlak mutatni Miss Hemmingwaynek és a bátyjának, mindketten *olyan* kedvesek! Nagyon összebarátkoztam velük. Biztos vagyok benne, hogy rokonszenvesnek találod majd Miss Hemmingwayt. Helyes, csendes teremtés, annyira más, mint azok a szabados lányok,

akikből olyan sokat lát az ember manapság. A bátyja segédlelkész Chipley-in-the-Glenben, Dorset grófságban. Elmondta, hogy a kenti Hemmingwaykkel állnak rokonságban. Nagyon jó család. Elragadó leány.

Valahogy olyan érzésem támadt, hogy eljött az utolsó ítélet. Ez a csapongó dicséret annyira szokatlan volt Agatha nénitől, aki normál esetben a londoni társaság egyik legünnepeltebb kétkezes bokszolója, hogy iszonyú gyanú ébredt kebelemben. És, a mindenségit, igazam is volt.

- Aline Hemmingway - folytatta Agatha néni -, pont az a fajta lány, akit szívesen látnék menyasszonyodul, Bertie. Legfőbb ideje, hogy megnősülj. A házasság talán még kihozhat belőled valami értékeset, és nem is kívánhatnék neked jobb feleséget, mint a drága Aline. Olyan pozitív hatással lenne rád!

- Nahát, ide figyelj...! - csíptem közbe ennél a pontnál, a gerincvelőig elhűlve.

- Bertie! - mondta Agatha néni, néhány pillanatra ejtve az anyai stílust, hogy juttasson nekem egyet dermesztő pillantásai közül.

- Igen, de ne mondd...

- A hozzád hasonló aranyifjak miatt esnek kétségbe azok, akik szívükön viselik az emberiség sorsát. Túl sok pénzzel megverve, henye önzésben fecsérelsz el egy életet, amely pedig tevékeny és hasznos is lehetne. Semmit sem csinálsz, csak frivol élvezetekre vesztegeted az idődd. Antiszociális állati lény vagy, egy here. Bertie, kötelességed megnősülni.

- Na de hogy a fene enné meg az egész...

- Igen! Gyermekeket kell nemzened, hogy...

- Na ne, de igazán, légy szíves! - tiltakoztam, gazdagon pirulva. Agatha néni két-három női klubnak is tagja, és hajlamos elfelejteni, hogy nem az ottani dohányzóban van.

- Bertie - kezdte újra, és semmi kétség, a ruhaujját is feltűrte volna, de félbeszakították.

- Ó, hát itt vannak! - áradozott. - Aline, drágám!

Egy lányt és egy ürgét észleltem, ahogy elégedetten mosolyogva közelednek felém.

- Bemutatom az unokaöcsémet, Bertie Woostert - mondta Agatha néni. - Éppen most érkezett. Micsoda meglepetés! Sejtelmem sem volt, hogy Roville-ba készül.

Óvatos, de alapos pillantással mértem fel a párost, kábé úgy éreztem magam, mintha macska lennék egy rakás kopó közepén. Egy hang odabent azt suttogta, hogy Bertram nyakig benne van.

A fivér kicsi, gömbölyű, határozottan juhszerű pasi volt. Jóindulatú arckifejezést, cvikkert és hátul gombolódó kerek gallért hordott.

- Isten hozta Hoville-ben, Mh. Woosteh - mondta.

- Ó, Sidney! - sikkantott a lány. - Nem emlékeztet Mr. Wooster téged is Blenkinsop kanonok úrra, aki húsvétkor jött le Chipley-be prédikálni?

- Egek! A hasonlatosság kifejezetten szembeötlő!

Egy darabig úgy bámultak rám, mintha egy vitrinben lennék valami, én visszabámultam, és jól megnéztem magamnak a fruskát. Semmi kétség, nagyon is különbözött azoktól a lányoktól, akiket Agatha néni szabadosnak nevezett, és akikkel manapság az ember olyan gyakran találkozik Londonban. *Nála* aztán nem jöhetett szóba semmiféle rövid haj, semmi meglepő! Nem is tudom, mikor találkoztam utoljára valakivel, aki ennyire - tiszteletreméltónak látszott; ez

az egyetlen jó szó rá. Amolyan egyszerű ruhát viselt, a frizurája is egyszerű volt, az arca pedig olyan szelíd, mint egy szenté. Nem akarom magam Sherlock Holmesnak, vagy valami hasonló, óriási agyú mukinak tettetni, de abban a pillanatban, ahogy ránéztem, az jutott eszembe: „Ez a lány egy falusi templom orgonistája!"

Egy darabig még bámultuk egymást, később volt bizonyos mennyiségű csevegés, aztán leszakítottam magam. De mielőtt meg tudtam volna lépni, már le voltam foglalva fivér és húgocska számára egy kis délutáni sétakocsikázásra. Ez a gondolat úgy lelombozott, hogy úgy éreztem, csak egyet tehetek. Egyenesen visszamentem a szobámba, előástam a spanyolövet, és bevontam a jó öreg pocakot a drapériával. Megfordultam, és Jeeves úgy megbokrosodott, mint egy megriasztott musztáng.

- Bocsásson meg, uram - mondta némileg rekedten -, csak nem ebben óhajt a nyilvánosság előtt megjelenni?

- A spanyolövben? - kérdeztem gondtalan jókedvvel, remélve, hogy el tudom bagatellizálni az ügyet. - Ó, mi az, hogy!

- Nem javaslom, uram, igazán nem.

- Miért nem?

- A hatás, uram, rendkívül harsány.

Elszántan vitába szálltam az ipsével. Hogy is mondjam, mindenki tudja, hogy Jeeves színtiszta agyvelő, meg minden, de a fenébe is, egy srác saját lelke az a saját lelke. Az ember nem lehet az inasa rabszolgája. Emellett eléggé magam alatt voltam, és a spanyolöv volt az egyetlen dolog, ami fel tudott vidítani.

- Tudja, az a baj magával, Jeeves - kezdtem -, hogy olyan fene - mi is az a szó, amit keresek? -, hogy olyan rettenetesen

szűk látókörű. Nincs tudatában annak, hogy nem egyfolytában a Piccadillyn vagyunk. Egy ilyen helyen némi színt, egy kis festőiséget várnak az embertől. Éppen most láttam odalent egy pacákot sárga selyem délelőtti öltönyben.

- Mindamellett, uram...

- Jeeves - mondtam keményen -, elhatározásom szilárd. Egy kicsit rosszkedvűnek érzem magam, és talán ettől megvigasztalódom. Emellett igazán nem értem, mi baj vele. Pont ez kell most. Szerintem nagyon spanyolos hatása van. Olyan hidalgós. Olyan Vincente y Blasco hogyishívjákos buli. A vidám öreg hidalgó, útban a bikaviadalra.

- Igenis, uram - mondta Jeeves hidegen.

Persze marha kellemetlen volt. Egy ilyen incidenst követően nyilván csupa feszültség lesz a diplomáciai viszony, pedig én kész roncs leszek az otthoni súrlódásoktól. És miután az egész pont azután történt, hogy Agatha néni felrobbantotta a maga kézigránátját, bevallhatom, úgy éreztem, engem senki se szeret.

A sétakocsikázás pont olyan nyamvadt volt, mint vártam. A káplán muksó locsogott erről-arról, a lány csodálta a kilátást, én pedig már az események elején fejfájást kaptam. A talpamnál kezdődött, és egyre rosszabb lett, ahogy haladt felfelé. Visszatántorogtam a szobába átöltözni a vacsorához, eközben egyfolytában úgy éreztem magam, mint a szegény varangyos béka, akit az ág is húz. Ha nem lett volna korábban az a spanyolöv-ügy, most kizokoghattam volna magam Jeeves vállán, és kiönthettem volna neki szívem minden búját. Még így sem tudtam a dolgot teljesen magamban tartani.

- Ide figyeljen, Jeeves - mondtam.

- Uram?

- Keverjen nekem egy vakmerő szódás brandyt.
- Igenis, uram.
- Vakmerőt, Jeeves. Óvatosan a szódával, de buktassa meg a brandysüveget bátran.
- Igenis, uram.

Miután felszívtam az itókát, egy árnyalatnyival jobban éreztem magam.

- Jeeves - mondtam.
- Uram?
- Amondó vagyok, hogy mélyen belemásztam a lecsóba, Jeeves.
- Valóban, uram?

Gyanakodva méregettem a fickót. Fene tartózkodóan viselkedett. Még mindig a spanyolöv járhatott a fejében.

- Szügyig - mondtam, elnyomva a Woosterek hagyományos büszkeségét, megpróbálva kissé pajtásiasabbra hangolni a pasast. - Látott errefelé mászkálni egy lányt, káplán fivérrel?
- Miss Hemmingwayt, uram? Igen, uram.
- Agatha néni azt akarja, hogy vegyem el feleségül.
- Valóban, uram?
- Na és mit szól hozzá?
- Uram?
- Úgy értem, van valami javaslata?
- Nincsen, uram.

A nyavalyás viselkedése olyan hideg volt, annyira méltatlan egy baráthoz, hogy ráharaptam a puskagolyóra, és igyekeztem könnyed, gondtalan hangot megütni.

- Ó, na, tra-la-la!- mondtam.
- Pontosan, uram.

És ez volt, hogy úgy mondjam, az egész.

...és maga esik bele, avagy: hölgyek gyöngyei és könnyei

Emlékszem - akkor kellett hogy történjen, amikor iskolába jártam, mert mostanában nem olyan nagyon bukom az ilyesmire -, egyszer olvastam egy verset vagy mit valami izéről, na és abban volt egy sor, ami, ha ugyan jól idézem, így szólt:

„A leventére rávetődtek a zord börtönnek árnyai." Mit akarok mondani, a következő két hétben pont így volt velem is. A távolból már hallani véltem az esküvői harangok fátyolos csengését, mindennap egyre hangosabban, és a fenébe is, sehogy se találtam a vészkijáratot, hogy kicsúszhassak. Jeeves, semmi kétség, pár perc alatt akár egy tucat csúcstervet is könnyedén ki tudott volna dolgozni, de még mindig fagyosan és távolságtartóan viselkedett, nekem meg nem volt ínyemre, hogy nyíltan segítséget kérjek. Úgy értem, magától is egyből láthatta, hogy ifjú gazdája lejtőn van; ha ez sem volt neki elég nyomós indok, hogy megfeledkezzen a köztünk fennálló ideológiai nézetkülönbségekről, pusztán azért, mert még mindig ragyogva vakítottam az övbe ráfolva, az csak annyit jelenthetett, hogy az öreg feudális szellem kihalt az ipse kebeléből, akkor meg úgyis hiába minden.

Nagyon zűrös volt az is, ahogy a Hemmingway família rám kapott. Így kapcsiból nem tudnék semmit mondani, ami különösebben elragadó lenne rajtam - ami azt illeti, a legtöbb ember úgy tekint Bertramra, mint egy szamárra -, de ennél a lánynál és fivérénél tagadhatatlanul kolosszális sikert arattam,

számos nyíltszíni tapssal. Boldogtalannak látszottak, ha nem voltak velem. Egy lépést sem mozdulhattam, hogy a fene enné meg, anélkül hogy valamelyikük elő ne pattanjon valahonnan, és rám ne applikálja magát. Ha egy kis nyugalomra vágytam, vissza kellett vonulnom a szobámba, és miután szinte állandóan nyugalomra vágytam, a visszavonulás valósággal a szenvedélyemmé vált. Sikerült egy elég baresz lakosztályt szereznem, a promenádra néző ablakokkal.

Egy este is kis vackomba bújtam az öreg lakosztályban; aznap először úgy éreztem, hogy az élet talán mégsem olyan vacak. Miután az ebéd befejeztével Agatha néni azonnal elhessegetett minket, és a Hemmingway lány egész délután nem szállt le a nyakamról, most, ahogy lenéztem a kivilágított sétatérre, és láttam a jókedvű embereket fel-le nyargalászni, úton a vendéglőbe vagy a kaszinóba, meg hasonló vidám helyekre, egyfajta édes-bús hangulat lett úrrá rajtam. Muszáj volt arra gondolni, milyen átkozottul boldog lehetnék itt, ha Agatha néni és a többi istencsapása valahol máshol volna.

Útjára bocsátottam egy nehéz sóhajt; ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

- Legyen szíves, nézze meg, ki az, Jeeves - mondtam.

- Igenis, uram.

Aline Hemmingway és fivére zúdultak be: az utolsók, akikre számítottam. Az ember igazán azt hinné, hogy egy percre egyedül lehet a saját szobájában.

- Ó, halló - mondtam.

- Ó, Mr Wooster! - mondta a lány zihálva. - Nem is tudom, hogyan kezdjem.

Kifejezetten zaklatottnak látszott, a fivér pedig olyan volt, mint egy juh, akit titkos bánat emészt.

Hegyezni kezdtem a fülem. Eddig azt hittem, pusztán udvariassági látogatásról van szó, de láthatóan valami történt, hogy így magukba roskadtak. Azt még mindig nem értettem, miért nekem mondják el.

- Van valami? - érdeklődtem udvariasan.

- Szegény Sidney... az egész az én hibám... nem lett volna szabad egyedül odaengednem - bizonygatta a lány. Fene izgatottan, úgy éljek!

Ekkor a fivér - aki, miután kihámozta magát lebernyegszerű felöltőjéből, és leparkolta a kalapját egy székre, csendben állt mellettünk - halk köhintést hallatott, mint egy juh, aki eltévedt a hegytetőn a ködben.

- Mh Woosteh - mondta -, szehfelett sajnálatos dolog töhtént. Ma délután, mialatt Ön volt olyan kedves és elszóhakoztatta a húgomat, egy kissé unatkoztam és kíséhtést éheztem hogy ellátogassak - a Casinóba.

Sokkal barátságosabban néztem a srácra, mint eleddig bármikor. Sportember voltának eme tanújele, meg kell hogy mondjam, egészen emberivé tette. Nagy kár, hogy nem előbb tudtam meg, hogy kedveli az ilyesmit; mennyivel jobban szórakoztunk volna!

- Á! - mondtam. - Na és robbantott?

- Ha úgy éhti, hogy sikehhel jáhtam-e, sajnos tagadólag kell válaszolnom. Meggondolatlanul hagaszkodtam abbeli feltevésemhez, hogy a vöhös, miután egymásután hétszeh jött ki, hamahosan elkehülhetetlenül átadja helyét a feketének. Tévedtem. Mindent elveszítettem, Mh Woosteh.

- Pech - mondtam.

- Visszamentem a szállodámba, ott találkoztam nyájam egyik tagjával, Musghave ezhedessel, aki véletlenül szintén itt tölti vakációját. Én... öööö... hábeszéltem őt, hogy váltson be

nekem egy száz fonthól szóló csekket, melyet londoni bankomban vezetett szehény folyószámlám tehhéhe töltöttem ki.

- Akkor minden rendben, igaz? - mondtam vidáman. Abban bíztam, így talán rábírom a szegény ördögöt, hogy az eset derűsebb oldalát lássa. - Úgy értem, nagy mázli, hogy talált valakit, aki elsőre előhúzta a cilinderből a bobot.

- Ellenkezőleg, Mh Woosteh, ez csak hontott a helyzeten. Lángolok a szégyentől, ahogy ezt bevallom, de azonnal visszamentem a Casinóba és elvesztettem a teljes összeget; ezúttal abban a tévhitben, hogy - azt hiszem, ez a pontos kifejezés - fekete széhia váhható.

- A mindenit! - mondtam lelkesen. - Maga aztán tud élni!

- És - fejezte be az ühge, akarom mondani az ürge -, az egész ügy legsihalmasabb sajátsága az, hogy a csekkhe nincs fedezet a bankban.

Őszintén megmondom, hogy - bár addigra már rájöttem, hogy itt valakit hamarosan minden bizonytalankodás nélkül megvágnak - a szívem felmelegedett a szegény mandró iránt. Sőt, nem csekély érdeklődéssel és csodálattal néztem rá. Soha nem találkoztam még egy káplánnal sem, aki ilyen hamisítatlanul benne lett volna a mustárban. Bármennyire kevéssé is látszott brancsbelinek, kétségtelenül belevaló gyereknek, igazi telivérnek bizonyult, és magamban megint csak azt kívántam, bárcsak előbb bemutatkozott volna erről az oldaláról.

- Musghave ezhedes - folytatta, némileg nyeldekelve -, kemény féhfi, akihől nem feltételezhetjük, hogy elnéző lesz ezen ügyben. Leleplez a lelkész előtt. A lelkész is igen szigohú. Hövíden, ha Musghave ezhedes bemutatja a csekket

a bankban, tönkhement embeh vagyok. És ma éjjel visszautazik Angliába.

A lány, aki eddig szó nélkül állt, csak időnként hüppögött egy kicsit zsebkendőjét harapdálva, most, hogy a fivér legördítette a követ a mellkasáról, újra rákezdte.

- Mr Wooster - kiáltotta -, ugye, ugye segít rajtunk? Ó, kérem, mondja, hogy igen! Muszáj megszereznünk a pénzt, hogy még kilenc előtt visszakapjuk a csekket Musgrave ezredestől - a kilenc húszas vonattal utazik. Fogalmam sem volt, mihez is kezdhetnénk - amíg eszembe nem jutott, milyen kedvesen viselkedett velem mindig. Mr Wooster, elfogadja ezt, mint biztosítékot?

És még mielőtt rájöttem volna, mit csinál, a táskájába nyúlt, elővett egy kazettát és kinyitotta.

- A gyöngysorom - mondta. - Szegény atyám ajándéka volt... Nem tudom, mennyit ér pontosan...

- Ó, jaj, ne tovább... - szólt közbe a fivér.

- ...de annál az összegnél, amelyet mi szeretnénk, bizonyára sokkal többet...

Fene zavarba ejtő. Tisztára úgy éreztem magam, mint egy zálogházi becsüs. Az egész eléggé emlékeztetett szomorú históriákra, amikben a zaciba csapják az órát, meg minden.

- Nem, igazán, nahát - tiltakoztam -, semmi szükség biztosítékra, vagy bármi hasonló marhaságra. Örülök, hogy segíthetek. Ami azt illeti, van is kéznél ennyi. Szerencsére éppen ma reggel jártam a bankban.

Előhalásztam a pénzt és átadtam. A fivér megrázta a fejét.

- Mh Woosteh - mondta -, éhtékeljük a nagylelkűségét, belénk vetett gyönyöhű bizalma gyógyíh szívemnek, de ezt nem engedhetjük.

- Sidney ezalatt azt érti - tolmácsolt a lány -, hogy, ha belegondol, igazából semmit sem tud rólunk. Nem szabad kockázatot vállalnia azzal, hogy ezt a rengeteg pénzt minden biztosíték nélkül kölcsönadja két olyan ismerősének, akik végül is majdnem idegenek. Ha nem hittem volna, hogy üzletszerűen közelít a kérdéshez, nem is mertem volna önhöz fordulni.

- A gondolat, hogy öööö... zálogba csapjuk a gyöngyöket a helyi, ehhe a célha szolgáló intézményben, mint bizonyáha megéhti, ellenszenves volt számunkha - mondta a fivér. - Ha lenne szíves egy elismehvényt, csak a fohma kedvééht...

- Ó, rendicsek!

Megírtam az elismervényt és átadtam, miközben többé-kevésbé tökéletes szamárnak éreztem magam.

- Tessék.

A lány elvette a papírdarabot, táskájába süllyesztette, megragadta a pénzt és odacsúsztatta Sidney bátyjának, aztán, mielőtt felfogtam volna, mi történik, odaszökkent hozzám, megcsókolt, és kiszaladt a szobából.

Meg kell mondanom, a dolog megrázott. Fene hirtelen jött. Úgy értem, egy olyan lánytól, mint ő. Mindig csendes volt, illemtudó, meg minden - semmi esetre sem az a fajta nőszemély, akitől azt várná az ember, hogy pasikat csókolgat. Valamifajta ködön át láttam, hogy Jeeves megjelenik a háttérből és felsegíti a fivér kabátját; emlékszem, átvillant az agyamon, hogy mi a ráknak viselhet egy fickó ilyen lebernyeget, ami inkább hasonlít egy zsákra, mint bármi másra. Aztán a fivér odajött hozzám és megragadta a kezem.

- Nem tudom eléggé megköszönni, Mh Woosteh!

- Ó, nem tesz semmit.

- Ön megmentette a jó híhem. A jó híhnév, kedves lohdom, legyen báh nőé vagy féhfié - mondta buzgón masszírozva a praclim -, a lélek igaz ékszehe. Az, ki pénzemtől foszt meg, szemetet habol. Enyém volt, övé lett, szolgája ezeheknek. De ki jó híhem veszi el, attól foszt meg, mi őt nem gazdagítja, de engem igazi szegénnyé tesz. Tiszta szívből köszönöm. Jó éjszakát, Mh Woosteh.

- Jó éjszakát, öreg fiú - mondtam.

Jeevesre pislogtam, miután az ajtó becsukódott.

- Szomorú história, mi, Jeeves?

- Igen, uram.

- Még szerencse, hogy kéznél volt a pénz.

- Nos, öööö... igen, uram.

- Úgy mondja, mintha nem örülne neki.

- Nem áll jogomban, hogy kritizáljam a tetteit, uram, de engedelmével, azt hiszem, kissé meggondolatlanul viselkedett.

- Micsoda, a kölcsön miatt?

- Igen, uram. Ezek a divatos francia tengerparti üdülőhelyek közismerten hemzsegnek a kétes jellemű kalandoroktól.

Ez egy kicsit erős volt.

- Na, hát ide figyeljen, Jeeves - mondtam. - Én igazán sokat elviselek, de ha arra kerül a sor, hogy rágcsálókat, izé, rágalmakat szórjon egy egyházi mukira...

- Lehet, hogy túlságosan gyanakvó vagyok, uram, de nagyon sok hasonló esetet láttam. Amikor lord Frederick Ranelagh alkalmazásában álltam, röviddel azelőtt, hogy az ön szolgálatába léptem volna, őlordságát rendkívül ügyesen becsapta egy bűnöző, akit, úgy hiszem, Szappan Sid néven említenek a rendőrségi körözvények. Egy cinkostársnője

segítségével sikerült ismeretséget kötnie velünk Monte Carlóban. Sosem feledtem a körülményeket.

- Nem akarom félbeszakítani a memoárjait, Jeeves - mondtam hidegen -, de zöldségeket beszél. Hogy lehetne bármi is kétes ebben az ügyben? Itthagyták a gyöngyöket, nem? Nahát akkor, gondolkozzon, mielőtt lökni kezdi a szöveget. A legjobban tenné, ha lecsalinkázna a recepcióhoz és megkérné őket, hogy hajítsák be ezeket a hotel széfjébe.

Azzal felvettem a kazettát és kinyitottam.

- Jézus Mária!

A kazetta, hogy a sáskák rágták volna ki a fát, amiből készült, üres volt!

- Istenkém - szóltam kiguvadt szemmel -, ne mondja, hogy végül mégiscsak megvolt a piszkos munka, és útonállókkal találkoztam a kereszteződésnél!

- Pontosan, uram. Ugyanígy csapták be lord Fredericket is, azon alkalommal, melyet említettem. Amíg bűntársnője hálásan átölelte őlordságát, Szappan Sid kicserélte a gyöngyöket tartalmazó kazettát egy üres, ám kívülről tökéletesen ugyanolyan dobozkával, és távozott az ékszerrel, a pénzzel és az elismervénnyel. Az utóbbi alapján később követelte őlordságától, hogy szolgáltassa vissza a gyöngysort, és őlordsága, miután ezt természetesen nem tudta megtenni, kénytelen volt meglehetősen jelentős összeget fizetni kártérítésül. Egyszerű, ám hatékony trükk.

Úgy éreztem, mintha a parkett hirtelen rándulással beszakadna alattam.

- Szappan Sid? Sid? *Sidney!* Sidney, a szerető fivér! Te jó ég, Jeeves, csak nem gondolja, hogy ez a pap Szappan Sid volt?

- De igen, uram.

- Hát ez hihetetlen! Hiszen a gallérján hátul volt a gomb - úgy értem, még egy püspököt is megtévesztett volna. Igazán azt hiszi, hogy ő volt Szappan Sid?

- Igen, uram. Ahogy belépett a szobába, azonnal felismertem.

Rámeredtem az ipsére.

- Felismerte?

- Igen, uram.

- Akkor, a fenébe is - mondtam, mély érzésekkel kebelemben -, azt hiszem, igazán szólhatott volna.

- Úgy véltem, számos kellemetlenségtől és tetemes zaklatástól óvom meg, uram, ha egyszerűen kihúzom a kazettát a gazfickó zsebéből, amikor a kabátját segítem fel rá. Parancsoljon, uram.

És odafektetett egy másik dobozkát a hamis mellé: hitemre, a saját mamájuk sem tudta volna megkülönböztetni őket. Felnyitottam, és ott voltak az öreg gyöngyök, olyan vidáman, csillogóan mosolyogtak rám, mint a csuda. Bágyadtan bámultam hű inasomra. Kissé túlhajszoltnak éreztem magam.

- Jeeves - mondtam -, maga egy abszolút zseni!

- Igen, uram.

A megkönnyebbülés locska hullámai öntöttek el. Jeevesnek hála, senki sem fog felszólítani, hogy köhögjek ki néhány ezer ficcset.

- Maga megmentette a hazát. Úgy értem, nagyon valószínűtlen, hogy akár még egy olyan kérgesen vaskos arcbőrű pasi, mint a drága öreg Sid, ide merjen jönni hozzánk visszakérni ezeket a kis fickókat.

- Magam sem hiszem, uram.

- Akkor... Ó, mondja, ugye nem hiszi, hogy üvegből vannak vagy valami hasonló?

- Nem, uram. Ezek igazgyöngyök, és rendkívül értékesek.
- Akkor, a mennykőbe, sínen vagyunk. Abszolúte klassz. Száz fonttal könnyebb vagyok ugyan, viszont gazdagabb egy hiper gyöngysorral. Igazam van vagy nincs igazam?
- Attól tartok, uram, az utóbbi. Úgy gondolom, vissza kellene adnunk a gyöngyöket.
- Mi?! Sidnek? Csak a testemen át!
- Nem neki, uram, hanem jogos tulajdonosuknak.
- De ki a jogos tulajdonosuk?
- Mrs Gregson, uram.
- Micsoda?! Honnan tudja?
- Egy órával ezelőtt mindenki arról beszélt a hotelban, hogy Mrs Gregson gyöngyeit eltulajdonították. Röviddel azelőtt, hogy ön megjött, beszéltem Mrs Gregson szobalányával, és ő úgy informált, hogy a szállodaigazgató Mrs Gregson lakosztályában van.
- És éppen pokolian érzi magát, mi?
- Magam is hajlok erre a feltevésre, uram. A helyzet kezdett megvilágosodni előttem.
- Menjek és adjam vissza neki, eh? A döntő gól, mi?
- Pontosan, uram. És, ha szabad lenne valamit javasolnom, azt hiszem, tanácsos volna hangsúlyozni, hogy az, aki a gyöngyöket ellopta, nem más, mint...
- Nagy Istók! Nem más, mint a szúette lány, akit el akart velem vetetni, a mindenségit!
- Ahogy mondja, uram.
- Jeeves - mondtam -, ez lesz drága, vidám öreg rokonom legnagyobb leégése az egész világtörténelemben.
- Nem lehetetlen, uram.
- Ez egy darabig majd lecsendesíti, igaz? Elveszi a kedvét, hogy molesztáljon, mi?

- Az esetnek feltehetően meglesz ez a hatása, uram.
- A kutyafáját! - mondtam, útban az ajtó felé.

Már jó sokkal azelőtt, hogy elértem volna Agatha néni kuckóját, éreztem, hogy szikrázik a levegő. A hotel egyenruháját viselő különféle srácok és nem kevés szobalány bóklászott a folyosón; a faburkolaton keresztül hangok zavaros együttesét hallottam, Agatha nénié vitte a prímet. Kopogtam, de senki sem hallotta, úgyhogy beszivárogtam. Voltak benn néhányan: egy szobalány talpig hisztériában, Agatha néni felborzolódott hajjal és a pofaszakállas pasi, aki olyan volt, mint egy bandita, a hotel igazgatója

- Ó, halló! - mondtam. - Hallo-allo-allo!

Agatha néni elhessegetett. Bertramot nem fogadta üdvözlő mosoly.

- Most ne alkalmatlankodj itt, Bertie - pattogott, úgy nézve rám, mintha én lennék az utolsó csepp a pohárban.
- Történt valami?
- Igen, igen, igen! Eltűnt a gyöngysorom.
- Gyöngyök? Gyöngyök? Gyöngyök? - érdeklődtem. - Na, nem! Fene zavarbaejtő! Hol láttad utoljára?
- Mit számít, hol láttam utoljára? Ellopták!

Ekkor Wilfred, a pofaszakállkirály, aki eddig feltehetően pihent egyet két menet között, újra a ringbe lépett, és elkezdett sebesen hadarni franciául; úgy tűnt, valami az elevenébe vágott. A szobalány a sarokban rivalgott.

- Biztos vagy benne, hogy mindenütt kerested? - kérdeztem.
- Persze hogy mindenütt kerestem.
- Csak azért, tudod, mert én is gyakran elvesztettem egy gallérgombot, és...
- Hogy lehetsz ilyen őrjítő, Bertie! Az ostobaságaid nélkül is eleget kell tűrnöm. Ó, maradj csöndben! Maradj csöndben!

- kiáltotta azon a hangon, amit törzsőrmesterek használnak, meg azok, akik a marhákat hívják haza a harmadik határból. És erőteljes személyiségének olyan ereje volt, hogy Wilfred megtorpant, mintha falnak rohant volna. A szobalány továbbra is erőteljesen nyomult.

- Figyelj csak - mondtam -, azt hiszem, valami van ezzel a lánnyal. Nem sír, vagy valami ilyesmi? Lehet, hogy neked nem tűnt fel, de én elég gyorsan észreveszem a dolgokat.

- Ő lopta el a gyöngyeimet! Meg vagyok róla győződve!

Ez újra beindította a pofaszakáll-specialistát, ettől kábé két perc alatt Agatha néni elérte a fagyos nagyasszony stációt; azon a hangon taglózta le az utolsó bandität, amellyel pincéreket szokott letorkolni az étteremben.

- De hát századszor mondom, jó ember...

- Izé - mondtam -, nem akarlak félbeszakítani, meg az összes ilyen, de nem ezek az elveszett báránykák?

Előhúztam a gyöngyöket a zsebemből és elétartottam.

- Ezek olyanok, mintha gyöngyök lennének, nem?

Nem tudom, akadt-e valaha élvezetesebb pillanat az életemben. Az a fajta kaland volt, amivel az ember az unokáinak szokott dicsekedni; el is határoztam, hogy elmesélem majd nekik - már ha lesznek, amire az esély lapzártakor kábé egy a százhoz. Agatha néni egyszerűen leeresztett a szemem előtt. Egyszer láttam, hogy engedte ki néhány pasi a gázt a léghajójából, arra emlékeztetett.

- Honnan-honnan-honnan? - gurgulázta.

- A barátnődtől, Miss Hemmingwaytől.

Még most sem fogta föl.

- Miss Hemmingwaytől. Miss Hemmingwaytől! De... de hát hogy kerültek a birtokába?

- Hogy hogyan? - kérdeztem. - Csak úgy, hogy elcsente őket. Frankón! Megfújta! Meglovasította! Mert ebből él, a mennykőbe: összehaverkodik a szállodákban gyanútlan emberekkel, és megbugázza az ékszereiket. Nem tudom, milyen néven dolgozik, de nagyszabású bátyja, a pasi, akinek a gallérján hátul van a gomb, Szappan Sid néven ismert bűnözőkörökben. Pislogott.

- Miss Hemmingway tolvaj! Én... én... - megállt és erőtlenül rám nézett. - De hogy sikerült visszaszerezned a gyöngyöket, Bertie kedvesem?

- Az nem számít - mondtam ropogósan -, megvannak a magam módszerei.

Előástam az egész férfias bátorság-készletemet, elsuttogtam egy rövid imát, és adtam neki a gyomorszájába.

- Meg kell hogy mondjam, Agatha néni, az ördög vigye el - oktattam szigorúan -, szerintem pokolian gondatlan voltál. Minden hálószoba falán ott a nyomtatott figyelmeztetés, hogy az igazgató irodájában van a széf, ahol az ékszerek és értékek elhelyezendők: ezt te abszolúte figyelmen kívül hagytad. És mi az eredmény? Az első tolvaj, aki erre jár, egyszerűen besétál a szobába, és megfújja a gyöngyeid. És ahelyett, hogy elismerted volna, hogy az egész a te hibád volt, elkezdted ennek a szegény embernek a zúzáját rágni. Nagyon, nagyon igazságtalan voltál ehhez a szegény emberhez.

- Igen, igen - jajgatott a szegény ember.

- És ez a szerencsétlen lány, vele mi lesz? Minden bizonyíték nélkül megvádoltad, hogy ellopta az ékszert. Azt hiszem, az ügyvédi kamara testületileg azt tanácsolná, hogy pereljen be... izé, azért, ami ez, és vágjon meg kártérítésre.

- *Mais oui, mais oui, c'est trop fort!* - kiabálta a banditafőnök, jóféle karakterszereplőként támogatva. A

szobalány reménykedve nézett fel, mintha megpillantott volna egy napsugarat, amint keresztültör a felhők között.

- Kárpótlom őt - mondta Agatha néni erőtlenül.

- Fogadd meg a tippem és tedd azt; azon nyomban, vagy legalábbis marha gyorsan. És ha a helyében lennék, húsz fontnál kevesebbet nem fogadnék el. De ami leginkább megdöbbentett, az az, ahogy ezt a szegény embert sértegetted itt, és leszóltad a szállodáját...

- Igen, a fene nevére! Elég baj! - rikoltotta a pofaszakállas csoda. - Te felelőtlen öregasszony! Leszórtad a szállodámat, megtennéd vagy nem? Holnap elrepülsz szállodámból, Szent Skóciára mondom!

És így tovább ebben a szellemben, súlyos, sértő kifejezésekkel. Miután elmondta a magáét, visszavonult, magával vitte a szobalányt is; ez utóbbi egy satu erejével szorongatott a kezében egy ropogós tízest. Gondolom, odakint megosztoztak rajta. Pénz nem szokott úgy elsétálni egy francia szállodaigazgató előtt, hogy az ne tartaná a markát. Nem jellemző.

A nénihez fordultam, akinek a viselkedése mostanra teljesen olyan lett, mint az egyszeri hajadoné, aki százszorszépet szedett a vasúti töltésen, és a hátába kapta a fővárosi expresszt.

- Nem akarom az orrod alá dörgölni, Agatha néni - mondtam hidegen -, de mielőtt elmegyek, rá kell mutatnom, hogy a lány, aki ellopta a gyöngyeidet, ugyanaz, mint akit egyfolytában rám akartál zsuppolni, amióta csak itt vagyok. Te jó ég! Ráébredtél arra, hogy ha ezt keresztülviszed, akkor valószínűleg olyan gyerekeim születtek volna, akik elcsórják a zsebórámat, miközben a térdemen lovagoltatom őket? Nem akarok panaszkodni, úgyhogy csak annyit mondok:

véleményem szerint legközelebb nem kéne úgy elkapkodni a sündörgést meg a nőtukmálást.

Még egyszer ránéztem, sarkon fordultam és kimentem a szobából.

- Este van, tíz óra, harmatos a domb, őrködik fenn az Úr, nincsen semmi gond, Jeeves - mondtam, miután visszalibbentem a jó öreg lakosztályba.

- Boldogan hallom, uram.

- Ha úgy gondolja, hogy hasznát venné húsz fontnak, Jeeves...

- Nagyon lekötelez, uram.

Rövid szünet. Aztán - nos, az elválás fájdalmat okozott, de megtettem. Levettem a spanyolövet és átpasszoltam neki.

- Kívánja, hogy lepréseljem, uram?

Még egyszer, vágyakozva ránéztem a csodaholmira. Nagyon kedves volt számomra.

- Nem - mondtam -, vigye és adja a támogatást érdemlő szegényeknek. Soha többé nem veszem fel.

- Nagyon szépen köszönöm, uram - mondta Jeeves.

Bertram bosszút forral

Nagyon díjazom a nyugodt életet. Egyáltalán nem hasonlítok azokra a fickókra, akik teljesen magukba zuhannak, ha nem történik velük egyfolytában valami; olyan, hogy túl békés, nálam nem létezik. Az ember pár cimbora társaságában elmászkálgat, magához veszi a napi betevőt, néha meglátogat egy rendes mulatót, hogy megismerkedjen a legfrissebb

művészeti irányzatokkal: nekem ennyi izgalom bőségesen elegendő.

Pontosan ezért volt aztán a lecsó, mikor belemerültem, olyan különlegesen szaftos. Hogy is mondjam, azzal a megnyugtató tudattal jöttem haza Roville-ból, hogy mostantól nem lesz túl sok minden, ami felhúzhatna. Agatha néninek kell vagy egy év, mire kiheveri a Hemmingway-affért, rajta kívül pedig más nemigen szokott nyaggatni. Úgyhogy kék volt fejem felett az égbolt, vagy hogy szokták mondani, a láthatáron semmi felhő.

Eszembe se jutott... De inkább elmondom az egészet, aztán ki-ki eldöntheti, elég-e ennyi, hogy kihozzon a sodrából valakit.

Évente egyszer Jeeves pár hetes szabadságot vesz ki, és leugrik a tengerpartra, vagy valami más nyugis helyre, hogy megpihentesse a fáradt tekervényeket. Ez persze marha kellemetlen nekem, de hát muszáj lenyelnem a békát. Általában sikerül elég normális fazonokat kerítenie, hogy a távollétében gondoskodjanak rólam, ezt elismerem.

Hát, megint eljött az idő. Jeeves éppen a konyhában instruálta a beugró inast, mikor egy bélyegre vagy valami ilyesmire támadt szükségem: végigtipegtem hát a folyosón, hogy kérjek tőle egyet. Az ostoba szamár nyitva hagyta a konyhaajtót; alig tettem két lépést, és a hangja belevágódott a dobhártyám közepébe:

- Mr Woostert - oktatta a helyettes pasit - rendkívül kellemes és szeretetre méltó ifjú úriembernek fogja találni, de intelligensnek - nem. Semmi esetre sem. Mr Wooster szellemi kapacitása elhanyagolható, teljességgel elhanyagolható.

Hogy is mondjam, hát ez már talán sok egy kicsit, nem?!

Azt hiszem, minden lacafacázás nélkül be kellett volna nyargalni és lekapni a tíz körméről a nyavalyást, de tudják,

kétlem, hogy emberileg lehetséges lenne ilyesmit csinálni Jeeves-zel. Én személy szerint meg sem próbáltam. Csak a kalapomat meg a botomat kértem feltűnően hidegen, és elhúztam a csíkot. De a tüske - ha értik, hogy gondolom - benn maradt. Egy Wooster nem felejt. Ha mégis, akkor maximum a találka időpontjáról vagy egy-két születésnapról, esetleg fontos levelek feladásáról lehet szó, de egy ilyen abszolút becsületbe vágó sértésről? Soha! Úgy dühöngtem, mint a fene.

Még mindig dühöngve ugrottam be egy gyors szíverősítőre a Buck's melletti osztrigabárba. Az adott lélektani pillanatban erre különös szükségem volt: Agatha nénihez készültem ebédre. Elhihetik, elég rémisztő megpróbáltatás, bár azután, hogy Roville-ban úgy leigáztam, biztos lehettem benne, hogy most aránylag szelíd hangulatban találom. Legurítottam egy gyorsat, félúton voltam a következő, valamivel lassúbbal, és a körülményekhez képest egész vidám lettem; ebben a pillanatban északkeletről tompa hang köszöntött. Megfordulok, és kit látok az egyik sarokba betámasztva? A pöttöm Bingót, amint éppen egy méretes sajtos kenyeret burkol.

- Halló-alló-alló! - mondtam üdvözlésképpen. - Egy örökkévalóság óta nem láttalak. Nem voltál mostanában Londonban, igaz?

- Nem. Lementem vidékre.

- He? - Meglepett a hír: Bingo vidék iránti utálata közismert volt. - Na és hová?

- Hampshire-be, egy Ditteredge nevű helyre.

- Tényleg? Egy ismerős családnak van ott háza. Glossopéknak. Ismered őket?

- Hát hogy a fenébe ne! Náluk vagyok állásban, mint a Glossop kölyök házitanítója.

Igaz, hogy Oxfordban szerzett valami diplomafélét, és mindig lehet találni egy-két balekot, akinek ennyi elég, de én sehogy se voltam képes a tanítót látni Bingóban.

- Miért? - firtattam.

- Pénzért, mi másért?! Haydock Parkban, a második futamban egy abszolút tuti ló toronymagasan az utolsó lett - mesélte az ifjú Bingo nem minden keserűség nélkül -, én meg eltapsoltam az egész havi ellátmányom. Nem volt kurázsim megint megvágni a bácsikámat, úgyhogy csak egy gyógyír volt a fájó sebre, illetve zsebre: meglátogattam néhány munkaközvetítőt, és begyűjtöttem ezt a munkahelyet. Már három hete odalent vagyok.

- A gyerekhez még nem volt szerencsém.

- Addig jó! - nyilatkozta Bingo velősen.

- Tulajdonképpen az egész családból csak a leányzót ismerem igazán - alig mondtam ki e szavakat, az ifjú Bingo arca (ha ugyan ez a jó szó) totálisan elváltozott: a szeme kidülledt, orcája kipirult, az ádámcsutkája pedig úgy ugrándozott, mint a kaucsuklabda a vízsugár tetején a céllövöldében.

- Óh, Bertie! - mondta elfúló hangon.

Aggódva méregettem a szegény ördögöt. Tudtam, hogy állandóan szerelmes valakibe, de az még nála is lehetetlennek tűnt, hogy Honoria Glossopba zúgjon bele. Nekem mindig egy nagy kupa méreg jutott róla eszembe. Tipikus modern lány, fene nagy, csupa agy, ráadásul öröknyüzsgő. Girton-ben végzett, ahol azon kívül, hogy az agyvelejét egészen riasztó méretűre duzzasztotta, mindenféle játékkal és sporttal a testalkatát is addig fejlesztette, amíg olyan nem lett, mint egy középsúlyú pankrátor. Rossz nyelvek szerint az utolsó pillanatban fogták le, hogy ne tudjon ringbe lépni az egyetemi

ökölvívókupáért. Valahányszor felbukkant, mindig nagyon furcsa hatással volt rám: csak arra vágytam, hogy becsusszanhassak egy pincébe, és addig ott lappangjak, amíg meg nem szólal a légiriadó végét jelző sziréna.

És mégis, a kis Bingo szemmel láthatóan teljesen odavolt érte. Tévedés kizárva, megint ott villogott a szemében az az eszelős fény.

- Imádom őt, Bertie! Imádom még a lába nyomát is! - folytatta a páciens éles, átható hangon. Fred Thompson és még pár srác éppen akkor jött be, McGarry meg, a muki a bárpult mögött, annyira igyekezett minden szót elkapni, hogy csattogtak a fülei. De Bingo nem tudta befogni. Tisztára olyan, mint egy zenés vígjáték főszereplője, aki elfoglalja a színpad közepét, maga köré gyűjti a fiúkat, aztán torkaszakadtából mindent elmond nekik a szerelméről.

- És ő tudja már?

- Nem, nem merem neki bevallani. De esténként együtt szoktunk sétálni a kertben, és néha úgy tűnik, látok valamit a tekintetében.

- Ismerem azt a tekintetet! Mint egy törzsőrmester, igaz?

- Semmi olyasmi! Inkább... mint egy gyengéd istennő...

- Fél pillanat, öreg haver - mondtam óvatosan. - Biztos vagy benne, hogy ugyanarról a lányról beszélünk? Én Honoriára gondolok. Van talán egy húga, akiről én nem hallottam?

- Honoria az ő neve - üvöltötte Bingo áhítatosan.

- És szerinted olyan, mint egy gyengéd istennő?

- Olyan.

- Az isten irgalmazzon neked!

- Oly szép, mint a csillagos ég langyos, tiszta éjszakán, fény és sötét minden bája ott tündököl homlokán. Kérek még egy sajtost - mondta a bárpult mögötti ifjúnak.

- Te aztán vigyázol az erőnlétedre - jegyeztem meg.

- Ez az ebédem. Negyed kettőkor már a Waterloon találkozom Oswalddal, hogy elérjük a vonatot visszafelé. Csak a fogorvoshoz kísértem fel.

- Oswald? A gyerek?

- Az. Akár a dögvész - mérlegelte a szavakat vigyázva Bingo.

- Dögvész! Jó, hogy mondod! Eszembe jutott, hogy Agatha nénikémmel ebédelek. Mennem kell, különben elkésem.

A gyöngyügy óta nem láttam Agatha nénit. Azt nem vártam, hogy nagy élvezet lesz vele egy tálból cseresznyézni, de abban az egyben biztos voltam, hogy a „Bertram és a lakodalom" című kérdéskört tabuként kezeli majd. Szerintem az ember joggal feltételezheti, hogy ha egy nő akkora bakot lő, mint Agatha nénikém Roville-ban, akkor - már csak a mindenkiben meglévő elemi jóérzés miatt is - minimum egy-két hónapig hanyagolni fogja a problémát.

De hát ki tudna eligazodni a nőkön? Legalábbis ami az elemi jóérzést illeti. Tudom, nem fogják elhinni: még jóformán be sem hozták a halat, de ő már témánál volt. *A hallal egyidőben,* ha kell, meg is esküszöm rá. Néhány megjegyzés az időjárásról, aztán elő a bicskákkal.

- Bertie - így ő -, sokat gondolkodtam, mihez is kezdhetnék veled, és arra a következtetésre jutottam, hogy számodra a nősülés létkérdés. Elismerem, Roville-ban szörnyű hibát követtem el azzal a rémes, álszent nőszeméllyel kapcsolatban, de ez alkalommal ilyesmitől nem kell tartanunk. Nagy szerencséd van, rátaláltam a lányra, akit az Isten is a te feleségednek teremtett. Csak nemrégiben ismertem meg, de a családja minden gyanú felett áll, ráadásul rengeteg pénze van, persze ez a te esetedben nem számít. A lényeg az, hogy erős,

rendelkezik a megfelelő önbizalommal és józanul gondolkodik, vagyis képes lesz majd kiegyensúlyozni a te fogyatékosságaidat és gyengéidet. Már találkoztatok, és, bár természetesen sok mindent helytelenít veled kapcsolatban, összességében kedvel téged. Tudom, hogy így van, mert már puhatolóztam nála - természetesen roppant óvatosan -, és biztos vagyok benne, hogy neked csak az első lépést kellene megtenned és...

- Ki az? - ezt már jóval előbb meg akartam kérdezni, de a megrázkódtatástól félrenyeltem egy fél zsömlét, és épp csak túljutottam az életveszélyen, a bíborvörös fázison és az első próbálkozásokon, hogy friss levegőt juttassak az öreg légcsőbe. - Ki az?

- Sir Roderick Glossop leánya, Honoria.

- Na ne!!! - sikoltottam, és éreztem, ahogy sápadok a napégette zománc alatt.

- Ne légy gyerekes, Bertie. Számodra ő a megfelelő feleség.

- Igen, de ide figyelj...

- Ő majd ráncba szed téged.

- De én nem akarom, hogy ráncba szedjenek!

Agatha néni pont úgy nézett rám, mint mikor egyszer gyerekkoromban elkapott a spájzban, könyékig a lekvárosüvegben.

- Bertie! Nagyon remélem, nem akarsz nekem vesződséget okozni!

- Hát én csak annyit mondok...

- Lady Glossop, nagyon kedvesen, meghívott téged néhány napra Ditteredge Hallba. Azt válaszoltam, hogy örömmel elfogadod a meghívást, és már holnap leutazol.

- Sajnos, holnap átkozottul fontos programom van! - mondtam sietve.

- Milyen programod?
- Hát, öööö...
- Nincs semmiféle programod. Vagy ha van, akkor majd lemondod. Nagyon, nagyon megharagszom rád, Bertie, ha holnap nem mész le Ditteredge Hallba.
- Ó, hát rendicsek!

Miután eljöttem Agatha nénitől, két percbe sem telt, és feltámadt bennem a Woosterek hagyományos küzdőszelleme. Bármilyen rémes zűrben is voltam, valami furcsa vidámságot éreztem. Rájöttem, hogy minél mélyebb a szósz, annál nagyobb lesz az elégtétel, ha egyedül, Jeeves közreműködése nélkül mászom ki belőle. Egyébként persze vele konzultáltam volna először, sőt valószínűleg rábíztam volna az egészet, de azok után, ahogy a konyhában beszélt, akasszanak fel, ha idáig süllyedek. Mikor hazaértem, könnyed nemtörődömséggel szólítottam meg a fickót.

- Jeeves - mondtam -, egy kis gondban vagyok.
- Sajnálattal hallom, uram.
- Igen, elég csúnya gödörben. Az se lenne túlzás, ha úgy fogalmaznék, hogy a szakadék szélén állok, farkasszemet nézve a szörnyű véggel.
- Ha bármiben segítségére lehetek, uram...
- Ó, nem. Nem, nem. Ezer köszönet, de nem, nem. Nem akarom ezzel zavarni. Semmi kétség, egyedül is úrrá leszek rajta.
- Igenis, uram.

Ez volt az egész. Meg kell mondanom, örültem volna, ha egy kicsivel többet kíváncsiskodik, de hát ez Jeeves. Jól leplezi az érzelmeit, az biztos.

Mikor a következő nap délutánján megérkeztem Ditteredge-be, Honoria éppen nem volt otthon. Lady Glossop

elmondta, hogy a szomszédba, Braythway-tékhoz ment, másnap jön vissza, magával hozza majd vendéglátói lányát is. Tájékoztatott továbbá, hogy Oswaldot valahol a parkban találom; elvakíthatta az anyai szeretet, mert úgy beszélt, mintha ez megsokszorozná a park vonzerejét, és önmagában elég ok lenne, hogy az ember odacsődüljön.

Egyébként igen klassz a ditteredge-i birtok. Sok virág, pázsit cédrusfával, némi bozót, végül egy kicsi, de helyes tó, kőhíddal a közepén. Ahogy keresztülvágtam a bokrokon, azonnal kiszúrtam a pöttöm Bingót; a hídnak dőlve dohányzott. A kőkorláton valamilyen gyerekféleség ült horgászbottal, bizonyára ő volt Pestis Oswald.

Bingót kellemesen meglepte a találkozás; bemutatott az ifjoncnak. Ha ez utóbbi is kellemesen meg volt lepve, hát úgy leplezte, mint egy diplomata. Rám nézett, kissé felhúzta a szemöldökét, aztán tovább bámulta az úszót. Az a fajta fölényes kölyök volt, akitől az az érzésed támad, hogy nem a megfelelő iskolába jártál, és rosszul áll rajtad a ruha.

- Ez pedig Oswald - mondta ünnepélyesen Bingo.
- Micsoda öröm! - válaszoltam szívélyesen. - Jól vagy?
- Ja - így a kölyök.
- Szép ez a hely.
- Ja.
- Kellemes így horgászgatni, igaz?
- Ja.

Az ifjú Bingo vezetésével elszakadtunk a főerőktől.

- Nem fájdul meg néha a fejed a drága öreg Oswald szüntelen fecsegésétől? - kérdeztem.

Bingo sóhajtott.

- Nem könnyű feladat - ismerte el.
- Mi nem könnyű?

- Oswaldot szeretni.
- Hát szereted? - kérdeztem meglepve. Nem gondoltam volna, hogy lehet.
- Próbálom - mondta az ifjú Bingo. - Az Ő kedvéért. Holnap jön vissza, Bertie.
- Én is így hallottam.
- Jön, a szerelmem, az én...
- Abszolúte - vágtam közbe. - De beszéljünk még az ifjú Oswaldról egy kicsit. Egész nap pesztrálnod kell? Hogy bírod ki?
- Ó, nincs vele sok baj. Ha nem tanulunk, ott ül a hídon és keszegezik.
- Miért nem lököd a vízbe?
- Miért nem lököm a vízbe?
- Aha. Szerintem ez a teendő - mondtam, bizonyos utálattal méregetve az ifjonc hátát. - Egy kicsit felébresztené és segítené, hogy újra érdekesnek lássa az életet.
Bingo szomorkásan, nem minden vágyakozás nélkül rázta meg a fejét.
- Vonzó ajánlat - mondta -, de félek, nem lehet megcsinálni. Tudod, Ő sosem bocsátaná meg. Nagyon ragaszkodik a kis vadállathoz.
- A rézangyalát! - kiáltottam. - Megvan!
Nem tudom, ismerik-e azt az érzést, amikor jön a ihlet, és végigszalad a gerincen a puhagallértól (a jól öltözött úriember ma már nem hord keményet) az öreg surranó talpáig? Felteszem, Jeeves gyakorlatilag egyfolytában így érzi magát, én már valamivel ritkábban. De abban a pillanatban mintha az egész Természet azt kiáltotta volna: „Bertram, most beletrafáltál!". Vadul megragadtam az ifjú Bingo karját, hogy valószínűleg úgy érezte, egy ló harapta meg. Finoman

cizellált vonásai eltorzultak a gyötrelemtől, és megkérdezte, vajon mi a fenét csinálok.

- Bingo - faggattam -, szerinted mit tenne Jeeves?

- Hogy érted azt, hogy mit tenne Jeeves?

- Mit tanácsolna egy pasinak a te helyzetedben? Be akarsz vágódni Honoria Glossopnál, igaz? Na ide figyelj. Jeeves azt javasolná neked, húzódj meg a bozótban, nekem pedig azt, csaljam Honoriát valahogy a hídhoz, várjam ki a megfelelő pillanatot, utaljak ki egy jobbegyenest a tacskónak, hogy belezúgjon a vízbe, ekkor te utána veted magad, és kihalászod. Mit szólsz hozzá?

- Ezt nem te találtad ki, Bertie, igaz? - kérdezte a pöttöm Bingo rekedten.

- De bizony én. Nem csak Jeevesnek lehetnek ötletei.

- De hát ez abszolút csúcs!

- Csupán egy javaslat.

- Csak egy akadálya van. Szerintem nagyon kellemetlen lesz neked, ha esetleg a kölyök megfordul, és meglátja, ki lökte bele. Ettől nagyon népszerűtlen leszel nála.

Megkockáztatom. Barátom mélyen meghatódott.

- Bertie, nemes lélek vagy.

- Á, nem, dehogy.

Némán megragadta a kezem, majd felkuncogott, tisztára, mint mikor az utolsó csepp víz megy le a kádlefolyón.

- Most meg mi van? - érdeklődtem finoman.

- Csak arra gondoltam - mondta az ifjú Bingo -, milyen iszonyúan vizes lesz Oswald. Ó, boldog óra!

A hős jutalma

Zűrös, de úgy tűnik - legalábbis nekem nagyon gyanús -, hogy ezen a világon semmi sem tökéletes. Az én tervemnek is volt egy szépséghibája: Jeeves nem lesz a helyszínen, így nem láthat végrehajtás közben. Ettől eltekintve viszont a legapróbb hajszálrepedést sem voltam képes felfedezni az elgondoláson. A dologban éppen az volt a gyönyörű, hogy a világon semmi se mehetett fuccsba. Hiszen tudják, hogy szokott ez lenni, mikor az ember azt akarja, hogy A. pasi legyen B. helyen, pontosan abban a pillanatban, amikor C. pasi D. helyre ér. Mindig van esély a gikszerre. Vegyük például a generális esetét, aki éppen a Nagy Hadmozdulatot tervezi. Az egyik ezrednek azt mondja, biztosítsa a hegyet, amin a szélmalom áll, amíg a másik ezred hídfőállást vagy mit foglal el odalenn a völgyben - aztán valahogy mindent összekutyulnak. Később, mikor este megbeszélik a dolgot a táborban, az ezredes így szól: „A hegyet, amin a szélmalom van? Ó, bocsánat! Én úgy értettem, azt a másikat, a juhnyájjal!" És már meg is van a balhé! A mi esetünkben azonban semmi ilyesmi nem történhetett, mert Oswald és Bingo már a tetthelyen lesznek, úgyhogy csak azon kellett izgulnom, hogy Honoria is a megfelelő időben érkezzen. Ezt is sikerült elintéznem, mégpedig elsőre: megkérdeztem tőle, lenne-e kedve eljönni velem sétálni, mert valami fontosat akarok neki mondani.

Egyébként röviddel ebéd után érkezett meg az autón, a Braythwayt lánnyal. Be is mutattak az utóbbinak: nyúlánk, szőke fruska, kék szemmel. Elég szimpatikusnak találtam - annyira más volt, mint Honoria -, ha lett volna időm, szívesen elbeszélgettem volna vele. De az üzlet az üzlet. Bingóval

megbeszéltük, hogy pont háromkor a bokorban lesz: elkaptam Honoriát, és a pázsiton keresztül a tó felé kormányoztam.

- Milyen csendes, Mr Wooster - mondta.

Ettől egy kicsit megugrottam. Az igazság az, hogy éppen őrültül koncentráltam. Felbukkant előttünk a tó, még utoljára szakértő szemmel végigsvenkeltem a díszleteken. Úgy tűnt, minden terv szerint megy: Oswald ott görnyedezett a hídon, Bingót nem lehetett látni, tehát nyilván már ő is elfoglalta a helyét, a bozótosban. Az órám három óra két percet mutatott.

- Eh? - kérdeztem. - Óh, ah, igen. Csak elgondolkodtam.

- Azt mondta, valami fontos dologról akar velem beszélni.

- Abszolúte! - elhatároztam, úgy indítom az akciót, hogy azzal egyszersmind az ifjú Bingo számára is kikövezzem az utat, vagyis - persze nevek említése nélkül - felkészítem a lányt, hogy bármilyen meglepő, de úgy látszik, él egy ifjú, aki már régóta szerelmes belé, csak nem merte felfedni a lapjait, meg az összes ilyen sóder. - A helyzet a következő: bármennyire is zűrös, meg minden, de ismerek valakit, aki iszonyúan magácskába van zavarodva, és így tovább, és így tovább. Tudja, egy barátom.

- Ó, egy barátja?

- Igen.

Furcsa kacajt hallatott.

- És miért nem mondja meg nekem?

- Hát, ő már csak ilyen. Afféle ijedős, visszahúzódó pali. Nincs benne kurázsi. Mert hogy maga annyira fölötte áll, érti? Úgy tekint magára, mint egy istennőre. Imádja a lába nyomát is, de hogy esetleg be is vallja? Ki van zárva! Már a gondolattól is az inába száll a bátorsága.

- Ez nagyon érdekes.

- Igen. A maga módján nem rossz fiú, tudja? Elég nagy szamár, az meglehet, de jóindulatú. Hát, ez a szitu. Akár el is gondolkozhat rajta, nem igaz?

- Hogy maga milyen mulatságos!

Hátracsapta a fejét, és nagy lelkesedéssel hahotázott. Olyan rút, átható nevetése volt, mint mikor a vonat beér az alagútba. Nekem nem tűnt túl dallamosnak, és ennek az Oswald-kölyöknek a fülét is sérthette, mert nagy adag nemtetszéssel bámult ránk.

- Mi lenne ha nem csapnál ilyen ricsajt, a fenébe is! Elriasztod az összes halat.

Ez némileg eloszlatta a romantikus hangulatot, Honoria témát váltott.

- Szerintem nagyon veszélyes így ülni a hídkorláton. Oswald könnyen beleeshet a vízbe.

- Megyek, szólok neki - mondtam.

Ebben a pillanatban olyan négy-öt méterre lehettem a kölyöktől, de valahogy inkább száznak tűnt. Miközben faltam a yardokat, az a furcsa érzésem támadt, hogy ez már egyszer megtörtént velem. Aztán eszembe jutott az is, hogy mikor. Évekkel ezelőtt vidéken voltam egy társasággal, és az egyik őrült kitalálta, hogy rendezzünk műkedvelő színielőadást, persze valamilyen hátborzongató jótékony célra: a komornyik szerepére engem paliztak be. A tetejében pont velem kezdődött az egész darab: balról be, át a színpadon, végig kozmikus magányban, aztán a színpad másik felén odalökni egy tálcát egy asztalra. A próbákon többször figyelmeztettek, hogy ne úgy nyargaljak végig a színen, mint egy keményen finiselő távgyalogló. Ettől úgy behúztam a féket, hogy már azt hittem, sose érek oda ahhoz a nyavalyás asztalhoz. A színpad úgy nyújtózott előttem, mint a végtelen, elhagyatott sivatag, és

valahogy olyan különös csend volt, mintha a Mindenség lélegzetvisszafojtva egyedül rám koncentrált volna. Na, akkor éreztem azt, amit most. A torkom kiszáradt és egyfolytában nyelnem kellett, úgy tűnt, minél többet megyek, annál távolabb kerül a kölyök, amíg aztán hirtelen ott találtam magam szorosan mögötte, anélkül, hogy tudtam volna, hogy a frászba kerültem oda.

- Halló! - mondtam émelyítő mosollyal; ez persze kárbaveszett, mert az ifjonc nem fárasztotta magát azzal, hogy hátraforduljon és rám nézzen. Éppen csak megrezzentette a bal fülét, azt is elég durcásan. Nem is tudom, van-e még valaki, akinek ilyen hihetetlenül keveset jelentenék.

- Halló! - improvizáltam. - Horgászgatunk?

Amolyan szerető báty stílusban a vállára tettem a kezem.

- Hé, vigyázz! - sivította alapjaiban megrázkódva a kölyök.

Kétszer ad, ki gyorsan ad: behunytam a szemem és löktem. Valami engedett. Zavaros zajok, amolyan csaholásféle, a végén kiáltással, aztán egy csobbanás.

Kinyitottam a szemem. A kölyök éppen akkor jött a felszínre.

- Segítség! - harsogtam, a bokorra sandítva, ahonnan az ütemterv szerint, plasztikusan kirajzolódva a kék ég háttere előtt, a pöttöm Bingo heroikus alakjának kellett kibontakoznia.

Nem történt semmi. A pöttöm Bingo a legcsekélyebb mértékben sem bontakozott.

- Mondom: segítség!!! - bődültem el ismét.

Nem szeretném önöket színházi pályafutásom emlékeivel untatni, de még egyszer meg kell említenem komornyiki jelenésemet. Akkor az volt a terv, hogy mikor leteszem a tálcát, bejön a hősnő, mond néhány szót, azzal lelépek. De

aznap éjjel a megtévedt nőszemély valahová elkóválygott, és egy teljes perc telt el, amíg a keresőbrigád rábukkant, és belökték a színpadra. Nekem pedig egész idő alatt ott kellett állnom és várnom. Nálam komorabb komornyikot azóta se látott senki brit színpadon. Rohadt egy érzés, én mondom. Ez a mostani is hasonló volt, csak rosszabb. Most jöttem rá, hogy értik ezek az író pasik, amikor azt írják, megállt az idő.

Ezalatt a kölyök feltehetően éppen arra készült, hogy élete virágjában hagyja itt ezt az árnyékvilágot, bennem pedig kezdett felderengeni, hogy valakinek bizonyos lépéseket kéne tenni az ügyben. Az ifjú ugyan eddig még nem igazán kedveltette meg magát velem, ám kétségtelenül egy kissé meredek lett volna hagyni, hogy belefulladjon. A tó felülnézetből állati visszataszítónak tűnt, de nem volt mit tenni. Ledobtam a kabátomat és vetődtem.

Érdekes, hogy felöltözve mennyivel nedvesebbnek tűnik a víz, mint mikor az ember esténként megfürdik. Erre koronatanú vagyok. Talán ha három másodpercet töltöttem odalent, de pont úgy bukkantam fel, mint a hullák, amikről az újság azt szokta írni, hogy „szemmel láthatóan több nappal ezelőtt vesztek oda". Duzzadtnak és nyúlósnak éreztem magam.

Ekkor az elgondolás másodszor is léket kapott. Úgy terveztem, hogy ahogy levegőt kapok, megragadom a kölköt, és bátran a partra kormányzom. Ő viszont nem várta meg, hogy a partra kormányozzák. Mikor kidörgöltem a vizet a szememből, és végre körül tudtam nézni, kábé tíz yardra lehetett tőlem: nagy sebességgel és szép stílusban haladt (azt hiszem, valódi ausztrál lábtempókkal). Ez a látvány végképp elvette a kedvem az egésztől. Mit akarok mondani, biztosan mindannyian egyetértünk abban, hogy egy igazán jó

mentésnek az a lényege, hogy a megmentendő fél lehetőleg mozdulatlanul és főleg egy helyben várja be a megmentőt. Ha az áldozat ebben a helyzetben a saját számlájára úszni kezd, ráadásul olyan jól, hogy száz méteren nyugodtan adhat neked negyven fórt, akkor az egész mentőakciót megette a fene. Semmi jobb nem jutott eszembe, mint hogy a partra evickéljek, ennélfogva a partra evickéltem. Mire ismét szilárd talajt éreztem a lábam alatt, a kölyök már félúton volt a ház felé. Bármilyen szögből is vizsgálta az ember, az eset tökéletes leégésnek bizonyult.

A meditálásból olyan zaj riasztott fel, mint amikor a Skót Expressz egy híd alatt halad át. Honoria Glossop ott állt mellettem, és igen megijedtem attól, ahogy rám nézett.

- Ó, Bertie, te *tényleg* nagyon mulatságos vagy!

Abban a pillanatban éreztem, hogy van valami baljós a szavaiban. Addig mindig „Mr. Wooster"-nek hívott.

- Milyen vizes lettél!

- Igen.

- Legjobb lenne, ha beszaladnál a házba és átöltöznél.

- Igen.

Kicsavartam néhány liter vizet a ruhámból.

- Nagyon mulatságos vagy! - ismételte. - Először az a fantasztikus kerülő, aztán belelököd szegény kis Oswaldot a tóba, hogy imponálhass nekem azzal, hogy megmented.

Sikerült elég vizet felköhögni a torkomból, hogy megpróbáljam korrigálni ezt a rettenetes feltételezést.

- Nem, dehogy!

- Az öcsém ezt mondta, és én is láttam, hogy így volt. Ó, én nem haragszom rád, Bertie. Nagyon aranyos volt tőled. De legfőbb ideje, hogy kezelésbe vegyelek. Szükséged van valakire, aki vigyáz rád. Túl sokat jársz moziba. Gondolom, a

következő ötleted az lett volna, hogy felgyújtod a házat, hogy kimenthess a lángok közül.

Faustot fixírozhatta így az ördög, a szerződés aláírása után.

- Azt hiszem, én képes leszek férfit faragni belőled, Bertie. Igaz, mostanáig hiábavalóságokra pazaroltad az életed, de még fiatal vagy, és rengeteg jó tulajdonságod van.

- Nem, hidd el, egy darab se.

- De igen. Csak elő kell hozni őket. Most pedig azonnal felmész a házba és leveszed ezt a vizes ruhát, különben megfázol.

És a szemében már ott is volt az a bizonyos anyáskodó tekintet, ami még a szavaknál is ékesszólóbban tudatta velem: hatalmas pácban vagyok.

Átöltöztem, és ahogy jöttem lefelé, az ifjú Bingóba botlottam. Igen vidám volt.

- Bertie! - mondta örömmel. - Pont téged kereslek. Bertie, csodálatos dolog történt.

- Te szerencsétlen! - ripakodtam rá. - Hol a halálban mászkáltál? Tudod, hogy...

- Ó, arra a bozótügyre célzol? Nem volt időm, hogy szóljak neked. Az egész le van fújva.

- Az egész... le van... fújva?!

- Bertie, komolyan mondom, én éppen hozzákezdtem, hogy elrejtőzzek abban a bokorban, amikor tudod kit láttam meg a pázsiton sétálni? A legsugárzóbb szépséget egész Angliában! Senki sincs, aki olyan lenne, mint ő.

- Na de...

- Senki - mondta a pöttöm Bingo szilárdan. - Bertie, hiszel abban, hogy van szerelem első látásra, ugye hiszel, Bertie, drága öregem? Ahogy megláttam őt, úgy éreztem magam,

mint egy rozsdás gombostű a mágnes előtt. Azt hiszem, mindenről elfeledkeztem. Ott álltunk, csak mi ketten, a világ csupa zene volt és napsugár. Odamentem, beszélgetni kezdtünk. Miss Braythwaytnek hívják, Bertie, Daphne Braythwaytnek. Ahogy pillantásunk találkozott, rá kellett jönnöm: amit Honoria Glossop iránt éreztem, az, amit én mély vonzalomnak hittem, nem volt több múló szeszélynél. Bertie, te hiszel abban, hogy létezik szerelem első látásra, igaz? Ő olyan csodálatos, olyan megértő. Mint egy gyengéd istennő...

Ez volt az a pillanat, amikor faképnél hagytam a nyavalyást.

Két nappal később képeslapot kaptam Jeevestől.

„Az idő - így végződött - továbbra is szép. Ma rendkívül élvezetes fürdőt vettem."

Zord, sátáni kacajt hallattam, és lementem a szalonba. Honoriával volt találkám: Ruskint készült felolvasni nekem.

Van szerencsém!
(Bemutatom Claude-ot és Eustace-t)

A mennykő pontosan háromnegyed kettőkor csapott le (nyári időszámítás szerint). Spenser, Agatha néni komornyikja éppen akkor kínálta oda nekem a sült krumplit, én meg az érzelmi megrázkódtatás hatására föld körüli pályára küldtem vagy hatot a legropogósabbakból. Bensőmig felzaklatva, képzelhetik!

Amúgy is pont eléggé le voltam épülve: már két hét telt el azóta, hogy Honoria Glossop eljegyzett. Szerető arám

egyetlen nap pihenést sem engedélyezett magának, keményen ráhajtott, hogy - Agatha néni kifejezésével élve - ráncba szedjen. Annyira nehéz irodalmat olvastam, hogy ha ledobtam egy könyvet a padlóra, leszakadt a födém, még a szemem is káprázott a filozófusoktól, Honoria oldalán végigtántorogtam több mérföld képtáron, és olyan mértékben voltam kénytelen komolyzenei koncerteknek alávetni magam, amit aligha hinnének el. Szóval, mindent összevetve, nem voltam abban az állapotban, hogy könnyed vállrándítással fogadjam a megrázkódtatásokat, pláne egy ekkorát. Honoria magával cipelt Agatha nénihez ebédre; én éppen azt kérdeztem magamban: „Halál, hol van hát jó öreg fullánkod?", mikor kioldotta a bombát.

- Bertie - szólalt meg hirtelen, mintha éppen akkor jutott volna eszébe -, hogy is hívják az inasodat?

- Eh? Ó, Jeeves.

- Azt hiszem, rossz hatással van rád. Majd el kell bocsátanod, ha összeházasodtunk.

Na, ekkor rándultam úgy össze, hogy a kanálból kiröppent vagy hat szem csúcsminőségű burgonya a tálalóra; Spenser úgy apportírozta őket, mint egy méltóságteljes öreg vizsla.

- El kell bocsátanom...! - hápogtam.

- Igen. Nem szeretem Jeevest.

- *Én* sem szeretem - monda Agatha nénikém.

- De hát azt nem lehet. Hogy is mondjam... egy napig se tudnék meglenni nélküle!

- Kénytelen leszel. Egyáltalán nem szeretem.

- *Én* sem - monda Agatha nénikém. - Egy cseppet sem. Sohasem szerettem.

Rémes, mi? Mindig gyanús volt, hogy a házasság annyira való nekem, mint banknak a csőd, de legszörnyűbb lidérces

álmaimban sem képzeltem volna, hogy ilyen rettenetes lemondásokkal járhat. A hátralévő fogásokat csendes kábulatban vettem magamhoz.

Úgy volt, hogy elkísérem Honoriát a Regent Streetre bevásárolni (pontosabban magával akart vinni, hogy legyen, aki cipeli a csomagokat), de mikor felállt, és kezdett összeszedni engem meg a többi kiegészítőt, Agatha néni leállította.

- Menj csak előre, drágám - mondta. - Néhány szót kell intéznem Bertie-hez.

Honoria lelépett, Agatha néni közelebb húzta a székét és belekezdett.

- Bertie - szólt -, Honoria nem tud róla, de egy kis gond merült fel az esküvőddel kapcsolatban.

- Jupiterre! Csak nem?! - kérdeztem mohón. Talán van még remény!

- Semmiség az egész, természetesen, csupán kissé bosszantó. Sir Roderick támaszt bizonyos nehézségeket.

- Úgy gondolja, a lánya jobbat érdemel? Be akar kuksizni a felszín alá? Megértem, nagyon is megértem - mondtam melegen.

- Nagyon kérlek, Bertie! Micsoda képtelenség ez már megint! Természetesen semmi ilyesmiről nincs szó. Annyi az egész, hogy Sir Roderick, hivatásából eredően, nos, hogy úgy fejezzem ki magam, túlságosan óvatos.

Ezt nem értettem.

- Túlságosan óvatos?

Úgy van. Gondolom, ez elkerülhetetlen. Egy ilyen kiterjedt praxissal bíró idegspecialista óhatatlanul is másképpen néz embertársaira.

Így persze már én is felfogtam. Sir Roderick Glossopot, Honoria atyját általában mint idegspecialistát emlegetik, de csak mert így jobban hangzik: valójában mindenki tudja, hogy egyszerűen ő az a pasi, aki kiállítja a beutalókat a vigyorgóba. Ha például nagybátyánk, a herceg hirtelen kicsit feszültnek érzi magát és szalmaszálakat tűzdel a hajába a kék szalonban, akkor elsősorban az öreg Glossopért szokás küldeni. Odanyargal, fejcsóválva végigméri a pácienst, totálisan lerobbant idegrendszerekről meg hasonlókról halandzsázik, aztán teljes nyugalmat és izolációt javasol. Gyakorlatilag az ország minden flancosabb családjánál vizitelt már legalább egyszer, és gondolom, ebben a pozícióban - úgy értem, mikor egyfolytában dühöngő főnemesek fején kell ülni, amíg a beteg legközelebbi hozzátartozói a telefonért rohannak, hogy beszóljanak a sárga házba: jöhet a kocsi, de legalább két erős ápolóval -, egy muksó tényleg más szemmel néz embertársaira.

- Úgy érted, attól fél, hogy esetleg buggyant vagyok, és nem akarja, hogy buggyant veje legyen? - kérdeztem.

Agatha néni ideges lett (nyilván irigykedett félelmetes felfogóképességemre).

- Nonszensz, semmi ilyesmit nem hisz. Mondtam már neked, egyszerűen egy kicsit túl óvatos. Meg akar bizonyosodni róla, hogy tökéletesen normális vagy.

Itt szünetet tartott, mert bejött Spenser a kávéval. Miután kiment, a néni folytatta:

- Úgy tűnik, hallott valami rendkívüli történetet, miszerint te Ditteredge Hallban belökted a fiát, Oswaldot a tóba. Hihetetlen, természetesen. Ilyesmire még te sem volnál képes.

- Hát, éppenséggel nekidőltem egy kicsit, tudod? És akkor leesett a hídról.

- Oswald kifejezetten azzal vádol téged, hogy belelökted a vízbe. Ez nyugtalanította Sir Rodericket, az aggodalom pedig arra késztette, hogy tudakozódjon a családról, és sajnos hallott valamit szegény Henry bácsikádról.

Ünnepélyesen nézett rám; én komor arccal kortyoltam a kávéból. A jó öreg befalazott csontvázról fújtuk le éppen a port. Tudják, néhai Henry bácsikám volt a csorba a család becsületén. Én egyébként nagyon rendes tagnak tartottam, és szívből jövő helyeslésemmel találkozott az a bőkezűség, amellyel iskoláskoromban a bankjegyeket csúsztatta nekem, de semmi kétség, időnként akadtak zűrös dolgai, nevezetesen a hálószobájában tartotta tizenegy kedvenc nyulát. Azt hiszem, ha szigorúan vesszük, el lehetett róla mondani, hogy többé-kevésbé megérett a diliházra; őszintén szólva pályafutását egy bizonyos zárt otthonban (nem a sajátjában, ha értenek engem) fejezte be, ahol boldogan és nyulakkal tökéletesen körülvéve élt, amíg meg nem halt.

- Már csak azért is abszurd az egész feltevés - folytatta Agatha néni -, mert ha a családból bárki örökölhette volna Henry különcségét - hiszen csupán erről volt szó -, akkor Claude és Eustace lenne az, márpedig náluk tehetségesebb ifjakat elképzelni sem tudnék.

Claude és Eustace ikrek, az utolsó nyári harmadévem erejéig egy iskolába jártunk. Amennyire én meg tudtam ítélni, a „tehetséges" szó kitűnően jellemezte őket: ahogy visszagondoltam, mintha az egész trimeszter azzal telt volna, hogy különféle félelmetes zűrökből igyekszem kihalászni őket.

- Gondoljunk csak arra, milyen jól boldogulnak Oxfordban. Emily nénikéd a napokban kapott levelet Claude-tól: a fiúkat

várhatóan hamarosan beválasztják az egyik legfontosabb egyetemi társaskörbe, a „Sóvárgók Klubjába".

- Sóvárgók? - Sehogy sem tudtam visszaemlékezni ilyen nevű klubra. - Na és mire sóvárognak?

Azt nem írta meg Claude. Gondolom, igazságra vagy tudásra. Nyilvánvalóan nagyon elit klub, ahová nagy kitüntetés bekerülni, mert Claude mellékesen megemlíti, hogy lord Rainsby, Datchet earljének a fia is a jelöltek között van. De eltértünk a tárgytól. A lényeg tehát az, hogy Sir Roderick szeretne négyszemközt elbeszélgetni veled. Elvárom, Bertie, hogy ha nem is értelmesen, de legalább normálisan viselkedj. Semmi ideges vihogás; vigyázz, nehogy a tekinteted olyan rémes, üveges legyen, mint néha szokott; ne ásítozz, ne fészkelődj; emlékeztetlek, hogy Sir Roderick az elnöke a Nyugat-Londoni Anti-Hazárd Ligának: nagyon kérlek, ne beszélj előtte lóversenyről. Nálad ebédeltek, holnap fél kettőkor. Légy szíves, ne feledkezz el arról sem, hogy nem iszik bort, nagyon komolyan helyteleníti a dohányzást, és megrendült emésztése miatt csak a legegyszerűbb ételt fogyaszthatja. Kávéval se kínáld, szerinte ugyanis a tudomány által ismert idegbetegségek felének ez az ital az oka.

- Akkor talán egy pohár víznek meg pár darab kutyakeksznek örülne a legjobban, mi?

- Bertie!

- Jó, jó. Csak vicceltem.

- Pontosan az ilyen idétlen megjegyzések a legalkalmasabbak arra, hogy Sir Roderick úgy érezze, legsötétebb balsejtelmei igazolódtak be. Könyörgöm, tartózkodj mindennemű meggondolatlanságtól a társaságában. Sir Roderick nagyon komoly ember... Már mész? Nos, ne felejtsd

el, mit mondtam. Számítok rád, és ha valami baj lesz, sosem bocsátok meg neked.

- Rendicsek!

Azzal irány haza, ahogy mondani szokás, tele kellemes várakozással.

Másnap elég későn reggeliztem, utána lementem sétálni. Úgy éreztem, mindent meg kell tennem, hogy az öreg kókusz a lehetőségekhez képest kitisztuljon, egy kis friss levegő pedig általában eloszlatja azt a kókadt tompaságot, ami egy férfin kora reggel általában erőt vesz. Nagyot mászkáltam a zöldben, aztán elindultam visszafelé. A Hyde Park Cornernél jártam már, mikor valami nyavalyás hirtelen jót húzott a lapockáim közé. Az ifjú Eustace volt az, az unokatestvérem. Két másik pacákkal vonult fel, kart karba öltve; a hármas másik szélsője Claude kuzinom volt, a center pedig egy világos hajú muki, rózsaszín, mentegetőző arccal.

- Bertie, vén csirkefogó! - mondta az ifjú Eustace nyájasan.

- Halló! - mondtam én, nem túlságosan vidáman.

- Micsoda szerencse, hogy összefutottunk! Te híres vagy arról, hogy a megfelelő, magas színvonalú támogatást biztosítod az ifjabb nemzedék tagjainak. Apropó, nem ismered még az öreg Dakszlit, ugye? Dakszli, ez itt az unokatestvérem, Bertie. Lord Rainsby - Mr Wooster. Éppen tőled jövünk, Bertie. Sajnos, elkerültük egymást - ah, micsoda keserű csalódás! -, ám a derék Jeeves igen szívélyesen fogadott bennünket. Az az ember egy zseni, Bertie. Vigyázz rá.

- Mit csináltok ti Londonban? - kérdeztem.

- Ó, nyomulunk erre-arra. Csak a mai napra jöttünk fel: villámlátogatás, szigorúan nem hivatalos. A három-tízessel

húzunk is vissza. De most beszéljünk inkább az ebédről, ha már ilyen nagylelkűen meghívtál bennünket. Ritz? Savoy? Carlton? De ha tag vagy a Ciróban vagy az Embassyban, az is éppúgy megteszi.

- Nem megy, programom van. És, a mindenségit - mondtam, órámra nézve -, már el is késtem.

Intettem egy taxinak.

- Sajnálom.

- Akkor beszéljünk, mint férfi a férfival - monda Eustace. - Adj kölcsön egy ötöst.

Nem volt időm vitatkozni. Leszurkoltam a dohányt, és bepattantam a kocsiba. Mire hazaértem, már tíz perccel elmúlt fél kettő. Beszökdécseltem a nappaliba, de nem találtam ott senkit.

Jeeves siklott be.

- Sir Roderick még nem érkezett meg, uram.

- Jó hír! - mondtam felderülve. - Már attól féltem, hogy éppen gyújtóst hasogat a bútorból.

Az a tapasztalatom, hogy minél kevésbé vársz valakit, annál pontosabb lesz. A taxiban feszengve lelki szemeim előtt megjelent az öreg pajtás, ahogy fel-alá járkál a szőnyegen, valami ódivatút mormol, például: „Hol késlekedik, miért nem jő már az uracs?!", és általában éppen nagyon mellre szívja az egészet.

- Minden rendben?

- Úgy vélem, elégedett lesz az előkészületekkel, uram.

- Mi az ebéd?

- Hideg erőleves, kotlett, pikáns utóétel, uram. Hozzá citromszörp, jéggel.

- Hát, azt hiszem, az nem árthat meg neki. Jeeves, igen érdekfeszítő bankettnek lesz most szemtanúja; vigyázzon,

nehogy izgalmában megfeledkezzen magáról, és elkezdjen itt nekem kávét szervírozni.

- Nem, uram.

És figyeljen, nehogy üveges legyen a tekintete, mert könnyen a gumiszobában találhatja magát.

- Igenis, uram.

Csöngettek.

- Teljes készenlét, Jeeves! - mondtam. - Akció indul!

Sir Roderick lakomája

Nem ez volt az első alkalom, hogy Sir Roderick Glossoppal találkoztam, de korábban mindig ott volt Honoria is, mellette pedig valahogy mindenki méreten alulinak és aránylag jelentéktelennek tűnik, úgyhogy csak most döbbentem rá, milyen nagyszabású madár az öreg. Meglehetősen magas és meglehetősen tagbaszakadt; bozontos szemöldököt visel, amitől olyan furcsán, hátborzongatóan átható lesz a tekintete: az ilyesmi egy békeszerető srác számára, pláne éhgyomorra, egyáltalán nem kellemes látvány. A pasas gallérja fölött elképesztően gigantikus fej himbálózik, ezt viszont - a már említett szemöldökkel ellentétben - gyakorlatilag a hajasbaba ellentétének lehet tekinteni, emiatt aztán egy picurkával még nagyobbnak látszik: engem speciel a Szt. Pál-katedrális kupolájára emlékeztet. Kalapból, gondolom, legalább hetvenes kell neki. Ebből is látszik, milyen marha veszélyes, ha az ember hagyja, hogy az agya túlságosan kifejlődjön.

- Na, mi van? Na, mi van? Na, mi van? - érdeklődtem, igyekezve barátságos, közvetlen hangot megütni, de hirtelen az a kellemetlen érzésem támadt, hogy Agatha néni pont az

effajta megnyilvánulásoktól óvott a legjobban. Nyüves nehéz ám egy ilyen kényszerbankettet megnyitni. Egy városi muki kimondottan hátrányos helyzetben van. Ha például ifjú földesúr lennék, aki vidéki birtokán üdvözli a vendéget, mondhatnám, hogy: „Isten hozta Meadowsweet Hallban!", vagy valami hasonló frappáns dolgot. De „Isten hozta a Crichton Mansions-ben, Berkeley Street 6/A, W": ismerjük el, ez elég hülyén hangzik.

- Attól tartok, elkéstem egy kissé - mondta ijesztő látogatóm, miközben asztalhoz ültünk. - Lord Alastair Hungerford, Ramfurline hercegének fia tartott fel a klubomban. Őlordsága arról számolt be, hogy őméltósága állapotában visszaesés következett be: ismét felfedezhetőek rajta azok a tünetek, melyek már eddig is komoly aggodalomra adtak okot családtagjai körében. Nem jöhettem el azonnal. Ez hát az oka pontatlanságomnak, remélhetőleg nem okoztam túlságosan nagy kényelmetlenséget.

- Szó sincs róla. Szóval a herceg túlpörgette magát, mi?

- Jómagam nem pontosan ugyanezt a fordulatot alkalmaznám, tekintettel arra, hogy Anglia talán legősibb főúri családjának fejéről van szó, de semmi kétség, ahogy ön is célzott rá, eszkalálódott bizonyos cerebrális feszültség - felsóhajtott, már amennyire kotlettel teli szájjal tudott. - Gyönyörű hivatás az enyém, de néha próbára teszi az ember türelmét.

- Semmi kétség.

- Néha megdöbbentő... - elhallgatott és némileg megmerevedett. - Tart ön macskát, Mr Wooster?

- Eh? Mit? Macskát? Nem, nincs macskám.

- Határozottan az volt a benyomásom, hogy egy macska nyávog vagy ebben a helyiségben, vagy a szomszéd szobában.
- Talán egy taxi hallatszott be az utcáról.
- Félek, nem tudom követni.
- Tudja, a taxik tülkölnek, ugye? Eléggé, mint a macskák... ha úgy vesszük...
- Még nem figyeltem meg a hasonlóságot - mondta meglehetősen hidegen.
- Parancsoljon egy kis citromszörpöt - kínáltam.

A társalgás kimerítőnek ígérkezett.

- Köszönöm. Szívesen elfogyasztanék még fél pohárral.

Úgy látszik, a pokoli lötty feldobta, mert egy hajszállal barátságosabban folytatta.

- Rendkívüli módon irtózom a macskáktól. De hol is tartottam... Ó, igen. Néha kifejezetten megdöbbentő dolgokat látok. És, sajnos, nem csupán a rendelőben találkozom fájdalmas esetekkel: elképesztő élményekben van részem magánemberként, londoni lakosként is. Néha úgy tűnik, az egész világ abnormális. Ma reggel például, midőn hazulról a klubba hajtattam, különlegesen lehangoló eset szemtanújává, mi több: szenvedő alanyává váltam. Kellemes idő volt, utasítottam sofőrömet, hogy hajtsa fel a kocsi tetejét. Hátradőltem, nem csekély élvezetet lelve a napfényben, ekkor azonban az úttest közepén forgalmi dugó keletkezett; feltételezem, az ehhez hasonló torlódások elkerülhetetlenek egy olyan zsúfolt metropoliszban, mint London.

Azt hiszem, a gondolataim egy kicsit elkalandozhattak, mert mikor szünetet tartott, hogy igyon egy korty citromszörpöt, hirtelen az az érzésem támadt, hogy egy előadás hallgatója vagyok, és éppen azt várják, hogy én is mondjak valamit.

- Halljuk, halljuk! - biztattam lelkesen.
- Parancsol?
- Semmi, semmi. Éppen ott tartott, hogy...
- A közlekedési rendőr egy időre feltartóztatta a másik sávban haladó járműveket is, de ezek hamarosan megindulhattak. Mélyen elgondolkodtam, és ekkor történt az, amit kizárólag úgy aposztrofálhatok: sajátságos és rendkívüli. A kalapomat váratlanul elragadták a fejemről! Ahogy hátrafordultam, még észleltem, ahogy egy taxi utasa lázas diadallal meglengeti, az autót azonban, bármennyire is figyeltem, hamarosan szem elől vesztettem a megélénkülő forgalomban.

Nem nevettem, de határozottan éreztem, hogy néhány lengőbordám elszabadul a terheléstől.

- Bizonyára tréfának szánták, persze durva tréfának - mondtam. - Nem?

Az öregfiúnak nem volt kedvére a feltevés.

- Úgy hiszem, humorérzékem mindennemű fogyatékosságot nélkülöz, de be kell valljam, ebben a botrányos gaztettben nem vagyok képes semmi tréfásat felfedezni. Kétséget kizáróan labilis lelkivilágú alannyal állunk szemben. A psziché sérülései igen változatos formákban manifesztálódhatnak: Ramfurline hercege, akinek esetére az imént utaltam, például abban a kényszerképzetben szenved - de kérem, ez maradjon közöttünk -, hogy kanári: mai rohamát, mely annyira felzaklatta lord Alastairt, egy hanyag lakáj okozta: bűnös gondatlanságában elmulasztotta bevinni őméltósága reggeli kockacukrát! Megint mások orvul fürtöket vágnak le nők hajából. Feltételezésem szerint támadóm is ennek a mániának egy válfajában szenved. Csak abban reménykedhetünk, hogy megfelelő felügyelet alá kerül,

mielőtt még... Mr Wooster, itt valahol macska van! Nem az utcán: a nyávogás a szomszéd szobából jön!

Akkorra már én is hallottam. Rásóztam a csengőre, Jeeves csendesen beáramlott, és tiszteletteljes odaadást sugárzó pózban megállt.

- Uram?

- Á, Jeeves! - mondtam. - Hogy állunk macskával? Van a lakásban?

- Csak az a három az ön hálószobájában, uram.

- Miii?!

- Macskák a hálószobájában! - hallottam Sir Roderick elhűlt suttogását: tekintete úgy fúródott belém, mint a puskagolyó, éreztem, ahogy a hátamon kiszakítja a zakót."

- Hogy érti azt - kérdeztem, szerintem megbocsátható ingerültséggel -, hogy csak az a három a hálószobámban?

- A fekete, a cirmos és a vörös állatka, uram.

- Mi a jó...

Rohanvást megkerültem az asztalt, és az ajtó felé nyargaltam. Sajnos a lélekbúvár is éppen akkor döntött úgy, hogy itt az idő a stratégiai visszavonulásra, és mivel ugyanabba az irányba indultunk, jókora svunggal összeütköztünk, és egymásba gabalyodva estünk ki az előszobába. Sir Roderick ügyesen kibújt a fogásból, és magához ragadta a kezdeményezést, valamint a fogasról az esernyőmet.

- Vissza! - harsogta, feje felett meglengetve az utóbbit. - Vissza, uram! Fegyver van nálam!

Láttam, hogy a szituáció diplomáciáért kiált.

- Szörnyen sajnálom, hogy így összeütöttük a kobakunkat - mondtam kedvesen. - Remélem, nem gondolja, hogy

szándékos volt. A világért sem! Épp csak ki akartam száguldani, hogy vessek egy pillantást a dolgokra.

Úgy tűnt, egy kicsit megnyugodott, már éppen leeresztette volna az ernyőt, mikor a lehető legszörnyűbb zrí kezdődött a hálószobában. A hangerőből ítélve London összes macskája plusz a környező külvárosok küldöttei gyűltek össze odabent, hogy egyszer s mindenkorra tisztázzák vitás ügyeiket. Afféle kibővített szimfonikus macskazenekar.

- Ez a zaj elviselhetetlen - vakkantotta Sir Roderick. - Az ember nem hallja a saját hangját.

- Azt hiszem, uram - mondta Jeeves tisztelettel -, a Mr Wooster ágya alatt elhelyezett hal felfedezése vidította fel ennyire az állatokat.

Az öregfiú megtántorodott.

- Hal?! Jól hallottam?

- Uram?

- Azt mondta, a Mr Wooster ágya alatt elhelyezett hal?

- Igen, uram.

Sir Roderick elhalóan felnyögött, aztán a kalapjáért és botjáért nyúlt.

- Csak nem megy? Máris?

- De igen, Mr Wooster! Megyek! Szívesebben töltöm a szabad időm kevésbé excentrikus társaságban.

- De hát izé, figyeljen csak, biztos vagyok benne, hogy mindenre logikus magyarázatot találunk! Engedje meg, hogy önnel tartsak. Jeeves, a kalapomat.

Jeeves már galoppozott is az öreg cilinderrel, én meg a fejembe csaptam.

- Uramisten! Micsoda baromi sokk!

Az az átkozott tökfödő egyszerűen elnyelt, de totálisan, mint oroszlán az állatszelídítőt. Már akkor volt egy olyan érzésem,

hogy egy kicsit szellős, mikor feltettem; azután pedig, hogy elengedtem, csak úgy süllyedt lefelé, végül a fülemben megakadt, ott ült, mint valami gyertyakoppantó.

- Nahát! Ez nem az én kalapom!

- Nem is, mert ez az *én* kalapom! - mondta Sir Roderick, körülbelül a legundokabb, leghidegebb hangon, amit életemben hallottam. - Ezt a cilindert lopták le a fejemről ma reggel!

- Na de...

Napóleon vagy valaki hozzá hasonló talán még ezen a ponton is a helyzet magaslatára tudott volna emelkedni, nekem azonban, el kell ismernem, ez már sok volt. Csak álltam ott kidülledt szemekkel, kómában, míg az öregfiú lekapta a fejemről a kalapot, és Jeeveshez fordult.

- Hálás lennék, barátom - mondta -, ha el tudna kísérni egy darabon. Szeretnék néhány kérdést feltenni magának.

- Igenis, uram.

- De hát figyeljen ide... halló...! - kezdtem volna, de állva hagyott. Elviharzott, nyomában Jeeves-zel. A hálóban megint elkezdődött a balhé, hangosabban, mint valaha.

Addigra kábé éppen tele lett a hócipőm. Hogy is mondjam - macskák az ember hálószobájában -, ez már egy kicsit erős, nem? Fogalmam sem volt, hogy a nyavalyában kerültek oda, de egyvalamit biztosan tudtam: máshol kell majd folytatniuk a pikniket. Kivágtam az ajtót. Egy villanásnyi időre úgy száztizenöt mindenféle színű és méretű macskát láttam, ahogy ott bunyóznak a szoba közepén, aztán mindannyian fogták magukat és elhussantak mellettem, ki az utcára a nyitott bejárati ajtón át: a kongresszus színhelyén csak egy állati nagy halfej maradt. A szőnyegen feküdt, és olyan szigorúan bámult fel rám, mintha magyarázatot és elégtételt követelne.

Volt valami a szemében, ami abszolúte megfagyasztotta bennem a velőt, úgyhogy lábujjhegyen kihátráltam és becsuktam az ajtót. A manőver közben beleütköztem valakibe.

- Ó, bocsánat! - mondta.

Megpördültem. A rózsaszín arcú pasi volt, lord Dakszli, Claude és Eustace haverja.

- Figyelj csak - kezdte mentegetőzve -, ezer bocs, hogy zavarlak, de véletlenül nem az én macskáim nyargaltak szembe velem az előbb a lépcsőn? Pont olyanok voltak, mint az én picikéim.

- A hálószobámból jöttek ki.

- Akkor az én macskáim voltak! - mondta szomorúan. - Ó, a fenébe is!

- Te macskákat telepítettél a hálószobámba?

- Nem én voltam, hanem az embered, Hogyishívják. Nagyon rendes fickó, azt mondta, itt elraktározhatom őket, amíg indul a vonatunk. Azért jöttem, hogy begyűjtsem őket, és tessék, erre lelépnek. Hát, gondolom, most már nem lehet segíteni a dolgon. Akkor csak a kalapot meg a halat viszem el.

Kezdtem nem szeretni ezt a pasit.

- Azt a rohadt halat is te tetted oda?

- Nem, a hal Eustace-é. A kalap Claude-é.

Ernyedten egy székre hanyatlottam.

- Ide figyelj, nem magyaráznád el, mi folyik itt? - kérdeztem bágyadtan.

A pasi enyhe meglepetéssel bámult rám.

- Miért, te nem tudtál az egészről semmit? A mindenit! - mondta mélyen elpirulva. - Akkor nem csodálnám, ha az ügy kicsit zűrösnek tűnne neked.

- Ez a legjobb kifejezés.

- A Sóvárgók miatt volt, tudod?
- A Sóvárgók miatt?
- Aha. A legmenőbb klub odafenn Oxfordban, amibe az unokatestvéreid meg én fenemód szeretnénk bekerülni. Ahhoz, hogy beválasszanak, valamit meg kell fújni, tudod? Valami kis emléktárgyat, érted? Tudod, rendőrsisakot, egy kopogtatót vagy ilyesmit, érted? Az éves banketteken ezekkel díszítik a szobát, mindenki beszédet mond, meg az összes ilyen. Igen vidám! Hát tudod, mi stílusosan szerettük volna lebonyolítani a dolgot, érted, úgyhogy feljöttünk Londonba egy kicsit körülnézni, hátha itt találunk valami különleges szuvenírt. Őrült mázlink volt; Claude egy szuper cilinderrel alapozta meg a gyűjteményt (egy elhaladó kocsiból emelte el), Eustace kuzinod ügyesen meglovasított a Harrods-ból egy príma lazacot vagy mit, én meg elcsórtam három kitűnő macskát, mindezt egyetlen óra alatt! Mondhatom neked, csak úgy hízott a májunk. Aztán ki kellett találnunk, hova parkolhatnánk le a holmit délutánig. Tudod, olyan állati feltűnő egy hallal meg egy csomó macskával furikázni Londonban. Eustace-nak eszébe jutottál te, úgyhogy fogtunk egy taxit, és mindannyian idejöttünk. Nem voltál itthon, de az embered biztosított minket, hogy nem gond. Később, mikor találkoztunk, annyira siettél, hogy nem volt időnk elmagyarázni. Hát, akkor csak a kalapot kapom föl, ha nem bánod.
- Az sincs itt.
- Nincs itt?
- A mandró, akitől elcsórtátok, történetesen az a pali volt, aki itt ebédelt nálam. Ő vitte magával.
- Hát ez kellemetlen! Szegény öreg Claude le lesz sújtva. És mi van a príma lazaccal vagy mivel?

- Érdekelnek a maradványok?

Egészen megtörtnek látszott, ahogy megszemlélte a roncsot.

- Kétlem, hogy a bizottság elfogadná - mondta szomorúan. - Nem túl sok maradt belőle, igaz?

- A macskák ették meg.

Nagyot sóhajtott.

- Se macskák, se hal, se kalap. Sok hűhó semmiért. Ez aztán durva! Ráadásul... figyelj csak, borzasztóan sajnálom, hogy már megint nyaggatlak, de nem tudnál esetleg kölcsönadni egy tízest?

- Egy tízest? Mire?

- Hát, az a helyzet, hogy vissza kell ugranom letenni az óvadékot Claude-ért és Eustace-ért. Le vannak tartóztatva.

- Le vannak tartóztatva!!!?

- Na igen. Tudod, az izgalom, a sikerélmény, a kalap beszerzése, meg a lazacé vagy mié, plusz az ünnepi ebéd egy kicsit túl sok volt nekik: a szegény fiúk nem bírtak magukkal, és megpróbáltak elcsaklizni egy teherautót. Ez persze nagy butaság volt - nem tudom, hogy vitték volna föl bemutatni a bizottságnak -, de hát nem lehetett velük okosan beszélni. Aztán mikor a sofőr elkezdett kekeckedni, volt egy kis kavarodás, az egész azzal végződött, hogy Claude-ot és Eustace-t bekaszlizták. Most ott senyvednek a Vine Street-i rendőrőrsön, amíg valaki ki nem váltja őket. Úgyhogy ha meg tudnád oldani... Ó, köszönöm, rémesen kedves tőled. Nagy kár lett volna otthagyni a srácokat, mi? Úgy értem, mind a ketten olyan szörnyen rendes fickók, tudod? Az egyetemen is mindenki szereti őket. Félelmetesen népszerűek!

- Le mertem volna fogadni! - mondtam.

Mikor Jeeves hazaért, én már ott vártam a lábtörlőn ülve. Beszélni akartam a nyomorulttal.

- Nos? - kérdeztem.
- Sir Roderick számos kérdést tett fel az ön szokásaira és életmódjára vonatkozólag, uram, igyekeztem tartózkodó válaszokat adni.
- Ez nem érdekel. Azt akarom tudni, miért nem magyarázta el neki az egészet mindjárt az elején? Egy szóval tisztázhatott volna mindent.
- Igen, uram.
- Most biztos azt hiszi, hogy nem vagyok normális.
- Megjegyzéseiből ítélve, uram, nem lennék meglepve, ha ez megfordult volna a fejében.
Éppen szónokolni kezdtem volna, mikor megcsörrent a telefon. Jeeves felvette.
- Nem, asszonyom, Mr Wooster nincs idehaza. Nem, asszonyom, nem tudom, mikor jön meg. Nem, asszonyom, nem hagyott üzenetet. Igen, asszonyom, tájékoztatni fogom - letette a kagylót. - Mrs Gregson volt az, uram.
Agatha nénikém! Már vártam. Damoklész néni kardja, hogy úgy mondjam, ott lebegett a fejem fölött, amióta csak megvolt a gikszer az ebédnél.
- Máris megtudta?
- Szavaiból kitűnt, hogy Sir Roderick felhívta őt telefonon, uram, és...
- Ugrott az esküvő, mi?
Jeeves köhintett.
- Mrs Gregson nem tüntetett ki a bizalmával, uram, de úgy hiszem, az eljegyzése valóban felbontottnak tekinthető. Mrs Gregson határozottan zaklatottnak tűnt, uram.
Furcsa, de annyira felhúztam magam az öregfiú, a macskák, a lazac, a kalap, a rózsaszín arcú pasinger meg az összes többi kellemetlenség miatt, hogy egész egyszerűen nem figyeltem

fel a dolog kellemes oldalára. Jupiterre, mintha egy marha nagy kő esett volna le a szívemről! Hosszú ideje először szívtam be a szabadság ózonját.

- Jeeves! - mondtam. - Szerintem maga szándékosan csinálta az egészet!

- Uram?

- Végig kézben tartotta a drága öreg szituációt, igaz?

- Ami azt illeti, uram, Spenser, Mrs Gregson komornyikja, aki tegnap az ebédnél - természetesen teljesen véletlenül és akaratlanul - meghallott néhány mondatot az önök beszélgetéséből, valóban felhívta a figyelmem néhány részletre; bevallom, bár ez talán túlzott merészség részemről, tápláltam bizonyos reményeket, hogy esetleg történik valami, ami elejét veszi ennek a házasságnak. Kétlem, hogy az ifjú hölgy teljességgel önhöz való lett volna.

- És mellesleg öt perccel az esküvői ceremónia után úgy vágta volna ki magát, hogy az orrán csúszik.

- Igen, uram. Spenser elmondta, hogy Miss Glossop kifejezésre juttatta ebbéli szándékát. Mrs Gregsonnak az volt a kívánsága, uram, hogy haladéktalanul hívja fel telefonon.

- Igen? Mit javasol, Jeeves?

- Nézetem szerint egy külföldi út felettébb élvezetesnek bizonyulna, uram.

Megráztam a fejem.

- Utánam jönne.

- Ha elég messzire megy, uram, akkor nem. Kitűnő hajók indulnak minden szerdán és szombaton New Yorkba, uram.

- Jeeves - mondtam -, igaza van, mint mindig. Vegye meg a jegyeket.

Az ajánlólevél

Tudják, minél tovább élek, annál világosabban látom, hogy ezen a nagyszabású világon az összes baj felét az a hihetetlen könnyelműség okozza, amivel egyes pasik ajánlóleveleket firkálnak, aztán odapasszolják őket más pasikhoz, hogy vigyék és mutassák be a harmadik csoportba tartozó pasiknak. Néha azt kívánom, bárcsak a kőkorszakban élnék. Ha akkoriban egy manus ajánlólevelet akart adni valakinek, legalább egy hónapja ráment, amíg rávéste egy szép, emberes kőkoloncra, és ötvenet lehetett ajánlani kettő ellen, hogy a másik pasi egyetlen mérföld után torkig lesz a forró napon való cipekedéssel, és otthagyja a szívélyes episztolát az úton. Manapság viszont már olyan könnyű ajánlólevelet írni, hogy senki sem gondol bele, hogy esetleg pont ezzel fog tökéletesen ártalmatlan srácokat - mint például engem - szügyig a szószba vinni.

Úgy döntöttem, közkinccsé teszem tanulságos tapasztalataimat: higgyék el, könnyebb lesz az életük, ha okulnak mások hibáiból. Készségesen elismerem, hogy a téma, úgymond első blikkre, mikor Jeeves bejelentett - mindez körülbelül három héttel azután volt, hogy partra szálltam Amerikában - egy Cyril Bassington-Bassington nevű pofát, akinek Agatha nénitől volt ajánlólevele... hol is tartottam? Á, igen... Szóval készségesen elismerem, hogy először egészen fel voltam dobva. Tudják, a gyötrelmes zenebona után, amelynek utolsó, fájdalmas akkordjaként elszeleltem Angliából, nem számítottam semmi olyanra Agatha nénitől, ami, hogy így fejezzem ki magam, átment volna a cenzúrán. Úgyhogy mikor kibontottam a levelet, kellemes meglepetés volt látni, hogy a hangvétel úgyszólván udvarias. Helyenként

talán fagyos, de alapjában véve egészen civilizált. Jó jelnek tekintettem a dolgot. Olyan olajágfélének, tudják? Vagy narancsvirágot akartam mondani? Mindegy, szóval maga a tény, hogy Agatha néni úgy ír nekem, hogy közben nem nevez mindenfélének, többé-kevésbé a békekötés irányába tett lépésnek látszott.

Én pedig meggyőződéses békepárti voltam. Ne értsenek félre, egy rossz szó nem sok, annyit sem szólhatok New Yorkra: csípem ezt a helyet, és prímán éreztem magam. De mégis, ha egy srác egész életében Londonban lakott, egy parányi honvágya támad így, idegen partra vetve, és már nagyon szerettem volna megint lakályos öreg otthonomban lenni a Berkeley Streeten - ez pedig csakis akkor volt megoldható, ha Agatha néni már lehűtötte magát, és túljutott a Glossop-incidensen. Persze tudom, hogy London nem éppen kis város, de higgyék el, ha kétszer ekkora volna, akkor se lenne elég nagy senkinek, akit Agatha néni hajkurász az öreg csatabárddal. Szóval, meg kell mondjam, olyan jóindulattal tekintettem erre a tökfej Bassington-Bassingtonra, mint egy békegalambra.

Korabeli beszámolókból kitűnik, hogy alig valamivel pirkadat után, hajnali háromnegyed nyolckor állított be, ebben a velőtrázó időpontban lökik ugyanis az embert partra az óceánjáróról New Yorkban. Jeeves udvariasan kitessékelte, mondván, próbálkozzon vagy három óra múlva, akkorra már komolyabb esély lesz rá, hogy kivetett magából az ágy, és boldog kiáltással fogadtam az új napot, meg az összes többi ilyen. Mellesleg ez elég rendes volt Jeevestől, mert nem sokkal azelőtt némi elidegenedés, bizonyos hűvösség, más szóval egy picurka zűr támadt közöttünk, egy pár páratlan bíborszínű zokni - vagy inkább egy páratlan pár bíborszínű

zokni? Remélem értik, mert én már kezdek belezavarodni miatta, melyet határozott óhaja ellenére továbbra is férfiasan hordtam. Egy Jeevesnél gyengébb jellem kapva kapott volna az alkalmon, hogy bosszút álljon, és szabadon eresztette volna Cyrilt a hálókamrámban. Elárulhatom, hogy amíg le nem küldtem az első csésze teát, és nem merengtem totál háborítatlanul egy kicsit az életen, még a legkedvesebb haverom víg csivitelését se hallgatom szívesen.

Úgyhogy Jeeves, nagyon sportszerűen, kivágta Cyrilt a friss levegőre, és még a létezését is eltitkolta előlem, amíg be nem hozta a névjegyét a Boheával.

- Mit jelentsen ez, Jeeves? - kérdeztem, megpróbálva a papírra fókuszálni üveges tekintetem.

- Az úriember, mint megtudtam, a mai napon érkezett Angliából. Néhány órával ezelőtt járt itt.

- Te jószagú úristen, Jeeves! Azt akarja mondani, hogy a mai nap nem most kezdődik?

- Azt kívánta, tudassam önnel: később visszajön.

- Sose hallottam róla. Maga igen, Jeeves?

- A Bassington-Bassington név nem ismeretlen előttem, uram. A családnak három ága van: a shrop-shire-i Bassington-Bassingtonok, a hampshire-i Bassington-Bassingtonok és a kenti Bassington-Bassing-tonok.

- Úgy látom, Anglia elég jól el van látva Bassington-Bassingtonokkal.

- Való igaz, uram, meglehetősen.

- Úgy értem, nincs rá sok esély, hogy hirtelen hiánycikk lesz belőlük, mi?

- Csupán matematikai, uram.

- Ez itt miféle példány?
- Nem tudnám megmondani, uram, ilyen rövid ismeretség alapján.
- Maga legalább már látta: ajánlana nekem fogadást kettő az egyhez, hogy a pacák nem valami idétlen tréfacsináló?
- Aligha kockáztatnám meg, hogy ilyen nagyvonalú oddst adjak, uram.
- Aha, tudtam! Na, majd én jól megnézem magamnak, előbb-utóbb csak rájövök, mi járatban van.
- Idővel bizonyára kiderül, uram. Egyébiránt az úriember levelet hozott önnek, uram.
- Ne mondja, tényleg? - elmartam a borítékot. Az első négy betű után ráismertem a kézírásra. - A mindenségit, Jeeves, ez Agatha nénikémtől jött!
- Valóban, uram?
- Csak ne vegye olyan lazán, Jeeves. Hát nem érti, mit jelent ez? Azt akarja, hogy pátyolgassam ezt a kórokozót, amíg New Yorkban van. Jupiterre, ha egy kicsit körüludvaroljuk a palit és kedvező jelentést küld a főhadiszállásnak, talán időben Angliába érek, hogy láthassam a Goodwood-kupáért folyó nemes küzdelmet. Eljött hát az idő, mikor minden derék fickó bizonyíthatja a lobogó iránti hűségét. A krapekot agyon kell ajnározni, Jeeves.
- Igenis, uram.
-Nem marad sokáig New Yorkban - folytattam a levél ismertetését -, Washingtonba tart. Beköszön az ottani fiúkhoz, nyilván mielőtt beleveti magát a diplomáciai szolgálatba. Gondolom, egy ebéddel és pár vacsorával elnyerhetjük e legény nagyrabecsülését és ragaszkodását, igaz?
- Megítélésem szerint teljes mértékben, uram.

- A legjobb hír, mióta elhagytuk Angliát! Az öreg nap csak áttör a felhőkön, mi?
- Nagyon is elképzelhető, uram.
Hű inasom elkezdte kikészíteni a szerkómat. Kínos csönd támadt.
- Ne azt a zoknit, Jeeves - mondtam, kicsit gurgulázva, bár igyekeztem hanyag, fesztelen hangot megütni. - A bíborszínűt kérem.
- Parancsol, uram?
- Azt a vidám bíborszínűt.
- Igenis, uram.
Olyan undorral halászta ki a fiókból, mintha vegetáriánus lenne, a zokni meg egy hernyó a salátájában. Láthatóan mélyen szenvedett. Fene kellemetlen, meg minden, de egy srácnak néha tudni kell a sarkára állni. Abszolúte.

Reggeli után vártam, hogy Cyril majd felbukkan, de nem jött, úgyhogy egykor elcsattogtam a Lambs Klubba, hogy megfürösszem a Wooster-arc fényében az emberiséget, meg egy fazont, akivel száműzetésem kezdete óta jó haverok vagyunk, bizonyos George Caffynt. George színdarabokat ír, meg ilyesmiket. Sok barátot szereztem itt-tartózkodásom alatt; New York csak úgy nyüzsög a jóindulatú gyerekektől, akik mindig készek segédkezet nyújtani az elanyátlanodott számkivetettnek.
Caffyn egy kicsit késett, de végül előkerült: új vígjátékát, a *Kérdezd meg apukát!* próbálták, és némileg elhúzódott a dolog. Éppen kávézni kezdtünk, mikor odajött a pincér, és jelentette, hogy Jeeves szeretne velem néhány szót váltani.
Jeeves odakint volt a várószobában. Fájdalmas pillantást vetett a zoknimra, aztán elfordította a tekintetét.

- Mr Bassington-Bassington telefonált az imént, uram.
- Ah?
- Igen, uram.
- Hol van?
- Börtönben, uram.

Bágyadtan nekidőltem a tapétának. Hát ez szép! A legjobb, ami történhet Agatha néni pártfogoltjával, pláne mindjárt a legelső nap, hogy állítólag a szárnyaim alá vettem!

- Börtönben!
- Igen, uram. Azt mondta, hogy letartóztatták, és nagyon örülne, uram, ha ön le tudná tenni érte az óvadékot, ha éppen arra jár.
- Letartóztatták?! De miért?
- Erről Mr Bassington-Bassington nem tájékoztatott, uram.
- Ez egy kicsit ciki, Jeeves.
- Pontosan, uram.
- Beszóltam az öreg George-nak. Nagyon rendes volt: felajánlotta, hogy elkísér, úgyhogy mind a ketten taxiba pattantunk. A rendőrőrsön leültettek egy fapadra egy olyan váróteremfélében, kisvártatva megjelent egy rendőr, száron vezetve Cyrilt.
- Halló! Halló! Halló! - üdvözöltem. - Na mi van?

B. W. posztulátuma szerint egy srác sosincs a legjobb színben közvetlenül azután, hogy kijött a cellából. Mikor Oxfordba jártam, volt egy évről évre visszatérő feladatom: nekem kellett kiváltanom azt a cimborám, aki a Regatta éjszakáján sosem mulasztotta el begyűjtetni magát; másnap reggel aztán mindig úgy festett, mint akit gyökerestől téptek ki. Cyril nagyon hasonló kondiban volt. Egyébként sem igazán előnyös külsejű: magas, sovány hapsi, sok fehérszőke hajjal és világoskék gülüszemmel, amitől úgy néz ki, mint

valami különleges halritkaság; ha ehhez még hozzáképzelik alkalomhoz illő takaros, sötétlilába játszó monokliját és tépett gallérját, akkor az hiszem, mindenki egyetért velem, hogy az égvilágon semmi olyasmi nem volt rajta, amitől az ember felkiáltana: „Na, ezzel eldicsekszem az otthoniaknak!", pláne ha az otthoniak alatt Agatha nénit kell érteni.

- Megkaptam az üzeneted - kezdtem.

- Akkor te vagy Bertie Wooster, ugye?

-Abszolúte. Ez itt a haverom, George Caffyn. Színdarabokat ír, meg ilyesmiket, tudod?

Valamennyien kezet ráztunk, a rendőr megint elővette a rágógumiját a székláb mellől, ahová a szűkösebb napokra elraktározta, beült egy sarokba, és tanulmányozni kezdte a végtelent.

- Rohadt egy ország ez! - monda Cyril.

- Hát, nem is tudom, még nem tudhatod, tudod? - feleltem.

- Megteszünk mindent, ami tőlünk telik - mentegetőzött George.

- Az öreg George amerikai - magyaráztam. - Színdarabokat ír, meg ilyesmiket, tudod?

- Persze nem én fedeztem fel az országot - mondta George -, az Kolumbusz volt. De nagy örömmel fogadnék minden jobbító szándékú javaslatot, hogy alkalomadtán a megfelelő fórum elé vigyem.

- Igen? Akkor áruld el, miért nem öltöznek rendesen a rendőrök New Yorkban? - kérdezte hevesen Cyril.

George megvizsgálta a szoba túloldalán rágcsáló közeget.

- Én úgy látom, nem hiányzik róla semmi - mondta végül.

- Arra gondolok, miért nem hordanak itt is sisakot, mint Londonban? Miért öltöznek postásnak? Ez nem korrekt. Mindent marhára összekuszál. Ott álldogálok a járdán,

békésen nézelődöm, egyszer csak egy postás külsejű pacák a bordáim közé bök egy gumibottal. Nem látom be, mért kéne hagynom, hogy egy postás böködjön! A fenébe is, hát azért utaztam háromezer mérföldet, hogy mindenféle postások böködjenek?

- Ebben sok igazság van - mondta George. - Na és mit csináltál?

- Hanyatt löktem, tudod? Szörnyen heves vérű vagyok, tudod? Az összes Bassington-Bassington szörnyen heves vérű, hát világos! Aztán a postás bemosott egyet a szemem közé, és ideráncigált erre a rettenetes helyre.

- Rendbe hozom a dolgot, édes fiam - biztattam.

Otthagytam Cyrilt, hadd beszélgessen George-dzsal, előhúztam a bankótekercset, és megnyitottam a tárgyalásokat. Nem tagadom, ráncok barázdálták az öreg homlokot. Csúnya balsejtelmeim támadtak. Tudtam, hogy én felelek ezért a tökfejért, amíg New Yorkban lébecol, és addigra már tisztán látszott, hogy épeszű ember nem akarhat kábé három percnél tovább felelni érte.

Öreg este lett, mire hazaértem. Miután Jeeves behozta az aznapi utolsó whiskyt, fáradságot nem kímélve gondolkodni kezdtem. Sehogy se tudtam elhessegetni magamtól a gondolatot, hogy a nyavalyás Cyril első amerikai útja igénybe veszi majd a szervezetem. Előhalásztam Agatha néni levelét, és megint elolvastam. Sajnos, egyértelmű volt: a néni bizonyos rejtélyes oknál fogva a szívébe zárta ezt a kretént, és az volt az óhaja, hogy minden bajtól oltalmazzam meg, amíg a helyszínen van; hozzátette, hogy így legalább az én életemnek is lesz valami értelme.

Hálás voltam az égnek, hogy Cyril úgy megkedvelte George Caffynt: az öreg George szolid pasi, aki mellett védencem

nem kerülhet bajba. Miután utóbbit kihoztam a tömlöcből, úgy mentek a *Kérdezd meg apukát!* délutáni próbájára, mint két testvér. Ha jól hallottam, arról is szó volt, hogy együtt vacsoráznak. Sokkal nyugodtabbnak éreztem magam, hogy tudtam, George rajta tartja a szemét.

Kábé idáig jutottam az elmélkedésben, mikor Jeeves behozott egy kábeltáviratot: Agatha néni küldte. Ez állt benne:

JELENTKEZETT MÁR CYRIL BASSINGTON-BASSINGTON?
SEMMI SZÍN ALATT NE ENGEDD,
HOGY SZÍNHÁZI KÖRÖKKEL KERÜLJÖN KAPCSOLATBA.
ÉLETBEVÁGÓ! LEVÉL MEGY.

Elolvastam egy párszor.

- Ez zűrös, Jeeves!
- Igen, uram?
- Nagyon zűrös és fene kellemetlen!
- Szüksége lesz még rám, uram?

Na persze, ha Jeeves ilyen elképesztően közönyös, akkor jobb, ha ennyiben hagyjuk az egészet. Eredetileg arra gondoltam, hogy megmutatom neki a táviratot és kikérem a véleményét, de ha képes ennyire mélyen mellre szívni a bíbor zoknit, akkor én is bekeményítek. Egy Wooster nem süllyedhet odáig, hogy könyörög az inasának. Még mit nem! *Noblesse oblige***.** Következésképpen úgy csináltam, mintha mi sem történt volna.

- Nem, köszönöm.
- Jó éjszakát, uram.
- Jó éjszakát.

Kilebegett, én meg leültem, hogy végiggondoljam a dolgot. Vagy fél óráig vadul törtem az öreg kókuszt, ekkor megszólalt

a csengő. Cyril állt az ajtóban; úgy láttam, nagyon fel van dobva.

- Bejöhetek egy percre? - kérdezte. - Bomba hírem van a számodra!

Mindjárt be is nyargalt a nappaliba, én még becsuktam a bejárati ajtót. Mikor utolértem, Cyril éppen Agatha néni kábelét tanulmányozta, és furcsán vihogott.

- Bocs, kérlek, de a szemem sarkából megláttam a nevem, és önkéntelenül is végigolvastam. Wooster, ifjúságom barátja, ez marha jó! Töltenél nekem egy italt? Hálás köszönet, meg az összes ilyen szósz. Ahogy mondom, ez marha jó, mert miért is ugrottam fel hozzád? El akartam újságolni, hogy a drága öreg Caffyn adott nekem egy kis szerepet az új musicaljében. Pár sor az egész, tudod, de nagyon szuper! Odáig vagyok a boldogságtól, hát világos!

Felhajtotta az italt, aztán folytatta. Úgy látszik nem tűnt fel neki, hogy nem ugrálom körbe a szobát az örömtől, és harsány ujjongás sincs.

- Tudod, mindig is színész szerettem volna lenni, de az öregem ki nem állhatja őket, tudod? Vörös lett, mint a Télapó palástja, valahányszor szóba hoztam a dolgot, és olyat csapott az asztalra, hogy a tintásüveg nyomot hagyott a plafonon. Ami azt illeti, igazából csakis ezért jöttem át ide. Odahaza semmi esélyem se volt, hogy jókat mondjak a színpadon, mert előbb-utóbb jött volna valami ismerős, és feldobott volna az öregnél, ezért aztán beadtam neki ezt a penge tervet: dobbantok Washingtonba, hogy tágítsak egyet a látókörömön. Ideát nincs senki, aki keresztbe tudna tenni, érted, úgyhogy a csúcsig meg se állok!

Megpróbáltam észérvekkel hatni a szegény tökfejre.

- De hát előbb-utóbb így is megtudja.

- Ó, az egészen más. Addigra már menő sztár leszek, az majd kihúzza a szőnyeget a lába alól.
- Szerintem még lesz annyi ideje, hogy jó nagyot rúgjon rajtam azzal a lábbal.
- Rajtad? De hát hogy jössz te a képbe?
- Én mutattalak be George Caffynnek.
- Tényleg, öreg haver, te voltál az. Egészen elfelejtettem. Még meg sem köszöntem neked. Hát, minden jót. Holnap reggel próbálunk, úgyhogy húzom is a csíkot. Vicces, hogy *Kérdezd meg apukát!* a címe, amikor pont ez az, amit én nem fogok. Érted, mi, mi? Hát világos! Na, pip-pip!
- Toodle-oo! - mondtam szomorúan, azzal az istencsapása lelépett. A telefonért vetődtem: George Caffynt hívtam.
- Figyelj már, George, mi ez az őrület Cyril Bassington-Bassingtonnal?
- Milyen őrület?
- Azt mondta, bevetted a showba.
- Á, igen. Adtam neki egy pár sort.
- De éppen most kaptam ötvenhét táviratot otthonról, hogy semmiképpen ne engedjem színpadra lépni.
- Sajnálom, pajtás, nem tudtam. Cyrilnek egyszerűen önmagát kell adnia, mintha direkt rá gondoltam volna, mikor a szerepet írtam.
- Elég nagy csapás ez nekem, George, vén zsivány. Agatha néni küldte ide ezt a nyavalyást, ajánlólevelet is mellékelt hozzá, és engem fog hibáztatni.
- Új végrendeletet ír majd?
- Nem, ez nem pénzkérdés, hanem... Persze, te sose láttad Agatha nénikémet, így aztán elég nehéz elmagyarázni. Igazi vámpír, és félelmetesen kellemetlen lesz, ha majd

visszamegyek Angliába. Az a fajta nőszemély, aki képes *reggeli előtt* letámadni az embert.

- Akkor maradj itt, és választasd meg magad elnöknek.

- De George, vén csataló!

- Jó éjszakát!

- De figyelj, George, édes öregem...!

- Nem hallottad az utolsó mondatot. Azt mondtam: „Jó éjszakát!". Nálatok, henye gazdagoknál az sem számít, ha egyáltalán nem fekszetek le, de nekem holnap frissnek és értelmesnek kell lennem. Isten áldjon.

Úgy éreztem, nincs egy barátom az egész világon. Annyira le voltam darálva, hogy fogtam magam, és bezörgettem Jeeves ajtaján. Ilyesmit általában nem csinálok, de úgy tűnt, Jeevesre vár, hogy segédkezet nyújtson pácban ázó ifjú gazdájának, még akkor is, ha az alváshiány megárt a szépségének.

Jeeves barna hálókabátba öltözve bukkant elő.

- Uram?

- Rémesen sajnálom, hogy felébresztettem, Jeeves, de itt mindenféle marhára zavarba ejtő dolgok történnek.

- Még nem aludtam, uram. Lefekvés előtt általában elolvasok néhány oldalt valamilyen tanulságos könyvből.

- Az jó! Úgy értem, ha éppen most tartott tréninget az öreg kókusznak, akkor pont a megfelelő, idényközépi formában lesz, hogy lebirkózzon egy kis problémát. Jeeves, Mr Bassington-Bassington felcsapott színésznek!

- Valóban, uram?

- Ah! Magát ez sem rázza meg? Mert nem érti! A lényeg a következő: az egész családja totálisan ellenzi, hogy csepűrágó legyen. Ha nem térítjük jó útra, sose lesz vége a mizériának. És, ami a legrosszabb, Agatha néni nyilván engem fog

hibáztatni. Gondolom, nem kell ecsetelnem, hogy ez mit jelent!

- Nem, uram.

- Nem jut eszébe valami, amivel meg tudnánk állítani?

- Bevallom, uram, pillanatnyilag semmi.

- Hát, gondolkozzon rajta.

- A lehető legalaposabban meg fogom vizsgálni az ügyet, uram. Szüksége lesz még rám?

- Remélem, nem. Ma már többet nem bírnék ki.

- Igenis, uram.

És lelépett.

Egy liftkezelő megdöbbentő eleganciája

A tökfej Cyril szerepe talán ha két gépelt oldal volt, de szegény gombostűfejagy úgy melózott rajta, mintha Hamletnak kérték volna fel. Sajnos sokat adott a véleményemre, úgyhogy mindjárt az első néhány nap vagy egy tucatszor hallottam a szövegét. Láthatóan úgy vélte, hogy az egész torz ügy lelkes imádatot és szimpátiát vált ki belőlem, és mindenben feltétel nélkül számíthat rám. Miközben szakadatlanul az járt a fejemben, hogy fogadja majd Agatha néni a dolgot, Cyril minden második éjszaka felébresztett (lehetőleg hajnali kettő és három között), és előadta a legújabb szerepértelmezést: rendesen elkezdtem hasonlítani a saját árnyékomra. Ráadásul Jeeves még mindig hűvös és távolságtartó volt a bíbor zoknik miatt.

Ha valaki arra vágyik, hogy idő előtt megöregedjen, és a korábban rá oly jellemző ifjonti *joie de vivre* megroggyanjon, próbálja ki a fenti receptet. A hatás holtbiztos.

Agatha néni levele a próbafolyamat kellős közepén érkezett meg. Az első hat oldal Cyril atyjának a színészi pályával kapcsolatos érzéseit taglalta, a második hat pedig arról szólt, mi mindent fog a nénikém gondolni, mondani és csinálni, ha nem tartom távol Cyrilt Amerika kísértéseitől. Az a szilárd meggyőződés alakult ki bennem, hogy ezt az újságot nem szabad megtartani magamnak. Még azzal sem vacakoltam, hogy csöngessek: Jeeves után bégetve kisöpörtem a konyhába - és egy teadélután kellős közepén találtam magam. Az asztalnál bánatos, inas kinézetű ürge meg egy térdnadrágos öltönyt viselő fiú ült, az inas-pasi szódás whiskyt ivott, a gyerek pedig éppen egy darab kalácsot meg egy nagy üveg lekvárt adott át a feledésnek.

- Ah, Jeeves! Bocs, hogy félbeszakítom az értelem lakomáját és a tobzódó szellem ünnepét, estébé, de...

Ennél a szónál a kiskölyök felnézett. Tekintete úgy hatolt át rajtam, mint a röntgensugár, ettől persze egyből elveszítettem a fonalat. A teremtéskor tévedésből egy ügyész kocsonyás, hideg, vádló szemét utalták ki neki - azt a típust, amelyiktől az ember keze önkéntelenül kinyúlik, hogy megnézze, egyenesen áll-e a nyakkendője - és úgy méregetett, mintha afféle gyanús izé lennék, amit Cuthbert, a kalandvágyó macska hozott haza valamelyik kukából. Dagi gyermek volt, sok szeplővel és félelmetes adag lekvárral az arcán.

- Halló! Halló! Halló! - mondtam. - Mizujs? - Mást nem nagyon lehetett itt mondani.

A tacskó továbbra is utálattal bámult a dzsemprizmán keresztül. Lehet, persze, hogy első látásra megszeretett. Nekem mégis az volt a benyomásom, hogy már döntött: legjobb lesz, ha csírájában elfojtja ezt a nemkívánatos

ismeretséget. Annyira sem értékelt, mint egy hideg sajtos pirítóst.

- Hogy hívnak? - kérdezte.

- Hogy hívnak? Ó, Woosternek vagy minek, hát világos.

- A papám gazdagabb, mint te!

Úgy tűnt, ezzel végzett is velem; székfoglalóját letudva ismét a lekvárra összpontosított. Jeeveshez fordultam:

- Figyeljen csak, Jeeves, ráér egy pillanatra? Mutatni akarok valamit.

- Igenis, uram - felelte, azzal becsattogtunk a nappaliba.

- Ki ez a napsugaras kedélyű kis barátja?

- Az ifjú úriember, uram?

- Nagyon pongyola leírás, de azt hiszem, ugyanarra gondolunk.

- Remélem, uram, nincs ellenére, hogy meghívtam?

- Egy cseppet sem. Ha ilyennek képzel egy jól eltöltött délutánt, csak rajta.

- Az ifjú úriember éppen atyja inasának kíséretében sétált, mikor találkoztunk. Utóbbi közeli ismerősöm, ezért bátorkodtam meginvitálni őket.

- Semmi gond. De inkább olvassa el ezt.

Figyelmesen átfutotta.

- Rendkívül zavarba ejtő, uram! - mindösszesen ennyit tudott mondani.

- Maga szerint mit kellene csinálni?

- Lehet, hogy idővel magától megoldódik a probléma, uram.

- Másfelől viszont az is lehet, hogy nem, mi?

- Mélyen igaz, uram.

Idáig jutottunk, mikor csöngettek. Jeeves kicikázott ajtót nyitni. Cyril futott be, tele vidámsággal és locska kedvvel.

- Idefigyelj, Wooster, drága öregem - mondta -, adj nekem tanácsot. Ismered a jó öreg szerepet. Milyen jelmez megy hozzá? Az első jelenet valami hotelban játszódik, úgy délután háromkor. Szerinted mit kell olyankor viselni?

Nem éreztem magam elég erősnek, hogy úri divatról fecsegjek vele.

- A legokosabb lenne Jeeves-zel konzultálnod - javasoltam.

- Semmiképpen sem elvetendő, bomba jó ötlet! Hol találom?

- Odakint a konyhában, ha jól sejtem.

- Megdöngetem a jó öreg csengőt, igaz? Igen. Hát világos! Nem?

- De.

Jeeves olyan csendesen jött be, mint ahogy a bor folyik a pohárba.

- Á, Jeeves, figyeljen csak! Ide vigyázzon - kezdte Cyril. - Egy-két szótagot akarok magával váltani. A helyzet az... Nicsak, hát ez meg ki?

Akkor láttam, hogy a dagadt ifjú is beszivárgott Jeeves után a szobába. Ott állt az ajtónál és úgy nézett Cyrilre, mint egy megvalósult lidércnyomásra. Csönd támadt. A kölyök tovább támasztotta az ajtófélfát, szeme csak úgy itta Cyril látványát, aztán ítéletet hirdetett:

- Makréla!

- Eh? Mi? - kérdezte báván Cyril.

A gyermek, aki nyilvánvalóan az anyatejjel szívta magába az őszinteséget, jobban kibontotta az eszmei mondanivalót.

- Olyan arcod van, mint egy makrélának!

Úgy beszélt, mintha Cyril inkább együttérzést, mint megrovást érdemelne, ami szerintem nagyon szép és nagyvonalú volt tőle. Be kell vallanom, nekem, valahányszor

Cyril arcára tévedt a tekintetem, mindig az jutott eszembe, hogy ez nem lehet véletlen, és nyilván ő tehet róla. Viszont ezt a fiút kezdtem megkedvelni. Abszolúte! Tetszett a stílusa.

Kellett egy-két pillanat, hogy Cyril felfogja a lényeget, aztán a Bassington-Bassington-vér zubogva forrni kezdett.

- Hát akasszanak fel! Akasszanak fel, hogyha nem!

- Én nem járnék ilyen arccal - folytatta a gyermek nagy komolysággal -, akkor sem, hogyha egymillió dollárt adnál érte! - Elgondolkodott, majd helyesbített. - Kétmillióért se!

Hogy aztán mi történt, azt nem tudnám pontosan megmondani, de a következő néhány perc elég izgalmas volt. Felteszem, Cyril rávetette magát a kölyökre. A levegő megtelt zúgó kezekkel és süvítő lábakkal, meg egy csomó mindennel, amiről nem lehetett megállapítani, hogy micsoda. A harmadik gomb táján valami mély lenyomatot hagyott a Wooster-mellényen, ettől leroskadtam a kanapéra, és egy időre elveszítettem a kapcsolatot a külvilággal. Mire kiegyengettem magam és kicsomóztam öreg végtagjaimat, már csak Cyril állt a szoba közepén, kissé prüszkölve; Jeeves és a gyermek visszavonultak.

- Ki volt ez a rémes kis vadállat, Wooster?

- Nem tudom. Ma láttam először.

- Adtam neki néhány klassz, csattanós nyaklevest, mielőtt ki tudott volna csúszni. Hanem a kölyök mondott valami nagyon furcsát, Wooster. Azt rikoltozta, hogy Jeeves ígért neki egy dollárt, ha mak... úgy értem, ha sérteget.

Ez elég valószínűtlenül hangzott.

- Mi oka lett volna Jeevesnek ilyesmire?

- Szerintem is zűrös.

- Mert hát mi értelme lett volna?

- Erről van szó.

- Mit akarok mondani, mit érdekli az Jeevest, hogy neked milyen arcod van?
- Na igen - felelte Cyril, valahogy elég hidegen. Nem tudom, miért. - Hát, mennem kell. Toodle-oo!
- Pip-pip!

Pár nappal e zűrös epizód után felhívott George Caffyn, lenne-e kedvem megnézni egy próbát. Mint megtudtam, a *Kérdezd meg apukát!* premierjét hétfőn tartják a Schenectadyben, az igényes közönség színházában, az az esemény pedig, amire engem invitál, a jelmezes elő-főpróba. George elmagyarázta, hogy a rendes és az elő-főpróba majdnem ugyanaz (vagyis egyik sem hasonlít az égvilágon semmi épeszűre, és mind a kettő hajnalig tart), de az utóbbi sokkal izgalmasabb, mert a darabot még nem összefüggően játsszák, következésképpen az összes ló, aki ilyenkor ott szokott kiabálni és dühöngeni, rengeteg teret kap majd, hogy kifussa a formáját, szóval várhatóan mindenkinek tanulságos és vidám estéje lesz.

A program szerint nyolckor ment volna fel a függöny, ezért én negyed tizenegykor futottam be, hogy ne kelljen túl sokat várnom, amíg elkezdik. Még tartott a jelmezek szemléje. A szerző a színpadon beszélt meg valamit egy ingujjban lévő mukival és egy abszolút gömb alakú, feltűnően szemüveges és gyakorlatilag tar kupolájú pasival. Utóbbit már láttam egyszer-kétszer a klubban, tudtam, hogy ő Blumenfield, az igazgató. Intettem Caffynnek, aztán becsusszantam a hátsó sorba, hogy ne legyek útban, ha majd elkezdődik a csetepaté. George kisvártatva leugrott a színpadról és csatlakozott hozzám, azután már tényleg nem kellett nagyon sok idő, és a függöny lehullt. A zongorista szétcsapott a billentyűk között

(biztos vagyok benne, hogy jót akart), kicsalt belőlük néhány ütemet, aztán a függöny megint felment.

Már nem emlékszem pontosan, mi volt a *Kérdezd meg apukát!* cselekménye, de arra igen, hogy Cyril nélkül is prímán folydogált. Először egész tanácstalan lettem. Azt hiszem, miközben hallgattam, ahogy a szerepét gyakorolja meg a kontár rendezőkről vallott nézeteit hangoztatja, az a gondolat plántálódott az öreg kókuszba, hogy az egész előadás Cyrilre épül, és a társulatra csak azért van szükség, hogy legyen valami, ami kitölti az űrt, ha a sztárnak éppen nincs jelenése. Már majdnem fél órája ültem ott, mikor rájöttem, hogy Cyril elejétől kezdve színpadon volt: ő az a zűrös külsejű gengszter, aki akkor éppen a színpad jobb szélén állva támasztott egy cserepes pálmát, és igyekezett intelligensnek látszani, mialatt a hősnő elénekelte azt a dalt a Szerelemről, ami olyan, mint... olyan, mint... komolyan mondom, már itt volt a nyelvem hegyén. A második refrén után Cyril, kart karba öltve egy tucat hasonlóan furcsa madárral, táncolni kezdett. Az ilyesmi egy folyamatos víziók gyötörte férfinak, aki már látja Agatha nénit, ahogy súlyba teszi a csatabárdot és az idősb Bassington-Bassingtont, ahogy megköti a masnit a legmasszívabb szöges bakancsa fűzőjén, nagyon-nagyon fájdalmas látvány. Abszolúte!

A zene elhallgatott, Cyril és cimborái kicsoszogtak a kulisszák mögé, ekkor a sötétben felharsant egy vékony hang.

- Papi!

Az öreg Blumenfield tapsolt, a hős, aki éppen megfeszítette a rekeszizmát a következő sorhoz, kifújta magát. A hang irányába nézek, és kit látok? Jeeves szeplős kis játszópajtását! Zsebre tett kézzel, tisztára úgy sétált le a sorok között, mintha

az övé lenne az egész színház. A társulat tiszteletteljes csendben várakozott.

- Papi - mondta az ifjú -, ez a szám vacak.

Az öreg Blumenfield ráragyogott a vállán át.

- Nem tetszik, kedvesem?

- Trutymó.

- De még mennyire!

- Valami frappáns kéne ide. Egy-két jó benyögés talán feldobná.

- Teljesen igazad van, drága fiacskám. Feljegyzem. Rendben. Folytassák!

George-hoz fordultam, aki megfáradtan mormogott magában valamit.

- Figyelj csak, öregem, ki az ördög ez a kölyök?

Az öreg George vadul felhorkant.

- Nem láttam, hogy beslisszolt! Ez Blumenfield fia. Most aztán pokoli próbánk lesz!

- Mindig így beleszól?

- Mindig!

- De miért hallgat rá az öreg Blumenfield?

- Senki sem tudja biztosan. Talán színtiszta atyai szeretetből, de az is lehet, hogy kabalának tekinti a srácot. Az én elméletem szerint úgy gondolja, hogy a kis fickó pontosan annyira intelligens, mint az átlagnéző, úgyhogy ami tetszik a gyereknek, az tuti siker, amitől pedig prüszköl, az biztos bukás. Valóságos átok ez a kölyök, egészséges, mint egy pohár büröklé, már régen meg kellett volna fojtani!

A próba folytatódott, a hős végre lökhette a szövegét. Később adódott némi csetepaté: az ügyelő felelősségre vont egy Bill nevű hangot, aki valahol a mennyezet alatt tanyázott: a megbeszélés tárgyát az a probléma képezte, hol a fenében

voltak Bill „sárgái" a kérdéses pillanatban. Aztán megint haladt egy kicsit a cselekmény, végül elérkeztünk Cyril nagyjelenetéhez.

Még mindig nem értettem tisztán a sztorit, de azt már sejteni lehetett, hogy Cyril angol főnemes, aki - kétségtelenül a legnemesebb szándékok által vezérelve - átjött Amerikába. Eleddig csak kétszer nyilvánult meg (igaz, akkor velősen; először azt mondta, hogy: „Ó, a mindenségit!", másodszor pedig azt, hogy: „Hát világos!"), de emlékeztem a privát olvasópróbákról, hogy hamarosan eljő a perc, amikor megmutathatja, mit tud. Kényelmesen hátradőltem és vártam.

Kábé öt perccel később bukkant elő, addigra a légkör elég feszült lett. A Hang és az ügyelő megint torzsalkodtak egyet, ezúttal a trehány Bill kékjei miatt. Alighogy ennek vége volt, jött a következő kis kellemetlenség: az egyik ablakpárkányról lezuhant egy virágcserép, és majdnem szétloccsantotta a főhős fejét. Szóval csapkodtak a villámok, mikor Cyril, aki eddig a háttérben lófrált, előreszökellt és rajthoz állt, hogy beírja a nevét a kultúrtörténetbe. A hősnő mondott valamit - elfelejtettem, hogy mit -, erre Cyrillel az élén az egész tánckar elkezdett sürögni-forogni, ahogy ezek a pasik mindig csinálják, mikor egy szám jön.

„Ó, figyelj csak, szerintem nem szabadna ezt mondanod, tudod, de igazán!": ez volt Cyril első sora, és amennyire én meg tudtam állapítani, jókora hévvel és *je-ne-sais-quoi*-val eresztette ki a gégéjéből e klasszikus szavakat, de, Jupiterre mondom, még mielőtt a hősnő visszavághatott volna, felemelkedett szeplős kis barátunk, és vétót emelt.

- Papi!
- Igen, kedvesem?
- Ez a krapek nem jó.

- Melyik, kedvesem?
- A makrélaképű.
- De hát mind makrélaképű, kedvesem.
- A gyermek belátta, hogy jogos az ellenvetés és pontosított.
- Az a csúnya!
- Melyik csúnya? Az ott?
- Ja. Tiszta rohadt.
- Szerintem is.
- Uncsi. És lapos is.
- Való igaz, drága kisfiam. Már egy ideje rajta tartom a szemem.

Amíg amazok ketten kicserélték az észrevételeiket, Cyril tátogott egy kicsit, aztán odarohant a rivaldához. Az még ilyen távolról is jól látszott, hogy ezek az érdes szavak csúnyán megsértették a Bassington-Bassington família büszkeségét. A leendő sztárnak először a füle vörösödött el, aztán az orra, végül az arca: negyed perc alatt teljesen olyan lett, mint egy robbanás naplementekor a paradicsomkonzervgyárban.

- Hogy a francba érti ezt?!
- *Maga* hogy a francba érti ezt?! - kiáltott vissza az öreg Blumenfield. - Mit képzel, csak így a rivaldán át üvöltözik nekem?!
- Fene nagy kedvem lenne lemenni, és jól megrakni ezt a kis vadállatot!
- Micsoda-a-a?!
- Fene nagy kedvem!

Blumenfield senior úgy megdagadt, mint egy felpumpált biciklikerék. Gömbölyűbb lett, mint valaha.

- Idefigyeljen, mister... Fogalmam sincs, hogy a fenébe hívják magát...

- A nevem Bassington-Bassington, és a drága öreg Bassington-Bassingtonok... úgy értem, a Bassington-Bassingtonok nincsenek hozzászokva...

Idősb Blumenfield néhány jól megválogatott szóval körvonalazta, mit gondol a Bassington-Bassingtonokról és mindarról, amihez nincsenek hozzászokva. Az egész társulat odacsődült, hogy a megjegyzésein szórakozzon. Úgy bújtak ki a kulisszák meg a díszletfák mögül, mint eső után a gomba.

- A papinál jól kell dolgozni! - mondta a dagadt gyermek, feddőn csóválva a fejét Cyril felé.

- Velem te ne pofátlankodj, te kis nyavalyás! - süvöltötte Cyril, kicsit gurgulázva.

- Mi az? - vakkantotta az öreg Blumenfield. - Felfogta, hogy ez a gyermek a fiam?!

- Igen, felfogtam! - biztosította Cyril. - És nem tudom, melyiküket sajnáljam jobban!

- Ki van rúgva! - bömbölte az öreg Blumenfield, ha lehet, még gömbölyűbben. - Mars a színházamból!

Másnap reggel kábé fél tizenegykor, éppen mikor megkentem az öreg zsigereket egy nyugtató csésze Oolonggal, Jeeves szüremlett be a hálószobámba, és jelentette, hogy Cyril vár odakint a nappaliban.

- Hogy néz ki, Jeeves?

- Uram?

- Hogy néz ki Mr Bassington-Bassington?

- Nem lenne illendő kritizálnom a barátai arcát, uram.

- Nem úgy értettem. Bosszankodik, meg minden?

- Ha igen, én nem észleltem, uram. Nyugodtan viselkedik.

- Ez aztán zűrös!

- Uram?

- Semmi, semmi. Vezesse be, jó?

Meg kell mondjam, arra számítottam, hogy nem tette még túl magát a tegnap éjjeli csatán. Enyhén lestrapált lelkivilágot és reszkető idegdúcokat vártam. Ezzel szemben Cyril olyan volt, mint rendesen, sőt kifejezetten vidámnak látszott.

- Halló, Wooster, édes öregem!

- Szia!

- Csak azért ugrottam be, hogy elköszönjek.

- Elköszönj?

- Aha. Egy óra múlva indulok Washingtonba - mondta és leült az ágyra. - Tudod, Wooster, drága egykomám - folytatta -, meghánytam-vetettem a dolgokat, és arra jutottam, hogy igazán nem lenne szép tőlem, ha átejteném az öregem, és színpadra lépnék, meg minden. Mi a véleményed?

- Azt hiszem értem, mire gondolsz.

Mit akarok mondani, ő átküld ide, hogy szélesítsem a jó öreg látókört, én meg átdobom, és színésznek állok. Tiszta ciki. Nem vagyok benne biztos, hogy mások ezt megértik, de számomra ez lelkiismereti kérdés. Hát világos!

- Ki tudsz szállni anélkül, hogy mindent felborítanál?

- Ó, az rendben lesz. Elmagyaráztam az öreg Blumenfieldnek az ügyet: teljesen megérti a helyzetemet. Természetesen nagyon sajnálja, hogy nélkülöznie kell - azt mondta, nem tudja, hogy fogja betölteni az űrt, amit magam után hagyok -, de még ha egy kissé kellemetlen szituba kerül is, azt hiszem, igazam volt, amikor visszaadtam a szerepet, nem?

- Ó, abszolúte.

- Tudtam, hogy egyetértesz majd velem. Hát, mennem kell. Szörnyen örülök, hogy láttalak, meg az összes efféle ökörség. Pip-pip!

- Toodle-oo!

És, miután egy kisgyerek tiszta, kék, kidülledő szemével leadta ezeket a bazi nagy hazugságokat, már ott sem volt. Csöngettem Jeevesnek. Tudják, az előző éjszaka óta sokat törtem az öreg bucit, és némileg világosabban láttam a dolgokat.

- Jeeves!

- Uram?

- Maga vette rá azt a tésztaképű kölyköt, hogy heccelje fel Mr Bassington-Bassingtont?

- Uram?

- Ó, tudja maga nagyon jól, miről beszélek. Maga biztatta fel, hogy nyeséssé ki Mr Bassington-Bassingtont a *Kérdezd meg apukát!* társulatából?

- Sosem engednék meg magamnak ilyesmit, uram - felelte, és elkezdte kikészíteni a ruháimat. - Mindamellett lehetséges, hogy néhány elejtett megjegyzésemből Blumenfield fiatalúr arra következtetett, hogy a színpadot nem tartom maradéktalanul megfelelő működési szférának Mr Bassington-Bassington számára.

- Tudja, Jeeves, maga valóságos csoda!

- Igyekszem a szolgálatára lenni, uram.

- Iszonyúan lekötelezett. Agatha néni legalább tizenhét idegösszeomlást kapott volna, ha nem sikerül Cyrilt megállítani.

- Elképzelhető, hogy bizonyos kellemetlenségekben lett volna része, uram. A vörös hajszálcsíkos kék öltönyt készítettem ki. Azt hiszem, meg lesz elégedve a hatással, uram.

Talán zűrös, de már befejeztem a reggelit, kiléptem az ajtón, és egészen a liftig jutottam, amikor végre eszembe jutott, mivel akartam megjutalmazni Jeevest a tökfej Cyril ügyében tanúsított sportszerű viselkedéséért. A szívembe hasított ugyan, mégis elhatároztam, hogy a kedvére teszek, és kiutasítom a bíbor zoknikat az életemből. Vannak idők, mikor egy srácnak áldozatokat kell hoznia. Már fordultam is vissza, hogy rázúdítsam a jó hírt, de éppen felért a lift, úgyhogy gondoltam, majd akkor mondom meg neki, ha visszajöttem.

Mikor beugrottam, a színes bőrű pasi, a felvonó szerelője csendes odaadással tekintett rám.

- Szeatném megköszönni a jóshágátt, uam - így a pasi.
- He? Mi?
- Miszta Dzsívesz odatta a bíboapias zoknit, ahogy mondani teccett néki. Nagyon kösszönöm!

Lenéztem a lábára. Bokacsonttól délre merő lángoló mályvaszín volt a fickó. Nem is tudom, mikor láttam utoljára ilyen divatos darabot.

- Á, azt! Igazán nincs mit! Rendicsek! Örülök, hogy tetszik! - így én.

Mert hát hogy is mondjam: hát nem? Abszolúte!

Bingo elvtárs

Az egész valójában a Park Márványkapu felőli csücskében kezdődött, egy vasárnap délután, mikor mindenféle különleges madár gyűlik itt össze, hogy szappanosládára lépve beszédet tartson. Engem nem igazán gyakran látni errefelé, de a jó öreg nagyvárosba való visszatértem után történetesen meg akartam valakit látogatni a Manchester

Square-en, és hogy ne érjek oda túl korán, sétálgattam kicsit, aztán egyszer csak ott találtam magam a Hyde Park Cornernél.

Szerintem vasárnaponként a Park az egész világ, de legalábbis egész London közepe, főleg most, hogy annyi minden megváltozott a birodalomban. Mit mondjak, csak álltam, és hagytam, hogy pórusaim lelkesen szívják befelé a hely spéci atmoszféráját; nem száz százalékig önkéntes New York-i kirándulásom nem volt több, mint rossz álom. Hogy azzal a szóval villogjak, amit valamelyik nap tanultam Jeevestől: egy apokrif Ádám lehetett ilyen hangulatban, mikor közölték vele, hogy az egész almaügy tévedés volt, és mehet vissza az Édenbe. Jólesett hallgatni a fiúkat, ahogy a fél országgal tudatják, mi nyomja a szívüket, és újra meg újra átérezni, hogy a kaland szerencsés véget ért: Bertram, az öreg bujdosó megint hazai földön jár.

A tömeg túlsó szélén egy cilinderes fazonokból álló galeri tartott szabadtéri istentiszteletet, valamivel közelebb egy ateista hozta magát lendületbe, lelkesedéssel próbálva pótolni szájpadlása hiányát, közvetlenül előttem pedig komoly gondolkodók kis csoportja lengetett egy „A Vörös Hajnal Hírnökei" feliratú zászlót: mikor odaértem, éppen az egyik hírnök, egy konya kalapot és tweedöltönyt viselő szakállas arc tett egy-két megjegyzést a Henye Gazdagokra. Olyan szabadszájúan és színesen csinálta, hogy megálltam egy percre fülelni. Ahogy ott gyönyörködöm, egyszerre valaki megszólít:

- Mr Wooster, ha nem tévedek?

Testes mandró. Egy pillanatra nem tudtam elhelyezni, aztán beugrott. Bingo Little nagybátyja volt az: nála ebédeltem, mikor Bingo a teabarlang pincérnőjébe lett szerelmes. Nem

csoda, hogy nem ismertem meg mindjárt; mikor utoljára láttam, elég lezseren öltözött - emlékszem, házicipőben és bársonyköntösben jött le ebédelni -, most viszont még a tipp-topp sem volt elég jó szó rá. Abszolúte ragyogott a napfényben: selyemcilinder, világos délelőtti kabát, levendulaszínű kamásni és zsákszabású pantalló, minden a legújabb divat szerint. Maga az elegancia.

- Ó, halló! - mondtam. - Jól fut az öreg szekér?

- Köszönöm kérdését, kitűnő egészségnek örvendek. És ön?

- Majd' kicsattanok. Éppen most jöttem meg Amerikából.

- Ah! Bizonyára impressziókat gyűjtött következő elbűvölő regényéhez!

- Há?

Kicsit gondolkoznom kellett, mielőtt felfogtam, mire is céloz.

- Á, nem. Csak egy kis változatosság. Látta mostanában Bingót? - kérdeztem gyorsan, mert valahogy nem szívesen beszéltem úgynevezett irodalmi működésemről.

- Bingót?

- Az unokaöccsét.

- Ó, Richárdot? Nem, mostanában nem. Az esküvőm óta kissé hűvösen viselkedik velem.

- Sajnálattal hallom. Tehát megnősült, mióta utoljára láttam, igaz? Mrs Little jól van?

- Hitvesem remekül érzi magát. De, khm, nem Mrs Little. Legutóbbi találkozásunk óta nagylelkű uralkodónk hatalmas megtiszteltetésben részesített: irántam való kegye jeleként - ah - főnemességet adományozott nekem. A legutóbbi kitüntetési lista közzététele óta nevem lord Bittlesham.

- A mindenségit! Ez aztán igen, szívből gratulálok! Ez kell a csapatoknak, mi? De várjunk csak... lord Bittlesham? Hiszen akkor ön az Óceáni Szellő tulajdonosa!

- Így igaz. A házasság sok tekintetben kitágította látókörömet. A feleségemet érdekli a lóverseny, ezért újabban egy kis istállót tartok fenn. Úgy hallom, Óceáni Szellő a favorit - ahogy ezt szakkörökben mondják -, azon a versenyen, amely a hónap végén lesz Goodwoodban, Richmond hercegének sussexi birtokán.

- A Goodwood-kupán? Mi az hogy! Hogy mást ne mondjak, itt vagyok mindjárt én: a fehérneműm is rátettem.

- Igazán? Nos, remélem a paripa rászolgál majd a bizalomra. Én magam nem sokat értek az ilyesmihez, de a nejem úgy tájékoztatott, hogy a ló a legtöbb sportember szerint, ahogy a terminus technikus szól, tuti buli.

Hirtelen azt vettem észre, hogy az egész közönség minket bámul, és láttam, hogy a szakállas manó ránk mutat.

- Igen! Nézzétek meg őket alaposan! - rikoltotta olyan hangon, hogy egymaga kenterben verte a perpetuum mobile feltalálóját és az összes misszionáriust. - íme, itt látható a kizsákmányoló osztály két tipikus tagja, az osztályé, amely évszázadokon át sanyargatta a szegény népet. Naplopók! Semmittevők! Vegyük például azt a magas soványat, akinek olyan az arca, mint egy kabalafigurának. Hát kérdem én, dolgozott ez az ember akár egy napot is egész életében? Ugye, hogy nem! Élősködő, lelkiismeretlen vérszívó! Amellett lefogadom, hogy még mindig nem fizette ki a nadrágját a szabónak!

Kezdett személyeskedni a fickó, nem volt éppen ínyemre a szövege, lord Bittlesham viszont remekül szórakozott.

- Fantasztikus, micsoda kifejezőkészséggel vannak megáldva ezek az emberek! - mondta ámult kuncogással. - Remek, csípős humor.

- Na és a másik, a dagadt! - folytatta a manó. - Őt se hagyjuk ki. Tudjátok, ki az? Lord Bittlesham! Az egész bandából az egyik legrosszabb. Mást se csinál, csak zabál. A hasa az istene, annak mutat be ételáldozatot - naponta négyszer! Ha felvágnánk ezt a pocakot, elég élelmet találnánk benne tíz munkáscsaládnak egy hétre!

- Jó duma, igaz? - kérdeztem, de az öregfiú szemmel láthatóan másképp gondolta. Szép bíborszínű lett, és úgy fortyogott, mint egy teáskanna.

- Jöjjön, Mr Wooster - mondta. - Senki sem oda-adóbb híve nálam a szólásszabadságnak, de ezt a közönséges gyalázkodást nem vagyok hajlandó tovább hallgatni.

Csendes méltósággal eloldalogtunk, a pasi addig szórta ránk részletesen kidolgozott átkait, amíg el nem tűntünk a szeme elől. Határozottan kínos volt.

Másnap benéztem a klubba, a dohányzóban ott találtam a pöttöm Bingót.

- Halló, Bingo - mondtam, és odatódultam hozzá, telve *bonhomie*-val, mert örültem, hogy látom a tökfejet. - Hogy van a kisfiú?

- Megvan valahogy.

- Tegnap találkoztam a bácsikáddal.

Az ifjú Bingo olyan vigyort eresztett meg, hogy az egész arca kettévált.

- Tudom, te lelkiismeretlen léhűtő! Foglalj helyet, öregem, szívj egy kis vért, aztán mesélj, hogy megy a kizsákmányolás mostanában?

- Atyaisten! Te is ott voltál?
- Bizony.
- Nem is láttalak.
- De láttál. Csak nem ismertél fel a bozót miatt.
- A bozót miatt?
- A szakáll, fiam. Megéri az árát, az fix. Kizárt, hogy ebben kiszúrjanak. Persze elég kellemetlen, hogy minduntalan azt kiabálják utánad az utcán: „szőrmók!", de hát a szépségért meg kell szenvedni.

Rámeredtem.

- Egy szót se értek.
- Hosszú történet. Rendelj egy martinit vagy egy hemoglobin-koktélt, és elmesélem. De mielőtt elkezdeném, mondd meg őszintén: hát nem ő a legcsodálatosabb lány, akit valaha láttál?

Mint a bűvész a nyulat a cilinderből, Bingo elővarázsolt valahonnan egy fényképet, és meglobogtatta az orrom előtt. Valami csupa szem, csupa fog nőszemély volt rajta.

- Ó, istenkém! Csak azt ne mondd, hogy már megint szerelmes vagy!

Sértődöttnek látszott.

- Hogy érted azt, hogy „már megint"?
- Hát, történetesen tudom, hogy tavasz óta vagy fél tucat lány iránt epekedtél, pedig még csak június van. Ott volt az a pincérlány, aztán Honoria Glossop, meg...
- Ugyan! Hogy azt ne mondjam: piha! Egytől egyig szalmaláng. De ez most az igazi.
- Hol találkoztál vele?
- Egy busz tetején. A neve Charlotte Corday Rowbotham.
- Uram, irgalmazz!

- Szegény gyermek, nem ő tehet róla. Az apja keresztelte így. Odavan a forradalomért, és ha minden igaz, akkor a név eredetije egyetlen napot se bírt ki anélkül, hogy ne szurkált volna elnyomókat a fürdőszobában, ami persze minden elismerést megérdemel. Meg kell ismerned az öreg Rowbothamot, Bertie. Remek fickó. Az a véleménye, hogy a burzsoázia lemészárolva, a Park Lane hidegre téve, az örökletes arisztokrácia pedig kibelezve jó. Mi sem méltányosabb, nem? De beszéljünk inkább Charlotte-ról. Szóval ott voltunk a busz tetején, mikor esni kezdett. Felajánlottam neki az esernyőmet, beszélgettünk erről-arról, beleszerettem, elkértem a címét, néhány nap múlva megvettem az öreg álszakállt, és beállítottam, hogy megismerkedjek a családdal.

- De mire való a szakáll?

- Hát, a busz tetején sokat megtudtam az atyáról és láttam, hogy ha jó esélyekkel akarok indulni, csatlakoznom kell ezekhez a Vörös Hajnalos pasingerekhez, na és persze ha beszédeket fogok tartani a Parkban, ahol minden pillanatban hetvenhárom ismerőssel futhatok össze, szükség lesz valami álcázásra. Beszereztem az álszakállt, és becsszóra, mintha hozzám nőtt volna. Ha néha le kell vennem, például mikor ide jövök, abszolúte meztelennek érzem magam. Az öreg Rowbothamra is frankó hatással volt. Azt hiszi, illegalitásban levő bolsevik vagyok, aki így vágja át a rendőrséget. Mindenképpen meg kell ismerkedned az öreggel, Bertie. Meg is mondom, hogyan. Mit csinálsz holnap délután?

- Semmi különöset, miért?

- Príma! Akkor vendégül láthatsz minket kies otthonodban teára. Lambethben tartunk nagygyűlést, és megígértem a párttagoknak, hogy utána meghívom őket a Lyons'

Népkávéházba, de így olcsóbb lesz. Hidd el, fiam, az én helyzetemben minden megspórolt penny duplán számít. Mondta a bácsikám, hogy megnősült?

- Mondta. Meg azt is, hogy mostanában kicsit hűvös köztetek a viszony.

- Hűvös? Abszolút zéró! Az esküvője óta a szélrózsa minden irányába szórja a pénzt, és rajtam akar spórolni. Gondolom, iszonyú sokba került az öregnek a főnemesség. Úgy hallom, az utóbbi időben már a bárói cím is egy vagyon. Ráadásul vett egy istállót. Erről jut eszembe, tedd fel az utolsó alsódat is Óceáni Szellőre a Goodwood-kupán. Tuti nyerő.

- Tudom, egy vagyont fektettem bele.

- Az a ló - jelentette be drámai suttogással Bingo - hótt ziher. Ha minden jól megy, elég dohányt keresek rajta, hogy elvehessem Charlotte-ot. Jössz Goodwoodba, igaz?

- Még szép!

-Mi is. A verseny napján nagygyűlést tartunk a nyergelőhely előtt.

- De hát idefigyelj, nem nagyon kockázatos ez? A bácsikád biztos, hogy Goodwoodban lesz. Mi van, ha kiszúr? Megüti a guta, ha rájön, hogy te osztottad ki a Parkban.

- Hogy a nyavalyába' jönne rá? Használd az eszed, te vörös vértesteken csámcsogó kizsákmányoló. Ha tegnap nem ismert fel, miért szúrna ki Goodwoodban? Hát, kösz a szívélyes meghívást, öreg. Örömmel elfogadjuk. Ha jól tartasz minket, kispajtás, áldásunk nem marad el. Erről jut eszembe: ne hagyd, hogy a „tea" szó félrevezessen. Csak semmi ostyavékony vajaskenyér. Mi, a forradalom fiai, nagyon jók vagyunk a trancsírozásban. A mi szervezetünk inkább rántottát kíván, vajas teasüteményt, dzsemet, sonkát, kalácsot, szardíniát és hasonló tartalmas étkeket. Pont ötre várj minket.

- Idefigyelj, nem vagyok egészen biztos abban...
- De, de, az vagy. Hát nem érted, te szamár, milyen jól jön ez majd neked, ha kitör a forradalom? Mikor majd összefutsz az öreg Rowbothammel, ahogy mindkét kezében vértől csöpögő késsel sprintel felfelé a Piccadillyn, még hálás leszel nekem, hogy emlékeztetheted: egykor a te szardíniádat ette és a te teádat itta. Négy vendégre teríttess: Charlotteon, szerénységemen és apucin kívül Butt elvtársra is számíthatunk.
- Ki az ördög az a Butt elvtárs?
- Láttad tegnap azt a pacákot, aki bal felől állt mellettem? Kicsi, aszott pali. Mint egy tüdőbajos kerti törpe. Az volt Butt. A vetélytársam, a fene vinné el. Már majdnem eljegyezte Charlotte-ot, mikor felbukkantam. Azelőtt ő volt a kedvenc. Olyan hangja van, mint egy ködkürtnek, és az öreg Rowbotham igen nagyra tartja, de ne legyen a nevem Bingo Little, ha nem vágom teljesen taccsra a fickót. Lehet, hogy bődületes a hangereje, de a szövege távolról sem olyan plasztikus, mint az enyém - szerencsére kormányos voltam az egyetemi evezőscsapatban. Na, el kell húznom a csíkot. Nem tudod véletlenül, hogy hajthatnék fel ötven ruppót?
- Miért nem dolgozol?
- Dolgozni? - kérdezte Bingo meglepve. - Ahhoz én túl leleményes vagyok. Viszont legalább egy ötvenest kell tennem Óceáni Szellőre. Hát, viszlát holnap, cimbora. Bízzál istenben, és ne feledkezz el a teasüteményről.

Amióta az iskolában megismertem az ifjú Bingót, valamilyen zűrös és megmagyarázhatatlan okból felelősnek érzem magam a sorsáért. Hogy is mondjam, nem a fiam (hála isten!) vagy a bátyám, vagy bármi ilyesféle, szóval

tulajdonképpen nincs rá semmi jogcíme, néha mégis az az érzésem, hogy mást se csinálok, csak körülötte sertepertélek, mint egy orbitális öreg tyúkanyó, és próbálom kihorgászni a pácból. Ez valami ritka lelki szépség lehet nálam. Mindenesetre ez a mostani afférja komolyan aggasztott: pöttöm pártfogoltam láthatóan kezét-lábát törte, hogy benősüljön egy sültbolond családba. Az is magas volt nekem, honnan a fenéből gondolta, hogy akár egy szellemileg visszamaradott feleséget is el lehet tartani a nagy büdös semminek megfelelő évi jövedelemből. Biztosra lehetett venni, hogy ha szeretett Richárd unokaöccse meglépi a fentieket, akkor az öreg Bittlesham elzárja a csapot, és ha egy Bingo ellátmányát leállítják, akkor már egyszerűbb, ha fejbe vágják egy baltával, az legalább tiszta munka.

- Jeeves - mondtam, mikor hazaértem -, aggódom.
- Uram?
- Éspedig Mr Little-ért. Most nem mondom el, miről van szó, holnap úgyis elhozza néhány barátját teára, akkor majd meglátja. Azt akarom, hogy alaposan figyeljen meg mindent, és alkosson véleményt.
- Igenis, uram.
- Ja igen, a tea. Tömje meg a spájzot vajas süteménnyel.
- Igenis, uram.
- Meg lekvárral, sonkával, kaláccsal, rántottának való tojással és öt-hat vagon szardíniával.
- Szardíniával, uram? - kérdezte Jeeves borzongva.
- Szardíniával.

Kínos csend támadt.

- Sajnálom, Jeeves - mondtam -, nem én tehetek róla.
- Nem, uram.
- Hát, ez minden.

- Igen, uram.

- Jól láttam, hogy nemesebb érzései komoly megrázkódtatást szenvedtek.

Bármit is mond Agatha nénikém vagy Percy bácsikám a szellemi nívómról, aranyszabályok megfogalmazásában verhetetlen vagyok. Rájöttem például, hogy a legsárkányosabbnak ígérkező ügyekről általában kiderül, hogy végső soron nem is olyan rémségesek. Na, hát a Vörös Hajnal Hírnökeinek zsúrjával nem így volt. Attól a pillanattól kezdve, hogy Bingo meghívatta magát, az volt az impresszióm, hogy a dolog annyira lesz vidám, mint egy zúzott seb, és pont olyan is lett. Talán vannak önök között, akik azt hiszik, hogy túlzok. Nekik, azt hiszem, elég, ha annyit mondok: amióta csak ismerem, Jeeves most került a legközelebb ahhoz, hogy kijöjjön a sodrából. Kérdem én, ha ez nem hátborzongató, akkor mi az?

Úgy látszik, mindenkinek megvan a maga Achilles-haja. Vagy Sámson-sarkat akartam mondani? Mindenesetre az ifjú Bingo telibe találta Jeeves vértezetén a rést, mikor vagy tizenöt centi barna kóccal az állán libbent be. Elfelejtettem Jeevest figyelmeztetni, így az egész úgy érte, mint abszolúte derült égből a villámcsapás. A szája tátva maradt, görcsösen kapaszkodott az asztalba. Én nem hibáztatom; így kapásból nagyon kevés ember jut eszembe, aki visszataszítóbban nézne ki, mint a pöttöm Bingo azzal a gereznával. Jeeves enyhén elsápadt; bár a gyengeség gyorsan elszállt, és hamarosan teljesen magához tért, azért én láttam, hogy megviselte az eset.

A kis Bingo valószínűleg nem vette észre, milyen frenetikus hatást gyakorolt a belépője az inasomra: túlságosan elfoglalta a geng bemutatása. Mondhatom, erősen harmadosztályú kollekció volt. Butt elvtárs úgy nézett ki, mint azok az izék,

amik korhadt fákból szoktak kibújni eső után, az öreg Rowbothamot legjobban a molyette szóval tudnám jellemezni, ami pedig Charlotte-ot illeti, őt látva egyből egy másik, szörnyűbb világban éreztem magam. Nem mintha túlságosan csúnya lett volna. Igazából ha leállt volna a fehérjedús kaja habzsolásával, és reggelenként svédtornázott volna egy kicsit, egész tűrhetően nézett volna ki. De valahogy túl sok volt belőle. Hullámzó idomok. Azt hiszem, a „jól táplált" volna a legtalálóbb kifejezés. És, bár meglehet, a szíve arany, elsőnek az tűnt fel rajta, hogy a foga is. Tudtam, hogy ha Bingo igazán formában van, gyakorlatilag bármilyen nőbe bele tud szeretni, ezúttal azonban egyszerűen nem láttam számára semmi mentséget.

- Barátom, Wooster úr - pipálta ki Bingo az utolsó tételt a protokoll-listán.

Az öreg Rowbotham rám nézett, aztán körbehordozta baljós pillantását a szobán: nem volt kedvére való. Tudják, nincs semmi dekadens keleti luxus az öreg lakásban, de sikerült elég kényelmesen berendezkednem, és úgy tűnt, a miliő szálka a szemében.

- Wooster *úr?* - kérdezte az öreg Rowbotham. - Szólíthatnám Wooster elvtársnak?

- Hogy tetszik mondani?

- Tagja a mozgalomnak?

- Hát öööö...

- Mióta ember néz az égre, vörös csillag volt a reménye - jelentette ki. - Ön is így van ezzel?

- Nem mondhatnám. Amennyire én ki tudom venni, az egész tervnek az a tengelye, hogy lemészárolják a magamfajta fickókat, és nem titkolom, nem igazán tetszik az elgondolás.

- De már győzködöm - jegyezte meg Bingo -, próbálom kirángatni a szellemi posványból. Még néhány kezelés, és meglesz az eredmény.

Az öreg úgy nézett rám, mint aki egy kicsit kételkedik abban az eredményben.

- Little elvtárs igen ékesszóló - ismerte el.

- Szerintem valami csodálatos, ahogy beszél - mondta a lány. Bingo olyan csöpögős imádattal teli pillantással válaszolt, hogy majdnem elájultam. Úgy tűnt, Butt elvtársra is nagyon rossz hatással van. Dühödt tekintetet vetett a szőnyegre, és megemlített valamit valakiről, aki kitörésre váró vulkánok tetején járja feslett táncát.

- Asztalon a tea, uram - jelentette be Jeeves.

- Tea, apuci! - sikkantotta Charlotte, felvillanyozva, mint egy öreg csataló, mikor meghallja a kürtszót, azzal nekiláttunk.

Érdekes, hogy megváltozik az ember a múló évekkel. Emlékszem, iskoláskoromban délután öt körül gondolkodás nélkül elcseréltem volna a lelki üdvösségem egy tál rántottáért és szardíniáért, de ahogy elértem a férfikort, ezirányú érdeklődésem valahogy megcsappant: el kell ismernem, frankón megdöbbentett az a hév, amellyel a forradalom leánya és fiai rástartoltak a kajára. Egy időre még Butt elvtárs is felfüggesztette a komor tartózkodást, és teljes valójában elmerült a rántottában, csak időközönként jött a felszínre, hogy ledöntsön a torkán egy újabb csésze teát. Hamarosan kifogyott a forró víz, Jeeveshez fordultam.

- Forró vizet kérünk.

- Igenis, uram.

- Hé! hát ez meg mi? Ez meg mi? - az öreg Rowbotham lebocsátotta csészéjét, és szigorúan méregetett bennünket.

Vállon veregette Jeevest: - Semmi meghunyászkodás, fiam, semmi meghunyászkodás!

- Parancsol, uram?

- Ne hívj engem uramnak. Mondd, hogy elvtárs. Tudod, mi vagy te, fiam? Egy kispolgári csökevény, egy idejétmúlt, kizsákmányoló rendszer bérence.

- Igenis, uram.

- Ha van valami, amitől a vér a fejembe száll...

- Vegyen még egy szardíniát - szólt közbe az ifjú Bingo (nevezetes alkalom: amióta ismerem, ez volt az első okos húzása). Az öreg Rowbotham hármat vett, és ejtette a témát. Jeeves elszivárgott, de a hátán tisztán láttam, mit érezhet.

Végül, mikor már kezdtem azt hinni, sose lesz vége, az összejövetel kimúlt. Arra ébredtem, hogy a brigád menni készül.

A szardínia és a négy liter tea meglágyította az öreg Rowbothamet. Egészen barátságosan rázta meg a kezem.

- Szeretnék köszönetet mondani a vendégszeretetéért, Mr Wooster - mondta.

- Ó, nem tesz semmit! Részemről a szerencse...

- Vendégszeretet? Szépen! - horkant fel Butt, úgy bődülve a fülembe, mint egy mélyvízi bomba. Komor pillantást küldött az ifjú Bingo és a lány felé, akik éppen az ablaknál vihogtak valamin. - Csodálom, hogy nem vált hamuvá a szánkban! Tojás! Vajas teasütemény! Szardínia! Az egészet a munkásosztály éhezéstől cserepes, vérző ajkaitól vonták meg!

- De kérem! Micsoda vadállati ötlet!

- Küldök majd önnek az Üggyel kapcsolatos irodalmat - biztatott az öreg Rowbotham búcsúzóul -, és remélem, hamarosan lesz szerencsénk valamelyik kis összejövetelünkön.

Jeeves bejött, hogy leszedjen: én még mindig ott ültem a romokon. Butt elvtárs nem fékezte magát, mikor arról volt szó, hogy leszólja az ennivalót: ehhez képest elég jól legyűrte a sonkát, és ha a maradék lekvárt valaki rákente volna a munkásosztály éhezéstől cserepes, vérző ajkaira, még ragadósak is alig lettek volna tőle.

- Nos, Jeeves - mondtam, mikor már meg tudtam szólalni -, mit gondol?

- Ha lehetséges, inkább nem nyilvánítanék véleményt, uram.

- Jeeves, Mr Little szerelmes abba a nőszemélybe.

- Nekem is ez volt a benyomásom, uram. Az imént a folyosón a hölgy felpofozta.

Forró homlokomra tapasztottam a kezem.

- Felpofozta?

- Igen, uram. Kacéran.

- Jézus, Mária! Nem tudtam, hogy már itt tartanak. Hogy viselte mindezt Butt elvtárs? Vagy nem látta?

- De igen, uram, végig szemtanúja volt az eseményeknek. Rendkívül féltékenynek tűnt.

- Minden oka megvan rá. Jeeves, mit lehetne itt tenni?

- Nem tudnám megmondani, uram.

- Ez egy kissé erős.

- Nagyon is, uram.

Bevallom, Jeevestől ennél valamivel több vigaszra számítottam.

Bingo Goodwoodban

Másnapra találkozót beszéltünk meg Bingóval: ragaszkodott hozzá, hogy elmondjam neki, milyen benyomást tett rám a

pokoli Charlotte. Lassan csalinkáztam felfelé a St James Streeten, azon gondolkodva, hogy az ördögbe értethetném meg vele, mekkora marha, anélkül, hogy megbántanám, mikor egyszer csak látom, hogy éppen Bingo galoppozik elő a Devonshire Clubból, az öreg Bittlesham társaságában. Rákapcsoltam, és néhány lépéssel utolértem a párost.

- Halihó! - üdvözöltem őket illendőképpen.

Keresetlen szavaimnak nagy hatása volt, tulajdonképpen sokknak is nevezhetnénk. Az öreg Bittlesham úgy rezgett, mint egy tálka letaglózott gyümölcszselé, a szeme majdnem kiugrott, az arca pedig szép üde zöldre színeződött.

- Mr Wooster! - Mikor megismert, némileg magához tért: úgy látszik, nem én voltam a legrosszabb, ami történhetett volna vele. - Rettenetesen megijesztett!

- Ó, sajnálom!

- A bácsikám - magyarázta Bingo fojtott hangon, mintha nagybeteg ágya mellett virrasztana -, nem érzi magát teljesen jól. Névtelen levelet kapott.

- Attól tartok, halálos veszélyben vagyok - nyögte lord Bittlesham.

- Névtelen levelet?!

- Esetlen kézírással papírra vetett brutális fenyegetőzés! - pontosított az öreg. - Mr Wooster, emlékszik arra a baljós külsejű szakállas férfira, aki olyan durva kirohanást intézett ellenem a Hyde Parkban múlt vasárnap?

Összerezzentem, és csúnya pillantással mértem végig Bingót. Merő egy féltő, szeretetteljes aggodalom volt az arca.

- De hát... ah... hogyne! - mondtam. - Szakállas férfi. Pasi szakállal.

- Tudná azonosítani szükség esetén?

- Hát... én... izé, hogy tetszik ezt érteni?

- Tudod, Bertie - vette át a szót Bingo -, szerintünk ennek a szakállas férfinak a keze van ebben a csúnya ügyben is. Tegnap éjjel véletlenül a Pounceby Gardens felé jártam, és éppen a bácsikám háza előtt haladtam el, mikor egy szembeötlően szakállas, de egyébiránt igen jó kiállású férfira lettem figyelmes, amint sietve, mégis szinte lopakodva jön lefelé a lépcsőn: felteszem, éppen akkor dobta be a borítékot. Az egésznek nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget; ma reggel viszont Mortimer bácsi megmutatta a levelet, és beszélt nekem a fickóról, akit a Parkban látott. Utánanézek ennek a dolognak.

- Értesíteni kell a rendőrséget - jelentette ki lord Bittlesham.

- Nem - mondta az ifjú Bingo határozottan. - Legalábbis nem a nyomozás jelenlegi szakaszában. Csak az utamban lennének. Egyet se félj, bácsikám, azt hiszem, meg tudom találni ezt az embert. Nyugodtan bízd csak rám az egészet. Fogunk neked egy taxit, aztán megyek és megbeszélem a teendőket Bertie-vel.

- Te jó fiú vagy, Richard - rebegte az öreg Bittlesham.

Bedugtuk az első arra járó taxiba, és ellöktük a parttól. Szembefordultam a jó fiúval, és merőn a szemgolyójába néztem.

- Te küldted azt a szörnyűséget?

- Naná! Nagy kár, hogy nem láttad, Bertie! Életemben nem írtam még jobb névtelen levelet.

- De hát miért csináltad?

- Édes egy komám - kezdte Bingo, és komoly arccal kabátujjon fogott -, nyomós okom volt rá. Az utókor azt mond rólam, amit akar, de egyet nem vitathatnak majd el: mindig jó fejem volt az üzlethez. Ide vigyázz! - és meglengetett a szemem előtt egy darab papirost.

- Nagy isten! - Egy csekk volt, egy hamisítatlan, abszolút csekk, ötven aranyról, írta Bittlesham, R. Little rendelkezésére.

- Hát ezt meg mire kaptad?

- Költségek - monda Bingo, bezsebelve az értékpapírt. - Egy ilyen komoly nyomozás sok kiadással jár, igaz? Most benyomulok a bankba és pánikba kergetem őket, aztán elugrok a bukimhoz, és a teljes összeget Óceáni Szellőbe invesztálom. Drága Bertie, ilyen kényes helyzetekben diplomáciára van szükség. Ha csak úgy odamegyek a nagybátyámhoz, és kérek ötven csikót, adott volna? Ki van zárva! De diplomácia segítségével... Á, jut eszembe, hogy tetszett Charlotte?

- Hát...

Az ifjú Bingo szeretettel masszírozta a zakóm ujját.

- Tudom, öregem, tudom. Ne is próbálj szavakat keresni. Le vagy hengerelve, igaz? Nem találsz szavakat, mi? Én aztán tudom. Mindenkire ilyen hatással van. Hát, itt kell hogy hagyjalak, kispajtás. De mielőtt elválunk... Tényleg ám: Butt! Mit szólsz Butt-hoz? Az anyatermészet legnagyobb baklövése, nem?

- Láttam már vidámabb embert, az biztos.

- Azt hiszem, leigáztam, Bertie. Ma délután az állatkertbe megyünk Charlotte-tal. Csak mi ketten. Utána moziba viszem. Végül csak révbe ér az öreg bárka, mi? Hát, toodle-oo, ifjúságom barátja. Ha nincs más dolgod ma délelőtt, sétálj végig a Bond Streeten, és válassz ki valami szép nászajándékot.

Ezután egy időre szem elől vesztettem Bingót. Párszor üzenetet hagytam neki a klubban, hogy csörögjön fel, de nem jelentkezett. Gondoltam, biztosan sok a dolga a nyomozással.

A Vörös Hajnal Fiai szintén eltűntek az életemből, bár Jeeves említette, hogy egyik este találkozott Butt elvtárssal, és futólag elcsevegtek. Állítólag levertebb volt, mint valaha: a domborodó Charlotte-ért folyó versenyben egyre rosszabb oddsokkal jegyezték.

- Mr Little láthatóan teljesen a háttérbe szorította őt, uram.
- Rossz hír, Jeeves, nagyon rossz hír!
- Igen, uram.
- Tudja, Jeeves, az a baj, hogy ha Bingo felgyűri az ingujját, és úgy igazából nekilát, nincs az az isten, aki meg tudná akadályozni, hogy komplett hülyét csináljon magából.
- Olybá tűnik, uram.

Aztán eljött Goodwood ideje: előástam a legjobb öltönyömet, és leugrottam a helyszínre.

Sose tudom, hogy lenne a legüdvösebb elmesélni egy történetet: szorítkozzam a puszta tényekre, vagy pedig lökjem a sódert, és menjek rá az atmoszférára meg a többiekre. A helyemben sok szivar biztosan hosszú leírást adna Goodwoodról, mielőtt befordulna a célegyenesbe: jelentős szerepet játszana benne a kék ég, az esélyek össznépi latolgatása, a füstbe ment remények és a meg-megújuló bizakodás, a zsebmetszők vidáman zsivajgó sokasága, meg az ellentábor (vagyis akiknek a zsebét megmetszették) kevésbé vidáman zsivajgó tömege, és – egyszóval miegymás. De azt hiszem, jobb lesz, ha hagyjuk az egészet. Ha akarnám, se tudnám részletezni azt az ocsmány futamot. Nem visz rá a lélek. A seb még nem hegedt be. A helyzet az, hogy Óceáni Szellő (átok rá!) abszolúte nem volt sehol. Higgyék el, sehol.

Embert próbáló idők ezek. Szó se róla, sosem kellemes, ha pont a favorit okoz csalódást, pláne, ha - mint ennek a nyavalyás állatnak az esetében is - a sportember úgy tekint a

versenyre, mint kedves, régimódi formalitásra, amin túl kell esni, mielőtt a pénztárhoz járulhat kasszírozni. Odébb botorkáltam a nyergelőtől, és megpróbáltam felejteni, mikor az öreg Bittleshambe ütköztem: annyira idegesnek látszott, olyan vörös volt és a szemei olyan merész szögben álltak ki a fejéből, hogy egyszerűen csak felé nyújtottam a praclim, és szó nélkül megszorítottam a kezét.

- Én is - mondtam. - Én is. És mennyi volt a lekvár a buktában?

- Lekvár? Milyen buktában?

- Mennyit veszített Óceáni Szellőn?

- Én nem fogadtam Óceáni Szellőre.

- Micsoda? Ön a tulajdonosa a Kupa legnagyobb favoritjának, és nem tett rá semmit?

- Soha nem kötök fogadást lóversenyen. Elvből. Azt azonban hallottam, hogy a paripa kissé lemaradt.

- Kissé! Majdnem első lett a következő futamon!

- Ejnye-ejnye!

- Bizony - mondtam egyetértőleg.

Aztán furcsállni kezdtem valamit.

- Ha viszont nem bukott - érdeklődtem -, akkor miért lógatja így az orrát?

- Itt van az az ember!

- Melyik ember?

- A szakállas férfi.

Képzelhetik, milyen mélyre hatolt a lelkivilágomba a hideg vas: csak akkor jutott eszembe az ifjú Bingo. Hát persze, ő is itt van!

- Éppen gyújtó hatású beszédet tart, melynek éle kifejezetten ellenem irányul! - panaszolta őlordsága: semmilyen

felindultság nem csorbíthatta kifejezésmódjának választékosságát. - Ott, ahol az a sok ember áll! Jöjjön!

Magával hurcolt, és kihasználva testsúlyát, meg egy híres pasiról - pillanatnyilag nem jut eszembe, hogy pontosan ki is volt az - elnevezett fizikai törvényt, áttört a tömegen. Az első sorban lehorgonyzott: - Ezt hallgassa meg!

A pöttöm Bingo kétségtelenül nagyot alakított. Szép terveit összezúzta egy öszvér, ami még az első hatban se volt benne; a szörnyű veszteségtől ihletetten, minden körülményeskedést félredobva nekiesett a fekete szívű, harácsoló lótulajdonosoknak, akik hagyják, hogy a hiszékeny közönség illúziókba ringassa magát, pedig az a virslinek való dög még az istállón se tud úgy végigbócorogni, hogy meg ne botlana a saját lábában és le ne ülne pihenni. E bevezető után a renegát unokaöcs lefestette előttünk - azt kell hogy mondjam, igen szemléletesen és megindítóan - a dolgozó otthonát és a tragédiákat, amelyeket e becstelenség okozott. Ott állt előttünk a munkásosztály egyszerű tagja, csupa derűlátás és naiv bizalom: minden szót elhisz abból a maszlagból, amit az újságokban olvas Óceáni Szellő formájáról; megvonja családja szájától a falatot, hogy meg tudja fogadni a fenevadat, lemond még a mindennapi betevő söréről is, csak hogy egy extra ruppóval nagyobb legyen a tét, a verseny előestéjén egy kalaptű segítségével kirabolja a gyerek perselyét: aztán pofára esik, hogy csak úgy puffan.

Csuda hatásos volt, az biztos. Az öreg Rowbotham gyengéden bólogatott, míg a szegény öreg Butt haragosan, rosszul palástolt féltékenységgel méregette a szónokot. A közönség csak úgy kajálta az igét.

- De mit törődik azzal lord Bittlesham - harsogta Bingo -, ha a szegény dolgozó elveszti keserves munkával összekuporgatott spórolt pénzét! Én mondom nektek, elvtársak, barátaim: hiába beszéltek, hiába vitatkoztok, hiába éljeneztek és hiábavalók a megjegyzések is: az alkalom tettekért kiált! Tettekért! A becsületes emberek addig nem nyughatnak, míg a lord Bittlesham-félék vére nem patakzik ott a Park Lane csatornáiban!

Elragadtatott ordítás volt a válasz a tömegből: gondolom, közöttük is többségben voltak az Óceáni Szellő Rt. kisbefektetői, és mélyen lesújtotta őket a veszteség. Lord Bittlesham odaugrott egy nagy, melankolikus rendőrhöz, aki az eseményeket figyelte: nyilván arra biztatta, hogy tegye magát hasznossá. A rendőr végigsimított a bajuszán és finoman elmosolyodott, de úgy látszott, ez minden, amire hajlandó; az öreg Bittlesham vadul fújtatva visszakocogott hozzám.

- Vérlázító! Az az ember a testi épségemet veszélyezteti, ám a rendőrség nem hajlandó beavatkozni. Azt mondja, hadd beszéljen. Méghogy hadd beszéljen! Vérlázító!

- Abszolúte! - helyeseltem, de nem mondhatnám, hogy ettől túlságosan felvidult.

Most Butt elvtárs lépett a színre. Olyan hangereje volt, mint az utolsó ítéletkor a holtakat feltámasztó harsonának, és minden szavát tisztán lehetett hallani, de valahogy mégsem volt igazi sikere. Azt hiszem, nem volt elég konkrét (ha ugyan ezt a szót kerestem). Bingo beszéde után a publikum valami fűszereset várt, nem pedig az Üggyel kapcsolatos általános fejtegetéseket. Elég szabadszájúan kezdték heccelni a szerencsétlent, mire az elhallgatott a mondat közepén; észrevettem, hogy az öreg Bittleshamet bámulja.

A tömeg azt hitte, berekedt.

- Szopogasson medvecukrot! - tanácsolta valaki ordítva.

Butt elvtárs összekapta magát; még onnan is lehetett látni a rosszindulatú fényt a szemében, ahol én álltam.

- Ah! - rikoltotta - Hiába csúfolódtok, elvtársak, hiába gúnyoltok: a mozgalom napról napra, óráról órára erősödik. Igen! még az úgynevezett felső osztályokban is vannak már híveink! Nem hisztek nekem? Tudjátok meg, hogy törzsgárdánk egyik legjobb aktivistája annak a lord Bittleshamnek az unokaöccse, akinek éppen most akartátok a vérét venni!

És mielőtt lord Bittlesham unokaöccse felfoghatta volna, mi is történik, Butt lehántotta róla az álszakállt. Mit mondjak, Bingo beszéde sem aratott ilyen hisztérikus sikert. Azt még hallottam, hogy az öreg Bittlesham éles, elképedt horkantást hallat, aztán akármilyen megjegyzést is akart tenni, az úgyis elveszett volna az ezernyi torokból feltörő éljenzésben.

El kell ismernem, hogy ebben a válságos helyzetben az ifjú Bingo nagy eltökéltségről és szilárd jellemről tett tanúbizonyságot. Megragadni Butt elvtárs nyakát és kipróbálni, hogy lecsavarható-e a feje: számára mindez csupán egy pillanat műve volt. De még mielőtt bármi eredményt érhetett volna el, az életunt rendőr varázslatos gyorsasággal felélénkült, úgy szétválasztotta a tömeget, mint csuka a sást, és a következő percben már jött is visszafelé, jobbjában Bingóval, bal kezében Butt elvtárssal (végül is ő volt a baloldali).

- Legyen szíves, engedjen át, uram - kérte udvariasan az öreg Bittleshamet, aki a meglepetéstől megkövülten elzárta a kijáratot.

- Eh? - kérdezte őlordsága, még mindig kábultan.

Hangja hallatára Bingo felpillantott a rendőr jobb hóna alól, ettől úgy összeesett, mint darafelfújt a huzatban. Egy pillanatra lekonyult, akár egy hervadt liliomszál, aztán megtörten továbbcsoszogott. „Szegény embert az ág is húzza": ez volt az arcára írva.

Miután behozza a reggeli teámat és lezúdítja az ágyam melletti asztalkára, Jeeves általában csendesen kiszivárog és hagyja, hogy nekiessek a csészének; máskor viszont bennmarad, és tiszteletteljesen toporog a szőnyeg közepén: ilyenkor tudom, hogy egy-két szót szeretne velem váltani. Goodwood másnapján a hátamon fekve éppen a mennyezetet tanulmányoztam, mikor észrevettem, hogy még mindig körünkben van.

- Ó, halló - szólaltam meg. - Igen?

- Mr Little kereste önt telefonon, uram.

- Sssz... mondta, hogy mi történt?

- Igen, uram. Éppen ezzel kapcsolatban szeretett volna önnel beszélni. Vidékre kíván utazni. Úgy tervezte, hogy egy időre ott is marad.

- Azt fene jól teszi.

- Az én véleményem is ez volt. Akadt egy kis pénzügyi jellegű nehézség; bátorkodtam az ön nevében tíz fontot kölcsönözni neki a legsürgősebb kiadásokra, abban bízva, hogy ön helyeselni fogja e lépésemet, uram.

- Hát persze. Vegyen el egy tízest az öltözőasztalról.

- Igenis, uram.

- Jeeves - mondtam.

- Uram?

- Egyvalamit nem értek: honnan az ördögből jött rá ez a Butt, hogy kicsoda Mr Little?

Jeeves köhintett.

- Félek, uram, ez az én hibám volt.

- A magáé? Hogyhogy?

- Attól tartok, elszóltam magam Mr Butt előtt, midőn találkoztunk.

Felültem.

- Mi?

- Fájdalom, uram, most már, ahogy felidézem az epizódot, kifejezetten emlékszem: azt mondtam, nem szabadna hagynunk, hogy Mr Little, túlzott szerénysége következtében, megfossza magát a nyilvános elismeréstől, amit pedig az Ügyért végzett áldozatos munkája okán bízvást megérdemelne. Igazán bánom, hogy ez időleges elhidegüléshez vezetett Mr Little és őlordsága között. Ráadásul attól félek, gondatlanságomnak más kellemetlen következménye is lett: a Miss Rowbotham és Mr Little közötti bensőséges kapcsolat megszakadásáért is én vagyok a felelős.

Megint felültem. Zűrös, de a dolog derűs oldala egészen addig abszolúte elkerülte a figyelmem.

- Úgy érti: vége a dalnak?

- Végérvényesen, uram. Mr Little megjegyzéseiből arra következtethetünk, hogy ezirányú reményeit teljes mértékben elhamvadtnak tekinti. A frigy létrejötte már csak azért is kizárt, mert az ifjú hölgy atyja - mint Mr Little informált - alávaló téglának tartja egykori elvtársát.

- Elájulok!

- Úgy tűnik, hogy akaratlanul bár, de rengeteg bajt okoztam, uram.

- Jeeves! - szóltam.

- Uram?

- Mennyi pénz van az öltözőasztalon?
- A már említett tízfontos bankjegyen kívül két ötfontos és három egyfontos bankjegy, két félkoronás, egy kétshillinges, négy shilling, egy hatpennys és fél penny, uram.
- Zsebelje be az egészet - mondtam melegen. - Rászolgált.

A nagy tisztelendő-handicap

Goodwood után valahogy sosem találom a helyem. Rendszerint nem az a fajta legény vagyok, aki egyfolytában a rónák végtelenjére meg madárcsicsergésre és méhzümmögésre vágyik, de semmi kétség, London nem a legszebb arcát mutatja így augusztusban, általában elegem is lesz belőle, és azon kezdek tűnődni, hogy talán nem lenne utolsó ötlet leruccanni valahová vidékre, amíg az öreg metropolisz kissé össze nem szedi magát. Pár héttel azután, hogy a pöttöm Bingo áldozatul esett a párton belül dúló frakcióharcnak, a város tátongott az ürességtől, mindenbe beleette magát az égett aszfalt szaga, az összes haverom elutazott, a legtöbb színház bezárt, és a Piccadillyt felásták.

Pokoli hőség volt. Egy este ott ültem az öreg lakásban, megpróbáltam elegendő energiát összeszedni, hogy elvánszorogjak az ágyig, és úgy éreztem, nem bírom tovább. Mikor Jeeves bejött a védőitallal, nyíltan elé tártam a helyzetet.

- Jeeves - mondtam, boltozatos homlokom törölgetve és úgy tátogva, mint egy partra vetett aranyhal -, állati meleg van.
- Igazi kánikula, uram.
- Óvatosan azzal a szódával, Jeeves.

- Igenis, uram.
- Szerintem egy időre elég volt a nagyvárosból. Dobbantsunk, hív a messze távol, hát nem, Jeeves?
- A változatosság mindenekfölött, uram. Nemrégiben levele jött, uram.
- A mindenit, Jeeves, amit mondott, gyakorlatilag költői volt. Rímelt, észrevette? - Kinyitottam a borítékot. - Hm, ez érdekes.
- Uram?
- Hallott már Twing Hallról?
- Igen, uram.
- Csak mert Mr Little ott van.
- Valóban, uram?
- Abszolút életnagyságban. Megint el kellett vállalnia egy házitanítói állást.

A rémséges goodwoodi kavarodás után Bingo Little, a bukott férfi megvágott egy tízesre, és csendesen elhúzott az ismeretlenbe. Sokszor kérdezősködtem felőle közös ismerősöktől, de senki nem tudott semmit. És most kiderül, hogy végig Twing Hallban volt. Vicces. Azt is elmondom, miért. Twing Hall az öreg lord Wickhammersleyé, aki jó apám nagy haverja volt, úgyhogy meghívás nélkül is szívesen látnak, amikor csak kedvem tartja. El is töltök náluk egy vagy két hetet minden nyáron, és mielőtt elolvastam a levelet, pont azon tűnődtem, hogy le kellene menni.

- Sőt mi több, Claude és Eustace, az unokatestvéreim is ott múlatják az időt - emlékszik még rájuk?
- Rendkívül élénken, uram.
- Szóval ők is odalenn vannak, valamilyen vizsire készülnek a lelkésznél. Valaha én is tőle vettem különórákat. Közel s

távol ő az erőtlen intellektusok legmenőbb edzője. Csak annyit mondok, engem is átnyomott valahogy az államvizsgán, és tud mindent. Ez aztán a véletlen.

Megint elolvastam a levelet. Eustace küldte, aki általános vélekedés szerint (ikertestvérével, Claude-dal egyetemben) ugyanakkora csapás az emberiségre, mint Attila, isten ostora.

Paplak Twing, Glos.

Kedves Bertie!

Az öreg Heppenstall tanulókörében senyvedünk Claude-dal és hét sorstársunkkal, plusz Bingo Little haverod is itt van, a Hallban okítja a srácot.

Mit szólnál egy kis kaszáláshoz? Hallom, Goodwood neked sem sikerült igazán jól, úgyhogy gondolom, érdekel a dolog. Utazz le ide, és a szezon legnagyszabásúbb sporteseményének részese lehetsz. A részleteket majd személyesen, de nekem elhiheted, hogy tuti.

Ilyen lehetőség csak egyszer adódik az ember életében: ne szalaszd el! ,

A mielőbbi viszontlátásig:

Eustace

Odapasszoltam a levelet Jeevesnek, aki gondosan áttanulmányozta.

- Ki tud belőle hámozni valamit? Zűrös egy közlemény.

- Szerfelett eleven fiatal úriemberek, Mr Claude és Mr Eustace. Feltehetőleg valamilyen játékra készülődnek, uram.

- Na igen. De milyen játékra?

- Az általunk ismert adatok alapján lehetetlen kikövetkeztetni, uram. Megfigyelte, hogy a levél a lap másik oldalán folytatódik?

- He?

Ismét kezembe ragadtam a papírt. Ez volt a túloldalán:

TISZTELENDŐ-HANDICAP
VALÓSZÍNŰ INDULÓK

*Joseph **Tucker** tiszteletes (Badgwick): **alapvonal***
*Leonard **Starkie** tiszt. (Stapleton): **alapvonal***
*Alexander **Jones** tiszt. (Felső-Bingley): három perc*
W. Dix** tiszt. (Little Clickton-in-the-Wold): **öt perc
*Francis **Heppenstall** tiszt. (Twing): **nyolc perc***
*Cuthbert **Dibble** tiszt. (Boustead Parva): **kilenc perc***
*Orlo **Hough** tiszt. (Boustead Magna): **kilenc perc***
*J. J. **Roberts** tiszt. (Fale-by-the-Water): **tíz perc***
*G. **Hayward** tiszt. (Alsó-Bingley): **tizenkét perc***
*James **Bates** tiszt. (Gandle-by-the-Hill): **tizenöt perc***
(Fentiek nevezése beérkezett)
***ODDSOK:** Tucker, Starkie: 5:2; Jones: 3:1; Dix: 9:2; Heppenstall, Dibble, Hough: 6:1; összes többi: 100:8.*

Nekem ez magas volt.

- Maga érti, Jeeves?

- Nem, uram.

- De mindenesetre meg kell néznünk magunknak, igaz?

- Kétségkívül, uram.

- Rendicsek. Akkor csomagolja be a tartalék ingmellünket meg a fogkefét egy nett papundeklikofferba, küldjön táviratot

lord Wickhammersleynek, hogy jövünk, és vegyen két jegyet a paddingtoni öt-tízesre.

Az öt óra tízes vonat persze késett: mikor beléptem a hallba, már mindenki az estebédhez öltözködött. Valahogy azért - rekordidő alatt ugrottam bele a vacsoraszerkóba és kilencesével vettem a lépcsőket - sikerült a levessel holtversenyben az asztalhoz érnem. Becsusszantam a szabadon hagyott székbe, és csak akkor láttam, hogy az öreg Wickhammersley legfiatalabb lánya, Cynthia mellett ülök.

- Ó, halló, öreganyó! - mondtam.

Mindig is országos haverok voltunk. Ami azt illeti, egy időben azt hittem, szerelmes vagyok Cynthiá-ba, de ez elsimult. Fene csinos, vidám és vonzó lány, az biztos, de tele van ideálokkal meg ilyesmikkel. Lehet, hogy igazságtalanul vádolom, de érzésem szerint az a fajta nő, aki elvárná egy sráctól, hogy karriert csináljon: emlékszem, egyszer saját fülemmel hallottam, amint kedvezően nyilatkozik Napóleonról. Szóval a vége az lett, hogy a drága öreg őrület kihunyt, és most csak cimborák vagyunk. Szerintem Cynthia csúcs, szerinte pedig Bertram vastagon súrolja a hibbantság határát, úgyhogy a kapcsolat nem is lehetne közöttünk barátibb és közvetlenebb.

- Megjöttél, Bertie?

- Aha. Igen, megjöttem. És most itt vagyok. Hm, úgy látszik, elég alacsony ma a vendégsereg átlagéletkora. Kik ezek a pasik?

- Ó, környékbeli barátaink. Legtöbbjüket te is ismered. Emlékszel Willis ezredesre, Spencerékre...

- Persze, hogyne. Az meg ott az öreg Heppenstall. Ki az a másik pap Mrs Spencer mellett?

- Mr Hayward, Alsó-Bingleyből.

- Egész csomó lelkészünk van. Mrs Willis mellett is látok egyet.
- Az Mr Bates, Mr Heppenstall unokaöccse. Etonban tanít. A nyári szünetet tölti itt, mint Mr Spettigue, a Gandle-by-the-Hill-i lelkész helyettese.
- Éreztem, hogy ismerem valahonnan. Akkor járt negyedikbe Oxfordban, amikor én kelepeltem. Hajtós fickó. Emlékszem, kék szalagot nyert a regattán: mindig ilyen dolgai voltak.

Tovább vizslattam az asztalnál ülőket, aztán kiszúrtam az ifjú Bingót.

- Á, ott van az öreg szivar.
- Ki van ott?
- A kis Bingo Little. Nagy haverom. Az öcsédet okítja, tudod.
- Te jó isten! Ismered?
- Mi az hogy! Pályáskorom óta.
- Mondd csak, Bertie, nem gyenge ez a te pajtásod egy kicsit váll fölött?
- Gyenge? Váll fölött?
- Nyilván nem lehet teljesen komplett, ha a te barátod, de ettől eltekintve is... olyan különösen viselkedik.
- Mire gondolsz?
- Állandóan olyan furcsán néz rám.
- Furcsán? Meg tudnád mutatni, hogy?
- Ennyi ember előtt? Nem lehet.
- Dehogynem, majd addig eltakarlak a szalvétámmal.
- Na jó, emeld fel gyorsan. Tessék!

Csak másfél másodperce volt az egészre, de príma előadás volt. Nagyra nyitotta a szemét, kitátotta a száját, az állát sréen

leejtette, és általában olyan sikeresen imitált egy emésztési zavarokkal küszködő borjút, hogy azonnal felismertem a szimptómákat.

- Semmi baj - nyugtattam meg. - Nem kell megijedni. Csak szerelmes beléd.

- Szerelmes belém. Ugyan már.

- Drága öreglány, te nem ismered az ifjú Bingót. *Akárkibe* képes beleszeretni.

- Köszönöm!

- Ó, hát tudod, hogy nem úgy értettem. Nem csodálom, hogy megtetszettél neki. Hiszen valaha én is odáig voltam érted.

- És mostanra már csak a hideg hamu maradt? Ma este nem vagy valami diplomatikus, Bertie.

- De bogárkám, hát nem te kosaraztál ki és nem te kaptál kombinált nevető- és csuklógörcsöt, mikor gyengéd vallomást tettem...?

- Ó, nem szemrehányásnak szántam. Semmi kétség, mindkét fél követett el hibákat. Nagyon jóképű, igaz?

- Jóképű? Bingo? Bingo jóképű? Na nem, eredj már, de igazán!

- Úgy értem, egyesekhez képest.

Kis idő múlva lady Wickhammersley megadta a jelt a fehérnépnek, mire fejvesztett menekülésbe fogtak. Mikor az erősebb nem képviselői magukra maradtak, nem sikerült Bingóval beszélnem, később pedig nem volt ott a szalonban. Végül a szobájában bukkantam rá: az ágyon hevert, lába a támlán, szájában cigaretta, szemében kába merengés. Az ágytakarón, keze ügyében jegyzettömb feküdt.

- Halló, öreg sikló - köszöntöttem.

- Halló, Bertie - felelt, nekem úgy tűnt, elég kedvetlenül.

- Kedves, hogy itt találkozunk. Gondolom, a goodwoodi muri után a bácsikád leállította az ellátmányt, és el kellett vállalnod ezt az állást, hogy távol tartsd az ordast az ajtótól, igaz?

- Igaz - válaszolta Bingo tömören.

- Azért a barátaiddal tudathattad volna, hol vagy. Sötét pillantást vetett rám.

- Nem akartam, hogy bárki is tudja, hol vagyok. El kellett rejtőznöm a világ elől, hogy békében nyalogathassam a sebeimet. Az elmúlt néhány hét... nehéz időszak volt. A nap megszűnt ragyogni...

- Érdekes, Londonban remek időnk volt.

- A madarak nem daloltak többé...

- Miféle madarak?

- Mi a francot számít, miféle madarak?! - kérdezte az ifjú Bingo némileg nyersen. - Bármilyen madarak. A madarak errefelé. Nem várod tőlem, hogy név szerint felsoroljam őket, ugye? Én mondom neked, először a szívembe mart, mélyen a szívembe mart.

- Mi mart a szívedbe? - firtattam. Egyszerűen nem tudtam követni a szerencsétlent.

- Charlotte szándékolt lelketlensége.

- Á, az!

Szegény öreg Bingót már annyi balul sikerült szerelmi viszonyból láttam kievickélni, hogy egy pillanatra el is felejtettem: egy lány is szerepelt a Goodwood-ügyben. Hát persze! Charlotte Corday Rowbotham. Kikosarazta Bingót, és Butt elvtárs keblére vetette magát.

- Szörnyű gyötrelmeken mentem keresztül. Mostanra azért... öööö... egy kicsit összeszedtem magam. De mondd,

Bertie, mit csinálsz te errefelé? Nem is tudtam, hogy ismered az ittenieket.

- Pedig így van, már gyerekkorom óta.

Az ifjú Bingo nagy robajjal talpra ugrott fektéből.

- Azt akarod mondani, hogy azóta ismered lady Cynthiát is?

- Naná! Még hétéves se lehetett, mikor először bújócskáztunk együtt.

- Édes Istenem! - szólt az ifjú Bingo. Életemben először úgy nézett rám, mintha tartott volna valamire, és félrenyelt egy pofa füstöt. - Szeretem őt - mondta, miután abbahagyta a köhögést.

- Nagyon helyes lány.

Mély utálattal mért végig.

- Megtiltom, hogy ilyen rettenetes, henye módon beszélj róla! Egy angyal! Mondott valamit rólam a vacsoránál, Bertie?

- Ó, igen.

- Mi volt az?

- Egy dologra emlékszem. Szerinte jóképű vagy.

Bingo elragadtatással hunyta le a szemét. Aztán felvette a jegyzettömböt.

- Most légy jó fiú, öregem és lépj le - mondta fátyolos, álmodozó hangon. - Van egy kis írnivalóm.

- Írnivalód?

- Egy költemény, ha mindenáron tudni akarod. Az ördögbe is, mért pont Cynthiának kellett keresztelni? Egy árva szó sincs az angol nyelvben, ami erre rímelne. Olümposzi istenek, mi mindenre lennék képes, ha Jane-nek hívnák!

Másnap szép, verőfényes reggelre ébredtem. Az öltözőasztalon csillogó napsugárra pislogtam, és azon törtem a fejem, jön-e már Jeeves a teával, mikor hirtelen kellemetlen súly nehezedett a lábfejemre: az ifjú Bingo hangja tette emberi fogyasztásra alkalmatlanná a levegőt. A nyavalyás láthatóan a tyúkokkal kelt.

Tulajdonképpen nagyon bírom a vidéki életet, csak ne kezdődne olyan hátborzongatóan korán. Volt, ahol éjjeli fél hétkor rángattak ki az álomtalanból egy kis vidám úszásra a tóban. Twingben hál' Istennek jól ismernek, és szemet hunynak, ha ágyban reggelizem.

- Menj innen - mondtam. - Egyedül szeretnék lenni. Nem tudok látogatókat fogadni, amíg meg nem ittam az első csésze teát.

- Cynthia ajkán mosoly játszik - informált a pöttöm Bingo -, rózsás fényben fürdik egy virág; ma az ég is kékebbnek látszik, madár dalára táncol a világ, ha Cynthia ajkán mosoly játszik - megköszörülte a torkát, alacsonyabb sebességbe kapcsolt. - Ha Cynthia arcán bú borong...

- Mi a fészkes fenéről beszélsz?

- A versem olvasom fel. Amit tegnap este írtam Cynthiához. Folytatom, jó?

- Nem!

- Nem?

- Nem. Még nem teáztam.

Ebben a pillanatban befutott Jeeves és a jó öreg ital, üdvözöltem az előbbit és örömteli kiáltással vetődtem az utóbbira. Néhány korty után egészen más színben láttam a táncoló világot. Mintha még az ifjú Bingo is valamicskével kevésbé bántotta volna az ember szemét. Mire végeztem az első csészével, totál újjászülettem: nem csupán megengedtem

a szegény ördögnek, hogy felolvassa azt az orbitális költeményt, hanem direkt bátorítottam. Egészen addig mentem, hogy jobbító szándékkal megkritizáltam a mértéket az ötödik versszak negyedik sorában. Ahogy ezen vitáztunk, nyílott az ajtó: Claude és Eustace röppentek be.

Úgy láttam, az ikrek örülnek nekem.

- A jó öreg Bertie! - rajongott Claude.

- Masszív ürge! - tódított Eustace. - A tiszteletes mondta, hogy megjöttél. Gondoltam, hogy nem tudsz majd ellenállni annak a levélnek.

- Bertie-re mindig számíthatsz - így Claude. - ízig-vérig sportember. Elmagyarázta már Bingo, miről van szó?

- Egy szóval sem. Egyfolytában...

- Egészen eddig - vágott közbe sietve Bingo - másról beszéltünk.

Claude meglovasította az utolsó szelet vajaskenyeret, Eustace pedig töltött magának egy csésze teát.

- A helyzet a következő, Bertie - kezdte Eustace, kényelmesen elhelyezkedve. - Ahogy azt írtam, kilencen tengődünk ebben a sivatagban az öreg Heppenstall felügyelete alatt. Na persze, mi is lehetne vidámabb, mint klasszikusokkal jegelni az agyunkat, miközben negyven fok van árnyékban; mégis, eljön az idő, mikor az embernek szüksége támad egy kis tartalmas kikapcsolódásra, és ezen a helyen erre abszolúte semmilyen lehetőség nem kínálkozik. Aztán Stegglesnek támadt egy ötlete. Steggles is a száműzött Kilencek egyike, magunk között szólva általában elég nagy féreg, viszont ezért az ideáért elismerést érdemel.

- Milyen ideáért?

- Tudod, mennyi pap van errefelé. Hatmérföldes körzetben vagy egy tucat falu, minden falunak temploma, minden templomnak lelkésze, és vasárnaponként minden lelkész prédikál. Holnaphoz egy hétre - huszonharmadikán, vasárnap - megtartjuk a Nagy Tisztelendő-Handicapet. Steggles a bukméker, és természetesen minden indulót megbízható rendező mér majd. Aki a leghosszabb prédikációt adja elő, az nyer. Tanulmányoztad a versenyprogramot, amit küldtem?

- Nem jöttem rá, hogy mi az.

- Te tökfej, hát ismerteti a handicapeket meg az indulók oddsait. Hoztam magammal másikat, ha a tiéd már nincs meg. Nézd át figyelmesen, dióhéjban minden benne van. Jeeves, öregem, akar egy kis izgalmat az életébe?

Jeeves éppen akkor áramlott be a reggelimmel.

- Uram?

Claude magyarázni kezdett: elképesztő volt az az iram, ahogy Jeeves felfogta a tervet. Azonban válaszképpen pusztán atyain mosolygott.

- Köszönöm, uram, azt hiszem, nem.

- De te mellettünk vagy Bertie, igaz? - kérdezte Claude, és megbugázott egy zsömlét meg egy szelet szalonnát. - Végignézted a programot? Akkor mondd el nekem, észrevettél-e rajta valami furcsát.

Naná, hogy észrevettem. Abban a pillanatban szemet szúrt, ahogy rápillantottam.

- De hát ez olyan az öreg Heppenstallnak, mintha Mikuláskor találná a cipőjében. A többiek a fasorban sem lesznek. Nincs olyan lelkész a környéken, aki le tudná küzdeni ezt a nyolc perc fórt; Steggles cimborátok nagy szamár lehet, hogy ilyen handicapet ad neki. Az én időmben az öreg Heppenstall mindig legalább fél órát beszélt. Emlékszem, volt

egy prédikációja a felebaráti szeretetről: minimum negyvenöt percig tartott. Újabban megkopott benne a lendület?

- Szó sincs róla - vigyorgott Eustace. - Mondd el, mi történt, Claude.

- Az úgy volt - mondta el Claude -, hogy első vasárnap mind elmentünk a twingi templomba, az öreg Heppenstall pedig kevesebb, mint húsz perc alatt lezavarta az egész istentiszteletet. Steggles nem vette észre, a tisztelendő maga sem, de Eustace meg én kiszúrtuk, hogy ahogy ment fel a pulpitusra, elejtett vagy hatot a papírjai közül. Egy kicsit elbizonytalanodott, mikor a kéziratban a hiányzó részhez ért, de ügyes átkötőszöveget rögtönzött, és a következő oldallal folytatta. Steggles azzal állt fel, hogy az öreg szokásos ideje húsz perc vagy még kevesebb. A következő vasárnap Tucker és Starkie formáját teszteltük, mind a ketten jóval harmincöt fölé mentek, így aztán Steggles úgy kalkulálta ki az esélyeket, ahogy most látod. Muszáj beszállnod, Bertie. Tudod, az a baj, hogy nincs egy vasam se, Eustace-nak sincs egy vasa se, Bingo Little-nek pedig egy vasa sincsen. Neked kell finanszíroznod a szindikátust. Ne hátrálj! Talált pénz. Minket most hív a kötelesség. Gondold végig a dolgot, aztán telefonálj, hogy döntöttél. Ha pedig cserbenhagynál minket... súljtson egy unokaöcs átka. Gyere, Eustace, öregem.

Minél tovább morfondíroztam, annál szebbnek láttam a tervet.

- Jeeves, maga mit szól hozzá?

Jeeves finoman elmosolyodott és kiáramlott.

- Jeevesből hiányzik a versenyszellem - mondta Bingo.

- De belőlem nem! Beszállok. Claude-nak totál igaza van. Ez pont olyan, mintha pénztárcát találnánk a járdán.

- Derék fickó! - monda Bingo. - Újra felvirradt a remény! Legyen mondjuk egy tízes Heppenstallra; csak győzzünk, és a nyereménnyel már meg is játszottam Piros Pirulát a jövő utáni héten Gatwickben, a kétórás futamon; ha ott is kasszírozok, Pézsmapatkány következik Lewesben, a fél kettesen; azután már csak annyit kell tennem, hogy elcipelem az egész zsákot az Alexandra Parkba szeptember tizedikén: egyenesen az istállóból kaptam a tippet.

Tisztára úgy hangzott, mint egy idézet a *Sportember Barátja* című periodikából.

- Azután pedig - folytatta az ifjú Bingo -, abban a helyzetben leszek, hogy saját vackában kaphatom el a bácsikámat. Tudod, elég nagy sznob, és ha megtudja, hogy egy gróf lányát fogom elvenni...

- Figyelj csak, öreg cimbora - állítottam le, meglehet, kegyetlenül -, nem szaladsz egy kicsit túlságosan előre?

- Egyáltalán nem. Igaz, hogy a formális lépések még hátravannak, de Cynthia tegnap gyakorlatilag szerelmet vallott nekem.

- Micsoda?!

- Azt mondta, olyan emberhez akar menni, aki magabiztos, férfias, erős, jó külsejű, amellett jellemes, ambiciózus és van benne vállalkozó szellem.

- Hagyd el a termet, pajtás - szóltam. - Négyszemközt akarok maradni a tükörtojással.

Ahogy felkeltem, már mentem is a telefonhoz, kihívattam Eustace-t a délelőtti óráról és meghagytam, fogadja meg a twingi versenyzőt egy-egy tízessel a szindikátus minden tagja nevében. Ebéd után Eustace elmondta, hogy az üzletet megkötötte, sőt: győzelem esetén a drága tiszteletes hétszeres pénzt hoz. Az odds egy, a szakkörökben lábrakelt pletyka

miatt hosszabbodott meg: az öreg Heppenstall állítólag hajlamos a szénanáthára, tehát komoly kockázatot vállal azzal, hogy reggelente megjáratja magát a paplak mögötti nyergelő körül. És, gondoltam másnap, disznó szerencsénk volt, hogy időben megtettük a tételeket, mert vasárnap délelőtt a nagytiszteletű Heppenstall ráharapott a zablára, és szolid harminchat perces galoppot vágott ki, Bizonyos Közkeletű Babonák címmel. Steggles mellett ültem a padban, láttam, hogy olyan fehér lett, mint a fal. Alacsony, patkány arcú tag volt, sunyi szemű és gyanakvó természetű. Ahogy kiléptünk a templomból, első dolga volt formálisan bejelenteni, hogy a tiszteletes mostantól kezdve tizenöt a nyolchoz fizet. Elég utálatos modorban még azt is hozzátette, hogy ha módjában állna, a Jockey Club tudomására hozná az efféle manipulációt, de úgy hiszi, most már nem tehet semmit. Mindenesetre a vészes zuhanásnak megvolt a hatása: a megriadt fogadók nem sok pénzt invesztáltak az öregbe. így álltak a dolgok kedd délután; a ház előtt sétálgatva éppen ebéd utáni cigarettámat pöfékeltem, mikor két csörömpölő biciklin berontott Claude és Eustace a legfrissebb hírekkel.

- Bertie - mondta izgatottan Claude -, villámgyors agymunkára van szükség: ha nem teszünk valamit, benne vagyunk a lekvárban.

- Mi a gond?

- G. Hayward a gond - informált Eustace komoran. - Az alsó-bingleyi induló.

- Soha nem vettük komolyan - mondta Claude. - Valahogy nem figyeltünk föl rá. Az igazi nagy bukások mindig így kezdődnek. Steggles nem látott benne fantáziát. Mi sem. De Eustace meg én véletlenül - és hozzáteszem, őrült mázli, hogy így esett - Alsó-Bingley felé karikáztunk ma reggel; éppen

esküvő volt a templomban. Egyszerre ötlött fel bennünk a gondolat: jó lesz tájékozódni G. Hayward formáját illetően, hátha kiderül, hogy sötét ló.

- És baromi jó ötletnek bizonyult - fűzte hozzá Eustace. - Mikor végre beállt a szája, a stopper huszonhat percet mutatott. Megáll az ész, egy falusi esküvőn, érted?! Ki tudja, mi mindenre lesz képes, ha igazán megsarkantyúzza magát!

- Csak egyet tehetünk, Bertie - mondta Claude. - Muszáj további forrásokat előteremtened: ha meg akarjuk menteni a hazát, be kell biztosítanunk G. Haywardot.

- De...

- Nincs más megoldás.

- Na igen, de fene kellemetlen arra gondolni, hogy azt a nagy rakás pénzt, amit Heppenstallra tettünk, most kidobjuk az ablakon.

- Tudsz jobbat? Csak nem képzeled, hogy a tiszteletes ekkora hátránnyal indulva megverhet egy ilyen nagymenőt?

- Megvan! - kiáltottam.

- Mi van meg?

- A megoldás, amivel a dobogó tetejére segíthetjük a jelöltünket. Ma délután átugrom hozzá, és megkérem, hogy a kedvemért újra adja elő híres prédikációját a felebaráti szeretetről.

Claude és Eustace úgy néztek össze, mint azok a mukik a versben: vad sejtelemmel.

- Ez igen! - mondta Claude.

- Micsoda terv! - csatlakozott Eustace. - Tudod, Bertie, nem hittem volna rólad.

- Ezzel együtt - aggódott Claude -, akármilyen sistergés is az öreg, van benne elég kraft, hogy leküzdje a négyperces hátrányt?

- Tuti! - feleltem. - Azt hiszem, alábecsültem, mikor negyvenöt percet mondtam. Ha jobban belegondolok, közelebb volt az ötvenhez.

- Akkor rajta! - buzdított Claude.

Este átsétáltam és intézkedtem. Az öreg Heppenstall nagyon pozitívan állt a dologhoz, látszott rajta, milyen elégedett; valósággal meghatotta, hogy annyi év elteltével is emlékeztem arra a prédikációra. Mint elmondta, többször megfordult a fejében, hogy újra előadja, de mintha picurkát túl hosszú lenne egy falusi gyülekezetnek.

- És, kedves Wooster, attól félek, kapkodó korunkban a vidéki hívő is egyre rövidebb ideig képes a szószékről elhangzottakra figyelni, jóllehet azt hinnénk, őt még nem fertőzte meg oly mértékben a türelmetlenség miazmája, mint nagyvárosi embertársainkat. Pontosan erről szoktunk vitatkozni unokaöcsémmel, az ifjú Bates-szel (öreg barátomat, Spettigue-t helyettesíti odaát Gandle-by-the-Hillben). Nézete szerint a korszerű prédikáció világos, rövid, úgymond csípőből leadott beszéd, soha nem tart tovább tíz, maximum tizenkét percnél.

- Hosszú? Az ön felebaráti szeretetről szóló prédikációja? - álmélkodtam. - Az ég szerelmére, soha!

- Bevezetővel együtt ötven perc.

- Nem létezik!

- E tamáskodás, kedves Wooster, rendkívül hízelgő, mindamellett ez tény. Ön szerint nem kellene bizonyos rövidítéseket eszközölnöm? Kihagyhatnám például azt a

meglehetősen kimerítő értekezést a korai asszír családmodellről.

- Egy szót se változtasson rajta, atyám, vagy tönkrevágja az egészet! - intettem nyomatékkal.

- Igazán kedves. Biztos lehet benne, drága barátom, hogy a következő vasárnap délelőttjén ezt a prédikációt fogja hallani.

Mindig mondtam, hogy az előző versenyeken mutatott forma alapján fogadni súlyos hiba, tévedés és baleknak való. Sosem lehet tudni, mi történik. Ha mindenki öt perccel a futam előtt kötelezné el magát, kevesebb ifjú sportember kerülne bajba. Szombaton épp hogy befejeztem a reggelim, Jeeves jött be a hálószobába és jelentette, hogy Eustace akar velem beszélni telefonon.

- Uramatyám, Jeeves, maga szerint mi lehet a difi?

Meg kell mondjam, addigra már kicsit ijedős lettem.

- Mr Eustace nem avatott be a részletekbe, uram.

- Be van gyulladva?

- A hangjából ítélve, uram, akár egy kandalló.

- Tudja, mire gondolok, Jeeves? Valami történt a favorittal.

- Ki a favorit, uram?

- Mr Heppenstall a legesélyesebb. A felebaráti szeretetről szándékozott prédikálni, ezzel több hosszal a mezőny előtt végzett volna. Csak nincs vele valami gond?!

- Ezt úgy deríthetné ki a legkönnyebben, uram, ha beszélne Mr Eustace-szal. Vonalban van.

- Nagy ég, hát persze!

Magamra kaptam a házikabátot és lenyargaltam, mint egy sietős fuvallat. Abban a pillanatban, hogy meghallottam Eustace hangját, tudtam, hogy áll a bál. Berekedt a kiállt gyötrelmektől.

- Bertie?
- Mondd!
- Fene sokáig elmaradtál. Bertie, végünk van. A favoritnak annyi.
- Nem!
- De. Egész éjjel kehesen hánykolódott az istállójában.
- Micsoda?!
- Abszolúte! Szénanátha.
- Ó, szent nénikém!
- Az orvos éppen most vizsgálja meg, percek kérdése, és hivatalosan is törlik az indulók közül. Ez azt jelenti, hogy a segédlelkész áll helyette rajthoz, de ő nem sokat ér. Száz a hathoz kínálják, mégsem fogad rá senki. Most mihez kezdünk?

Egy percig csendben tusakodtam a problémával.

- Eustace.
- Igen?
- Hogy áll most G. Hayward?
- Már csak négy az egyhez. Azt hiszem, valami kiszivároghatott: ma este jelentősen megrövidültek az oddsok.
- Na, ha négy az egyhez, akkor még nincs veszve minden. Tegyél egy ötöst minden tag nevében G. Haywardra, ezzel még mindig a főkönyv jobb oldalán végzünk.
- Ha nyer.
- Ezt meg hogy érted? Azt hittem, őt tartod a második számú tuti esélyesnek Heppenstall után.
- Azon tűnődöm - mondta Eustace komoran -, létezik-e egyáltalán ezen a világon olyan, hogy tuti. Úgy hallottam, Joseph Tucker tiszteletes állati jó próbafutamot ment tegnap

egy szülői értekezleten odaát Badgwickben. Persze nincs más esélyünk. Szervusz.

Nem lévén tagja a rendezőségnek, másnap reggel szabadon dönthettem, melyik templomba megyek - és természetesen nem haboztam. A túrának egyetlen hátránya volt: Alsó-Bingley tíz mérföldre feküdt Twing Halltól. Ez igen korai indulást jelentett volna, de kölcsönkértem az egyik inas kerékpárját, és kilőttem magam. Eustace szaván kívül nem volt semmi bizonyítékunk, hogy G. Hayward erőnléte tényleg olyan jó, előfordulhatott volna, hogy azon az esküvőn csak véletlenül jött ki neki úgy a lépés, és a valóságosnál jobb formát mutatott, de ahogy fellépett a pulpitusra, eloszlott minden aggályom. Eustace igazat beszélt: ez a hórihorgas öreg szivar hosszútávfutónak született. Mindjárt a starttól könnyed, egyenletes stílusban nyargalt, minden mondat végén szünetet tartott és megköszörülte a torkát, úgyhogy fél oldal se kellett hozzá és én már tudtam: a győztes áll előttem. Perceket ért az a szokása, hogy időnként megmerevedett és körülhordozta pillantását a templomban, nem csekély előnyünk származott abból sem, hogy a célegyenesben leejtette a cvikkerét, és vaksin tapogatózva meg kellett keresnie. Már húsz perc eltelt, és ő épphogy belemelegedett. Huszonöt percnél még mindig keményen vágtázott és amikor végül szép hajrával befejezte, az óra harmincöt perc tizennégy másodpercet mutatott. A handicappel együtt olyan idő jött ki, hogy a verseny gyakorlatilag eldőlt. Egyetemes jóakarattal telve ugrottam az öreg bicajra és kerekeztem vissza a Hallba ebédelni.

Mikor megérkeztem, Bingo éppen a telefonon lógott.

- Príma! Hiper! Csúcs! - lelkendezett. - Eh? Ó, miatta nem kell aggódnunk. Rendben, megmondom Bertie-nek.

Helyére akasztotta a kagylót, ekkor vett észre engem.

- Ó, halló Bertie! Most beszéltem Eustace-szal. Minden rendben, öreg cimbora. Befutott a jelentés Alsó-Bingleyből: G. Hayward a király.

- Tudom, onnan jövök.

- Igen? Én Badgwickben jártam. Tucker remekül ment, de nem bírt a handicappel, Starkie-nak fájt a torka, úgyhogy nem volt sehol. Roberts, Fale-by-the-Hillből, lett a harmadik. Drága jó G. Hayward! - mondta Bingo szeretettel, miközben kisétáltunk a teraszra.

- Akkor már minden eredmény itt van?

- Mindegyik, kivéve Gandle-by-the-Hillt. De Batestől nem kell tartanunk. Sose volt esélye. Jut eszembe, szegény öreg Jeeves elvesztette a tízesét. Micsoda szamár! ,

- Jeeves? Szamár?

- Miután te elmentél, odajött hozzám és megkért, tegyem meg neki Batest. Én mondtam neki, hogy tökfej, és megpróbáltam jobb belátásra téríteni, de hiába. Hát, ha szórni akarja a pénzét, csak csinálja.

- Bocsásson meg, uram. Reggel, egy perccel azután, hogy elhagyta a házat, levele jött.

Jeeves volt az: a semmiből termett mellettem.

- Eh? Mi? Levelem?

- Heppenstall tiszteletes úr komornyikja hozta át a parókiáról, uram. Túl későn érkezett, így nem tudta azonnal kézbesíteni.

Az ifjú Bingo atyai hangon néhány tanácsot adott Jeevesnek. Long shotra fogadni nagyobb könnyelműség, magyarázta,

mint orosz rulettet játszani, és éppen ott tartott, hogy ha Jeevest legközelebb elkapja a kalandvágy, inkább jöjjön oda hozzá, ő mindig szívesen ad tippet, mikor felordítottam, amitől a mondat közepén elharapta a nyelvét.

- Mi a fvanf van?! - kérdezte, nem kis bosszúsággal.

- Át vagyunk verve! Ezt hallgasd meg! Felolvastam neki az üzenetet:

Parókia Twing, Glos.

Kedves Mr Wooster!

Mint azt már bizonyára ön is hallotta, sajnos nem vagyok abban a helyzetben, hogy megtartsam a felebaráti szeretetről szóló szentbeszédemet, jóllehet erre, az ön módfelett hízelgő kérésére, ígéretet tettem. Semmiképpen nem szeretném azonban, ha csalódás érné: amennyiben meglátogatja a Gandle-by-the-Hill-i istentiszteletet, hallhatja a prédikációt unokaöcsémtől, az ifjú Batestől. Ez, annak fényében, amit a múltkor mondtam önnek James nézeteiről, talán meglepőnek tűnhet, de természetesen megvan a maga oka.

Köztünk szólva az unokaöcsém megpályázta az egyik leghíresebb magániskola igazgatói székét, és mostanra egyetlen vetélytársa maradt versenyben. Mint tegnap késő este valaki megsúgta, az iskolai kormányzótestület feje azt tervezi, hogy meghallgatja James vasárnapi prédikációját: itt szerzett benyomásai döntő súllyal eshetnek latba a testület döntésénél. Unokaöcsém láthatóan az önéhez hasonló élénkséggel őrizte meg emlékezetében a felebaráti szeretetről szóló szerény traktátusomat, és azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy adjam kölcsön a kéziratot. Már túl késő volt ahhoz, hogy megfelelő terjedelmű prédikációt állítson össze, ahelyett a - véleményem

szerint túlontúl - rövid beszéd helyett, melyet falusi nyájának szánt, és segíteni szerettem volna a fiún.

Mint oly rendkívüli kedvességgel mondta, kedves Woosterem, a prédikáció annak idején nagy élvezetet jelentett önnek: bízva abban, hogy James interpretálásában is ugyanolyan szívesen hallgatja majd, maradok szívélyes üdvözlettel:

F. Heppenstall

P.S: A szénanáthától szemem időlegesen meggyengült, ezért Brookfieldnek, a komornyikomnak mondtam tollba a levelet, ugyanő fogja kézbesíteni is.

Nem tudom, voltam-e valaha is tömörebb csöndnek tanúja, mint e víg episztola elhangzása után. A pöttöm Bingo nyelt néhányat, és szép sorban gyakorlatilag az összes ismert érzelem átsuhant az ábrázatán. Jeeves halkan, finoman köhintett, mint egy juh, mikor fűszál akad a torkán, aztán csak álldogált ott, békésen gyönyörködve a tájban. Az ifjú Bingo szólalt meg először.

- Nagy isten! - suttogta rekedten. - A long shot bejött!

- Azt hiszem, ez a megfelelő szakkifejezés, uram - felelte Jeeves.

- Szóval fülest kapott, a fenébe is! - háborgott az ifjú Bingo.

- Ami azt illeti, igen, uram - mondta Jeeves. - Brookfield vázolta a levél tartalmát, mikor átadta. Jó barátom.

Bingo arcán búbánat, gyötrődés, harag, kétségbeesés és sértődöttség tükröződött.

- Hát ami sok, az sok! - kiáltotta - Más prédikációját elmondani! Ez nekik becsületes?! Ez nekik szabályos?!

- Édes öregem - próbáltam vigasztalni -, légy méltányos. Teljesen szabályos. A papság mindig ezt csinálja. Senki sem várja tőlük, hogy mindig ők írják a szentbeszédüket.

Jeeves megint köhintett, és márnaszerűen kifejezéstelen pillantást vetett rám.

- És a jelen esetben, uram, ha szabad megtennem ezt az észrevételt, figyelembe kell vennünk, milyen sokat jelent ez az igazgatói állás az ifjú párnak.

- Az ifjú párnak? Milyen ifjú párnak?

- James Bates tiszteletes úrnak és lady Cynthiának, uram. Őladysége szobalányának értesülései szerint már hetek óta jegyben járnak - hogy úgy mondjam, provizórikus jelleggel. Őlordsága végleges beleegyezése attól függött, sikerül-e Mr Batesnek valóban fontos és jövedelmező pozíciót kieszközölnie.

Az ifjú Bingo világoszöld lett.

- Jegyben járnak!

- Igen, uram.

Csend támadt.

- Azt hiszem, járok egyet - mondta Bingo.

- De drága öregem, ebédidő van. Bármelyik percben megszólalhat a gong.

- Nekem nem kell semmiféle ebéd! - mondta Bingo.

Fair play

Ezután egy darabig szép csendesen folydogált az élet. Twing nem az a hely, ahol szörnyen sok mindent kell csinálni vagy lázas izgalmakra lehet számítani. Mint kiderült, egyetlen

valóban nagyvilági esemény délibábja lebegett a láthatáron, jelesen a falusi iskola által évenként megrendezett mulatságé. Az ember egyszerű élvezetekkel múlatta az időt: teniszezgetett, elténfergett a birtokon, és amennyire lehetett, igyekezett magát távol tartani a pöttöm Bingótól.

Ha valaki boldog életre vágyott, akkor ez utóbbi feltétlenül szükséges volt: a Cynthia-ügy mélyen lesújtotta szegény párát, addig ült hosszú, méla lesben, amíg áldozatra nem talált, akit aztán elkapott és kiöntötte neki szíve bánatát. Kemény fellépésre viszont csak akkor szántam el magam, mikor reggeli közben rontott be a hálószobámba. Vacsora után, sőt még ebéd után is el tudtam viselni a jajveszékelését, de a reggelivel való foglalatoskodásom percei alatt: nem. Egy Wooster maga a megtestesült kedvesség, de mindennek van határa.

- Idehallgass, öreg barátom - mondtam. - Tudom, hogy érző szíved romokban hever, meg minden, és a későbbiekben szívesen hallanám a részleteket, de...

- Nem emiatt jöttem.

- Nem? Derék fickó!

- A múlt - jelentette ki az ifjú Bingo - halott. Ne is beszéljünk róla.

- Nem fogok!

- Lelkem legmélyéig megsebeztek, de egyetlen további szó se essék erről.

- Benne vagyok!

- Felejtsd el az egészet. Tárgytalan.

- Abszolúte!

Akkor már napok óta nem hallottam ilyen értelmesen beszélni.

- Azért ugrottam be hozzád ma reggel, Bertie - mondta, előhalászva zsebéből egy árkus papirost -, hogy megkérdezzelek, volna-e kedved egy kis pulzusszám-emeléshez .

Ha van valami, ami csak úgy árad a Woosterekből, akkor az a versenyszellem. Leküldtem a maradék kolbászt, és csupa fül voltam.

- Folytasd - biztattam. - Különösképpen érdekel a mondandód, apóca.

Bingo az ágyra terítette a papírt.

- Hétfőhöz egy hétre - talán már tudod, talán még nem - tartják az éves iskolai mulatságot. Erre az időre lord Wickhammersley megnyitja a kastélyparkot. Lesznek játékok, bűvész, célbadobás kókuszdióval, meg tea egy sátorban. És lesznek sportesemények is.

- Tudom. Cynthia mondta.

Az ifjú Bingo arca megvonaglott.

- Ha megkérhetlek, ne említsd ezt a nevet többet. Nem vagyok kőből!

- Bocs!

- Szóval a dzsembori a tervek szerint jövő hétfőn lesz. A kérdés csak az, beszállunk-e?

- Hogy érted azt, hogy beszállunk-e?

- A sportesemányekre gondolok. Steggles olyan nagyot aratott a tisztelendő-handicappel, hogy elhatározta, megint fogadóirodát nyit. A játékosok a futam indításáig tehetik meg tétjeiket, természetesen a befizetés pillanatában aktuális feltételekkel. Szerintem meg kellene fontolnunk a dolgot.

Megnyomtam a csengőt.

- Ehhez konzultálnom kell Jeeves-zel. Az ő tanácsa nélkül nem kezdek ilyesmibe. Jeeves - mondtam, mikor beáramlott -, hemzsegjen.
- Uram?
- Álljon készenlétben. A tanácsát kérjük.
- Igenis, uram.
- Add elő magad, Bingo.

Bingo előadta magát.

- Mit szól hozzá, Jeeves? - kérdeztem. - Beszállunk?

Jeeves eltöprengett.

- Hajlok rá, hogy a javaslat pártolóihoz csatlakozzam, uram.

Nekem ennyi elég is volt.

- Helyes. Akkor szindikátust alakítunk, és leigázzuk a bukmékereket. Én biztosítom az anyagiakat, maga biztosítja a szellemieket, Bingo pedig... mit is biztosítasz te, Bingo?
- Ha beveszel és később is fizethetem a részem - mondta a kis Bingo -, akkor azt hiszem, hozzá tudnálak segíteni, hogy egy rakás stekszet kasszírozz a női zsákbanfutáson.
- Rendben. Elkönyvelünk, mint a bizalmas értesülések tudóját. És most lássuk a versenyszámokat!

Bingo beható vizsgálatnak vetette alá a papírját.

- Azt mondja, hogy: ötven yardos síkfutás tizennégy év alatti lányoknak. Ez nyitja meg az egész olimpiászt.
- Tud valamit mondani, Jeeves?
- Nem, uram. Nincs információm.
- Mi a következő?
- „Állatok burgonyája" vetélkedő, korhatár nélkül, koedukált.

Ez valami új volt, legalábbis a nagy versenyék programján addig még nem találkoztam vele.

- Az mi?

- Igen sportos dolog - magyarázta az ifjú Bingo. - A versenyzők párokban neveznek, minden párra jut egy állathang és egy krumpli. Tegyük fel, hogy te és Jeeves alkottok egy párt. Jeevesnek egy helyben kell állni a krumplival a kezében, a te fejedre egy zsákot húznak, és tapogatózva kell megtalálnod Jeevest, miközben nyávogsz; Jeeves visszanyávog. A többi versenyző bőg, mint a tehén, vagy röfög vagy ugat és így tovább, és ők is tapogatóznak a saját párjuk után, akik szintén bőgnek, röfögnek, ugatnak és így tovább...

Leállítottam a szerencsétlen flótást.

- Vidám lehet, főleg ha szereted az állatokat - mondtam -, de egészében véve...

- Pontosan, uram - mondta Jeeves. - Nem foglalkoznék vele.

- Túl nyitott, mi?

- Így igaz, uram. Nagyon nehéz lenne felmérni a versenyzők formáját.

- Folytasd, Bingo. Mi jön azután?

- Zsákbanfutás anyáknak.

- Aha! Ez már jobb. Ez az, amiről te tudsz valamit.

- Mrs Penworthy, a trafikos felesége sétálva is megnyerné - állította Bingo magabiztosan. - Tegnap nála vásároltam cigarettát, és elmondta, hogy különböző worcestershire-i vásárokon már háromszor győzött ebben a számban, de mivel csak nemrégiben költöztek a környékre, erről itt nem tud senki. Megígérte nekem, hogy a versenyig sötét marad, úgyhogy azt hiszem, jól kereshetünk.

- Egy tízes oda-vissza, Jeeves, mi?

- Amondó vagyok, uram.

- Tojás a kanálban, nyílt verseny lányoknak.
- Mit szól hozzá?
- Kétlem, hogy érdemes volna invesztíciót eszközölni ebben a versenyszámban, uram - szólt Jeeves. - Általános vélekedés szerint a tavalyi győztes biztos nyerő idén is. Az ifjú hölgy neve Sarah Mills, kétségtelen, hogy favorithoz méltó oddsszal áll starthoz.
- Jól csinálja?
- A faluban azt hallottam, hogy nagyon szép stílusban szalad a tojással, uram.
- Ezenkívül lesz még akadályverseny - folytatta Bingo. - Véleményem szerint kockázatos. Pont, mint a Brit Nagydíjra fogadni. Családapák kalappántlikázó vetélkedője - még egy spekulatív szám. Ez minden, kivéve az énekes fiúk százyardos handicap-futamát, ami egy ónkorsóért folyik majd (a lelkész adománya). Minden kórista nevezhet, aki a Vízkereszt utáni második vasárnap még nem mutált. Tavaly Willie Chambers nyert, könnyű vágtában, tizenöt yardos handicappel. Idén valószínűleg alapvonalról indul, úgyhogy nem lesz sok esélye. Nem tudom, mit tanácsolhatnék.
- Ha szabadna egy javaslatot tennem, uram. Érdeklődéssel méregettem Jeevest. Még sosem láttam ennyire majdnem izgatottnak.
- Van valami a tarsolyában?
- Engedelmével igen, uram.
- Fix füles?
- Ez a megfelelő kifejezés, uram. Azt hiszem, bátran állíthatom, hogy az énekes fiúk versenyének győztese itt van egy fedél alatt velünk, uram. Harold az, a boy.

- Boy? Arra a köpcös, minden lében kanál, csupa gomb kis fickóra gondol? Nem tudom, Jeeves. Ami a kondi felmérését illeti, nálam aztán igazán senki nem tiszteli jobban a maga érzékét, de akasszanak fel, ha értem, hogy hívhatná fel magára Harold az ítészek figyelmét. Alkatra olyan, akár egy disznósajt, és valahányszor eddig láttam, mindig félálomban támasztott valamit.

- Harminc yard előnyt kap, uram, pedig alapvonalról is nyerne. Született sprinter.

- Honnan tudja?

Jeeves köhintett, szemében ábrándos fény jelent meg.

- Én is az önéhez hasonló megdöbbenéssel fedeztem fel a legényke tehetségét. Egy reggel nevelő célzatú dorgálásban akartam részesíteni, ezért üldözőbe vettem...

- Nagy isten, Jeeves! Maga?

- Igen, uram. A fiú igen szabadszájú, és gyalázatos megjegyzést tett a külsőmre.

- Ne mondja! Mi volt az?

- Már nem emlékszem, uram - felelte. Jeeves cseppnyi hűvösséggel a hangjában -, de vérlázító volt. Megkíséreltem jó útra téríteni, ám játszva több yardot vert rám, és elmenekült.

- De hát a mindenit, Jeeves, ez szenzációs! De mégis... ha olyan jól vágtat, hogyhogy a faluból még senki se jött rá? Biztos szokott játszani a többi fiúval?

- Nem, uram. őlordsága apródja lévén, Harold nem barátkozik a falusi legényekkel.

- Kicsit sznob, mi?

- Teljes mértékben azonosul a társadalmi osztályokkal kapcsolatos uralkodó szemlélettel, uram.

- Egészen biztos benne, hogy olyan szuper? - kérdezte kétkedve Bingo. - Mert anélkül vakrepülés lenne.

- Amennyiben személyesen óhajtanak megbizonyosodni a fiú kondíciójáról, minden nehézség nélkül rendezhetünk egy házi próbafutamot.

- Meg kell mondjam, könnyebb lenne a szívem - szóltam.

- Akkor, uram, ha szabadna elvennem egy shillinget az öltözőasztalról...

- Mire?

- Arra gondoltam, uram, megvesztegetem a legénykét, hogy néhány megvető megjegyzést tegyen a másodkomornyik kancsalságára. Némileg érzékeny pontja ez Charlesnak, így minden bizonnyal hozzásegíti majd a fiút, hogy képességei legjavát nyújtsa. Szíveskedjenek fél óra múlva a hátsó ajtóra nyíló első emeleti folyosóablakhoz fáradni...

Nem is tudom, mikor kaptam magamra a ruhám utoljára ilyen sietve. Rendszerint a ráérős és gondos öltözködő megtestesítője vagyok; szeretek elbíbelődni a nyakkendővel, és újfent megbizonyosodni, hogy a nadrág pont úgy áll, ahogy kell, de aznap reggel túlságosan be voltam indulva. Amúgy vasvillával magamra hánytam a szerkót, és már negyed óra múlva csatlakoztam Bingóhoz a megbeszélt helyen.

A folyosóablak elég nagy, kövezett udvarra nézett, amit magas fal szegélyezett, úgy húsz yardnyira a hátsó ajtótól. A falba boltíves kaput vágtak, azon túl a kocsifelhajtóból látszott egy harminc yard hosszú csík, ami aztán sűrű bozót mögé kanyarodott. A gyerkőc helyébe képzeltem magam, és megpróbáltam kitalálni, milyen lépéseket tennék egy feldúlt másodkomornyikkal a sarkamban. Csak egy megoldást láttam. A kisöreg nyilván a bozótosba nyargal és fedezékbe húzódik, vagyis mintegy ötven yardot kell majd megtennie:

kitűnő teszt. Ha a drága öreg Harold le tudja rázni Charlest, akkor nincs az az énekes fiú, aki harminc yard fórt adhatna neki százon.

Már úgy tűnt, órák óta várunk, merő egy izgalomban, mikor csúnya lárma támadt odalent, valami kerek, gombos kékség suhant át a hátsó ajtón és elsistergett a boltozat felé, mint egy musztáng. Kábé két másodperccel később, beleadva apait-anyait, jött a másodkomornyik.

Mit mondhatnék? A mezőny le volt mosva. Abszolúte. Még mielőtt Charles elérte volna a pálya felét, Harold már a bokrok közt volt, és kővel hajigálta. Velőig borzongva jöttem el az ablaktól, és mikor a lépcsőn lefelé menet találkoztam Jeeves-zel, olyan megindult voltam, hogy kis híján megragadtam a kezét.

- Jeeves - mondtam -, itt minden további szó fölösleges. Az utolsó ingem is mehet erre a gyerkőcre!

- Igenis, uram - mondta Jeeves.

Az a rossz ezekben a vidéki versenyekben, hogy fogadásnál nem szórhatod az aranyat nyakló nélkül, mert az fellármázná a Ringet (vagyis a bukikat). Mint arra már utaltam, Steggles csak pattanásos volt, de nem tökfej, és ha annyit teszek, amennyit eredetileg akartam, össze tudta volna adni a kettő meg kettőt. Azért szép, szolid összeget sikerült elhelyeznem, jóllehet láttam, hogy gondolkodóba esik. Néhány nap múlva hallottam, hogy kérdezősködött Harold-ról a faluban, de senki nem tudott neki mondani semmit, és végül nyilván arra jutott, hogy a harminc yard előnyben és a jól fizető oddsban bízunk. A közvélemény Jimmy Goode (tízyardos handicap, hét a kettőhöz) és Alexander Bartlett között (hat yard, tizenegy a négyhez) ingadozott. Willie Chambers alapvonalról indult,

egy a kettőhöz kínálták a sportbarátoknak, de nem talált fogadóra.

Semmit sem akartunk kockáztatni, ezért alighogy befektettük a pénzünket - megnyerő, száz a tizenkettőhöz arányban -, kemény edzésre fogtuk Haroldot. Fene kimerítő volt: akkor értettem meg, hogy a híres, nagy edzők többsége miért olyan komor és szótlan, és mitől olyan a tekintetük, mintha hihetetlen szenvedéseken mentek volna keresztül. Fél szemünket mindig a kölykön kellett tartani. Beszélhettünk neki becsületről, dicsőségről, meg hogy milyen büszke lesz rá a mamája, ha majd megírja neki, hogy nyert egy igazi kupát: ez mind nem ért semmit, mert mikor ráeszmélt, mit is jelent a tréning - totális süteményelvonás, abszolút cigarettastop, ráadásul szigorú tornakényszer -, a nyavalyás Harold azonnal tiszta szívből ellenezni kezdte az egészet. Csak szüntelen éberségünknek köszönhető, hogy úgy-ahogy formában maradt. A diéta volt az igazi botránykő, meg a sportszerű életmód. Ami az edzést illeti, azt könnyen meg lehetett szervezni, hogy reggelenként a másodkomornyik közreműködésével kiadós vágtát tegyen (ez persze pénzbe került, de hát a nemes cél érdekében az ember szívesen hoz egy kis áldozatot). Viszont ha a versenyzőnek csak ki kell várnia, hogy a komornyik hátat fordítson, és máris beszabadulhat a spájzba, és csak be kell surrannia a dohányzóba, hogy begyújtson egy marékkal a legjobb török cigarettából, akkor az edző nem mehet biztosra. Csak abban bízhattunk, hogy a nagy napon az alapállóképesség is elég lesz.

Aztán egyik este a pöttöm Bingo idegesítő történettel tért meg a golfpályáról. Hogy meglegyen a délutáni könnyű edzés, mindig Harolddal cipeltette az ütőit.

Először azt hitte, hogy vicces, a szegény tökfej! Pezsgett a jókedvtől, ahogy belekezdett a meséjébe.

- Figyelj, micsoda poén volt délután - mondta. - Látnod kellett volna Steggles arcát!

- Steggles arcát? Miért?

- Úgy értem, miközben bámulta, hogy sprintel a kis Harold.

Rettenetes előérzet töltött el.

- Magasságos ég! Csak nem hagytad, hogy Harold Steggles előtt fusson?!

Az ifjú Bingo álla leesett.

- Ez eszembe se jutott - vallotta be búsan. - De nem tehetek róla. Játszottunk egyet Stegglesszel, aztán mikor befejeztük, bementünk a házba egy italra. Haroldot odakint hagytuk, hogy vigyázzon az ütőkre. Öt perccel később a kölyköt a murván találtuk, Steggles ütőjével meg egy kővel gyakorolt. Ahogy meglátott minket, eldobta az ütőt, és egy villanással eltűnt a látóhatár mögött. Steggles abszolúte nem talált szavakat, és azt kell hogy mondjam, számomra is valóságos reveláció volt. Akis fickó kétségtelenül remek kondiban van. Az egész persze piszok kellemetlen, másfelől viszont, ha jobban belegondolok - folytatta Bingo felvidulva -, végül is semmi jelentősége. Mi előnyös feltételekkel fogadtunk, semmit sem veszíthetünk, ha a srác talentuma kitudódik. Gondolom, esélyeshez méltó oddszokkal indul majd, de hát bennünket az már nem érint.

Jeevesre néztem, ő meg visszanézett rám.

- Az viszont frankón érinteni fog bennünket, ha rajthoz sem áll.

- Pontosan, uram.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte Bingo ijedten.

- Ha kíváncsi vagy a véleményemre - szóltam marconán -, szerintem Steggles megpróbálja majd lerontani Haroldot.

- Jóságos Isten! Erre nem gondoltam! - sápadt el Bingo. - Igazán azt hiszed, hogy képes lenne ilyesmire?

- Mindenesetre meg fogja próbálni. Steggles nem riad vissza semmitől. Jeeves, mostantól egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenünk Haroldot.

- Valóban nem, uram.

- Szakadatlan éberség, mi?

- Pontosan, uram.

- Az se riasztaná vissza, ha a szobájában kellene aludnia, Jeeves?

- Nem, uram.

- Mint ahogy engem se, ha arra kerülne a sor. De hogy a fene enné meg - kaptam észbe -, ne hagyjuk, hogy kihozzanak a sodrunkból. Idegeskedünk. Ez nem vezet jóra. Ugyan hogy kaphatná el Steggles Haroldot, még ha akarná is?

De Bingó nem az a madár, akit ilyenkor fel lehet vidítani. Ha egy egészen pinduri kis lehetőség is nyílik, hogy a dolgok rosszabbik oldalát lássa, már vetődik is.

- Rengeteg módszer létezik - kezdte fátyolos hangon, mintha máris Harold ravatalánál állna -, csak olvass el egy párat ezekből a versenyeken játszódó detektívregényekből. *A vártán ledurrantva* címűben lord Maulevereras hajszál híján elintézte Begyes Bözsit: megkente a főlovászt, az pedig a Derby előestéjén kobrát csempészett az istállóba!

- Jeeves, mekkora esélye van annak, hogy egy kobra megharapja Haroldot?

- Véleményem szerint elhanyagolhatóan csekély, uram. És ha mégis megtörténne, úgy inkább a kígyóért kellene aggódnunk.
- Azért csak szüntelen éberség, Jeeves.
- Természetesen, uram.

Mit mondjak, a következő néhány napban egy kicsit elegem lett az ifjú Bingóból. Rendben van, elismerem, nem árt némi elővigyázatosság, ha a leendő győztes az ember istállójában ropogtatja a zabot, de szerintem Bingo túllihegte a dolgot. Szemmel láthatóan teljesen a lóversenyregények hatása alá került, ezekben a történetekben pedig, amennyire én tudom, még egyetlen lovat se engedtek rajthoz állni anélkül, hogy legalább egy tucatszor meg ne próbálták volna kiiktatni. Bingo úgy tapadt Haroldra, mint a leukoplaszt. Azonnal riadót fújt, ha a szerencsétlen kiskölyök eltűnt a látómezejéből. Persze szegény fickónak szinte létkérdés volt a győzelem, mert ezzel elég pénzt kapott volna, hogy otthagyja a házitanítói állást: viszlát, gályarabság, éljen az édes élet, isten hozta újra Londonban. Ezzel együtt nem kellett volna kétszer is rajtam ütnie hajnali háromkor - először azért ébresztett fel, mert eszébe jutott, hogy nekünk kellene főzni Haroldra, nehogy belekeverjenek valamit az ennivalójába, másodszor pedig, mert titokzatos zajokat hallott a bokorból. De szerintem a tűréshatárt akkor érte el, amikor kitalálta, hogy a verseny előtti napon meg kellene látogatnom az esti istentiszteletet.

- Mi a ráknak? - kérdeztem; soha nem voltam igazán oda a vecsernyéért.

- Mert én nem mehetek. Londonba kell utaznom az ifjú Egberttel.

Egbert lord Wickhamrrtersley fia volt, Bingo tanítványa.

- Látogatóba megy valakihez Kentbe, és nekem kell kikísérnem a Charing Cross pályaudvarra. Pokoli kellemetlenség. Csak hétfő délután érek vissza, úgyhogy valószínűleg a legtöbb versenyt elmulasztom majd, ennélfogva minden rajtad áll vagy bukik, Bertie.

- De miért kéne bármelyikünknek is elmennie az esti istentiszteletre?

- Szamár! Harold is énekel a kórusban, nem?

- És akkor mi van? Ha amiatt aggódsz, hogy kificamítja a nyakát egy magas cénél, ezen nem segíthetek.

- Ökör! Steggles is kórustag. A szertartás után jó alkalma nyílik a piszkos munkára.

- Micsoda baromság! Abszolúte!

- Gondolod? - kérdezte baljósan az ifjú Bingo. - Hát hadd mondjam el neked, hogy a *Zsófika, a zsoké* című regényben a gonosztevő a nagy verseny előtt elrabolta a fiút, aki másnap a favoritot lovagolta volna, pedig ő volt az egyetlen, aki megértette és irányítani tudta a lovat, és ha a hősnő nem öltözött volna lovaglóruhába és...

- Jól van, na. De ha tényleg olyan veszélyes, akkor az lenne a legegyszerűbb, ha Harold se menne el a vecsernyére.

- Muszáj neki. Úgy látom, te azt hiszed, hogy ez az elfuserált kölyök a falu kedvence. Hát nem az. Nincs még egy gyerek a környéken, akinek ilyen rossz lenne a renoméja, általában csak úgy emlegetik - többnyire hosszú, kacskaringós mondatok után -, hogy „az a semmirekellő". Annyit lógott a karénekről, hogy a lelkész megfenyegette: még egy balhé, és szedheti a cókmókot. Jól néznénk ki, ha pont a verseny előtti este diszkvalifikálnák!

Hát, ha így áll a dolog, akkor nincs mese: tényleg el kell tántorogni.

Esti istentisztelet egy vidéki templomban: van ebben valami andalító. Olyan „méltó befejezése egy tökéletes napnak"-érzés. Az öreg Heppenstall áll a szószéken, ritmikus, bégető előadásmódja akár egy altatódal: nem zavarja a csendes meditációt. A templomajtó nyitva áll, a levegő különféle szagokkal terhes: a lonc meg a fák, ellenpontozásként pedig a penész és a helybeliek ünneplőruhájának illatával. Félrebillent fejjel üldögélő, szabályosan, szuszogva lélegző tisztes földművelők, ameddig a szem ellát; az egyházközség legfiatalabb báránykái, akik az első felvonásnál még izegtek-mozogtak, most egyfajta megcsömörlött kómában fekszenek a hátukon. A lemenő nap utolsó sugarai a festett üvegablakokra vetődnek, odakint madarak csivitelnek a fákon, idebent a csendben halkan, dallamosan nyikorog a nők ruhája. Minden csupa békesség. Ez az, ezt a szót kerestem: csupa békesség volt minden. Ezért hangzott úgy a robbanás, mikor eldördült, mintha eljött volna a világ vége.

Robbanást mondok, mert elsőre annak tűnt. A templomban ábrándos némaság honolt, amit csak az öreg Heppenstall szomszédaink iránti kötelességeinkről szóló beszéde tört meg, aztán egyik pillanatról a másikra felharsant az a rikácsoló, átható visítás, ami mintha a szemek között hatolt volna az ember fejébe, végigszaladt a gerincen és a talpaknál távozott.

- ÍÍÍ-í-íí-ííí! Óó-íí! Ííííííí!

Úgy hangzott, mintha egyszerre hatszáz malac farkát csavargatnák, pedig csak Harold volt. Szemmel láthatóan megkergült, tarkóját csapkodva fel-alá ugrándozott, és minden

második pillanatban mély lélegzetet vett, hogy kieresszen még egy vernyákoló sivítást.

Hogy is mondjam, az ilyesmi nem maradhat észrevétlen az esti istentisztelet közepén. A gyülekezet egy emberként ugrott ki a transzból, és hogy jobban lásson, felpattant a padok tetejére, az öreg Heppenstall megtorpant valahol egy körmondat mélyén, és megpördült. Az oldalhajóból két, nagy lélekjelenléttel bíró templomszolga tűnt fel, úgy szökelltek a tetthelyre, mint a leopárd, begyűjtötték a még mindig visítozó Haroldot, és kihurcolták. A sekrestyében tűntek el; felkaptam a kalapomat, és aggodalommal tele szívvel a művészbejáróhoz rohantam. El se tudtam képzelni, mi a gyík történhetett, de volt egy olyan homályos érzésem, hogy az események mögött valahol a nyavalyás Steggles keze bujkál.

Mire odaértem és kerítettem valakit, hogy kinyissa a bezárt ajtót, a szertartás véget ért. Egy csomó énekkaros, templomszolga, egyházfi meg hasonló karéjában ott állt az öreg Heppenstall, és nagy hévvel mosta a gaz Harold fejét. Bizonyára szép szónoklat volt, én már csak a legvégét hallottam.

- Alávaló gyermek! Hogy mertél...
- Nekem érzékeny bőröm van!
- A bőröd most nem tartozik ide...
- Valaki hátulról egy bogarat tett a nyakamba!
- Képtelenség!
- Éreztem, ahogy mocorog!
- Ugyan!
- Elég ócska kifogás, igaz? - mondta valaki mellettem.

Steggles volt, hogy fulladt volna meg a születésnapján. Hófehér karinget vagy reverendát, vagy mi a fenét viselt, a

képe csupa kegyes megbotránkozás és kérges rinocéroszbőr: a cinikus nyomorult szemrebbenés nélkül állta a tekintetemet.

- Te tetted a nyakába a bogarat! - kiáltottam.

- Én?! - monda Steggles egy igaztalanul megbántott férfi hangján. - Én?!

Heppenstall tiszteletes meghozta a halálos ítéletet.

- Egy szót sem hiszek ebből a meséből, te semmirekellő! Figyelmeztettelek, hogy legközelebb nem lesz pardon. E pillanattól kezdve nem vagy a kórus tagja. Távozz, gyalázatos gyermek! Steggles megrántotta a zakóm ujját.

- Ebben az esetben - fuvolázta - azok a tétek... szóval attól tartok, elvesztetted a pénzed, édes öregem. Nagy kár, hogy nem vártál a versenyig. Mindig is az volt a véleményem, hogy a futam előtt kell fogadni: ez az egyetlen biztos módszer.

Vetettem rá egy pillantást. Nem éppen kedveset, naná.

- És egyesek még fair playről beszélnek! - mondtam, és Jupiterre!, egyáltalán nem bántam volna, ha magára veszi és megsértődik.

Jeeves férfias bátorsággal fogadta a híreket, de azt hiszem, a nyugodt felszín alatt háborgott egy kissé.

- Találékony fiatalember ez a Mr Steggles, uram.

- Úgy érti: rohadt csaló.

- Meglehet, az öné a jobb portré, uram. Mindamellett a turfon sokszor találkozni ilyesmivel, de késő bánat, ebgondolat.

- Irigylem a derűlátását, Jeeves!

Jeeves meghajolt.

- Úgy látom, uram, hogy most már szinte kizárólag Mrs Penworthyre számíthatunk. Ha rászolgál Mr Little bizalmára,

és kivágja a huszonegyet a zsákbanfutáson, a nyereség éppen kiegyenlíti majd a veszteségeket.

- Igen, de ha az ember nagy profitot várt, ez elég sovány vigasz.

- Látok még reményt, hogy a főkönyv jobb oldalán végezzünk, uram. Mielőtt Mr Little elutazott, rábírtam, hogy helyezzen el egy kisebb tétet a szindikátus nevében - melynek az ön jósága folytán én is tagja lehetek - a tojáskanalazó futamra.

- Sarah Millsre tett?

- Nem, uram, egy jól fizető outsiderre. A kis Prudence Baxter az, őlordsága főkertészének a lánya: minden délután ő hozza át édesapja korsó sörét. A büszke atya biztosított afelől, hogy leányának nagyon biztos keze van: soha nem loccsant ki egy csöppet sem.

- Ezek szerint az ifjú Prudence-nak jó a kontrollja. De hogy állunk a sebességgel? Az ellenfelei között olyan vén rókák lesznek, mint Sarah Mills, úgyhogy az egész inkább egy klasszikus futóversenyre fog hasonlítani, oda pedig elán kell.

- Tisztában vagyok vele, uram, hogy kockázatos befektetés, de úgy érzem, megtérül majd.

- Helyre is fogadott, igaz?

- Igen, uram. Oda-vissza.

- Hát, gondolom, rendben lesz. Még sosem láttam, hogy maga bakot lőtt volna.

- Nagyon köszönöm, uram.

Régóta tudom, hogy minél nagyobb ívben kerülök el egy iskolai mulatságot, annál vidámabb leszek. Tiszta ciki az egész. Jelen esetben viszont komoly dologról volt szó,

úgyhogy elsüllyesztettem az előítéleteket, és elcsattogtam. Meg kell mondjam, valami nagyon sárkányosat vártam, és nem is csalódtam. Meleg nap volt, a kastélyparkot sűrű, fortyogó, gyakorlatilag folyékony tömegben lepte el a parasztság, gyerkőcök rohangáltak ide-oda. Ahogy a tolongásban a versenypálya felé hasítottam - Mrs Penworthy akkor állt rajthoz -, egy kislányforma teremtmény akaszkodott a kezemre. Nem mutattak ugyan be neki, de éppen akkor nyert a zsákbamacskán egy rongybabát, és valakivel meg akarta beszélni a teendőket: láthatóan úgy gondolta, hogy én éppen olyan jól megfelelek a célnak, mint bárki más. Ráérősen részletezte a témát.

- Gertrúdnak fogom hívni - tudatta velem bizalmasan -, és majd minden este levetkőztetem és lefektetem, reggel pedig felébresztem és felöltöztetem, és este lefektetem, és másnap reggel felébresztem és felöltöztetem...

- Figyelj csak, öreglány - kérleltem -, a világért se akarlak sürgetni, de nem tudnál esetleg egy kicsit tömöríteni? Eléggé szeretném látni ennek a versenynek a finisét. Egy vagyon forog kockán.

- Én is mindjárt indulok egy versenyen - mondta; ez egyszer hajlandó volt ejteni a babasagát és leszállni a köznapi csevely szintjére.

- Igen? - kérdeztem, ami azt illeti, elég szórakozottan, és megpróbáltam keresztülkukucskálni a tömegen. - Melyik versenyen?

- Tojás a kanálban.

- Komoly? Te vagy Sarah Mills?

- Neömm! - horkantott megvetően. - Prudence Baxter a nevem.

Ez persze egészen más megvilágításba helyezte a kislányt. Tetemes érdeklődéssel bámultam rá. Naná, az istálló egyik versenyzője. Első ránézésre nem látszott túl gyors lábúnak, aprócska volt és kerekded; nem lehet éppen csúcsformában, gondoltam.

- Figyelj csak - mondtam -, nem kellene a forró napon szaladgálnod: nagyon árt a kondíciónak. Tartalékold az erődet, öreg barátném. Ülj le ide az árnyékba.

- De nem akarok leülni.

- Azért lazíts, amennyire csak tudsz.

A lányka csapongva, mint a virágról virágra szálló lepke, témát váltott.

- Én jó kislány vagyok - mondta.

- Biztos voltam benne. Remélem, versenyzőnek is éppen olyan jó vagy.

- Harold rossz fiú. Harold visítozott a templomban, ezért nem engedték el a mulatságba. Örülök neki - folytatta nemének ez a gyöngyszeme, erkölcsösen fintorgatva az orrát -, mert rossz fiú. Pénteken meghúzta a hajam. Harold nem jöhet a mulatságba! Harold nem jöhet a mulatságba! Harold nem jöhet a mulatságba! - kántálta, egész dalocskát kerekítve belőle.

- Ne feszegessük ezt, drága öreg kertészlánykám - könyörögtem. - Nem is tudod, milyen fájdalmas pontra tapintottál.

- Ah, Wooster, kedves barátom! Látom, összebarátkoztak az ifjú hölggyel!

Az öreg Heppenstall volt, a társaság lelke.

- Kedves Woosterem - mondta mintegy tízhüvelykes mosollyal -, nagy örömmel látom, milyen túláradó kedvvel

vetik bele magukat az önhöz hasonló fiatalemberek a mi kis ünnepségünkbe.

- Ó, igazán? - kérdeztem.

- Ó, igen! Még Rupert Steggles is. Be kell vallanom, a mai délután folyamán sokat javult a róla alkotott véleményem.

Az enyém nem. De nem mondtam.

- Magunk között szólva, Rupert Stegglest eddig meglehetősen egocentrikus ifjúnak tekintettem, úgy gondoltam, semmi esetre sem az a típus, aki azon fáradozik, hogy - akár áldozatok árán is - örömet szerezzen embertársainak. És íme: az utóbbi fél órában kétszer is tanúja voltam, hogy a frissítőket árusító sátorba kísérte Mrs Penworthyt, érdemes trafikosunk hitvesét.

Otthagytam, mint Szent Pál az oláhokat. Leráztam a Baxter-kiscsaj kezét, és lélekszakadva rohantam a zsákbanfutás helyszínére. Kebelemben ott munkált a szörnyű bizonyosság: itt már megint megvolt a piszkos munka. Mikor odaértem, éppen befejeződött a verseny; az első, akibe beleütköztem, az ifjú Bingo volt. Vadul karon ragadtam.

- Ki nyert?

- Nem tudom. Nem figyeltem - a pasi hangja csupa keserűség volt. - De nem Mrs Penworthy, a fene enné meg! Az a vadállat Steggles! Valahogy rájött, hogy a jelöltünk veszélyes, és tudod, mit csinált? Öt perccel a verseny előtt becsalta a nyomorult nőszemélyt a büfésátorba, és úgy megtömte krémessel meg teával, hogy a sátorból még valahogy kijött és rajthoz állt, de az első húsz yard után elszállt. Felbukfencezett, és csak feküdt ott nekem. Még szerencse, hogy itt van Harold! Nélküle iszonyú bajban lennénk.

Rámeredtem a szegény tökfejre.

- Harold?! Hát nem hallottad?
- Hallottam? - Bingo arca attraktív pasztellzöld színt öltött. - Nem hallottam én semmit. Csak öt perce vagyok itt, egyenesen az állomásról jövök. Mi történt? Mondd már!!!

A képébe vágtam a vizes szivacsot. Egy pillanatig úgy nézett rám, mint Hamlet atyjának szelleme, aztán tompán felnyögött, tántorogva megindult, és eltűnt a tömegben. És bár szigorúan véve egy úriember nem mutatja ki, ha kiborult, én nem hibáztatom. Nagy csapás volt ez a szegény srácnak.

Időközben starthoz álltak a tojáskanalazók, és arra gondoltam, akár ott is maradhatnék, hogy megnézzem a finist. Nem mintha nagy reményeim lettek volna. A kis Prudence jó társalgó, de a felépítése nem elég sportos.

Amennyire a tömegen keresztül láthattam, erősen kezdtek. Alacsony, vöröshajú gyermek tört az élre, egy szeplős szőke volt a második, Sarah Mills könnyedén ügetve is biztosan tartotta a harmadik helyet. A mi versenyzőnk valahol a mezőnyben kujtorgott, messze lemaradva az élbolytól. Már ebben a korai szakaszban is világos volt, kinek áll a zászló. Vaskos monográfiát lehetett volna írni arról a nyugodt eleganciáról, arról az iskolázott stílusról, amivel Sarah Mills vitte a kanalat. Jó iramban haladt, de a tojás meg sem rezdült. Őstehetség.

Hiába, a tudás dominál. A célszalagtól harminc yardra a vörös leányzó megbotlott a saját lábában, és messzire kilőtte a tojását. A szeplős szőke hősiesen küzdött, de a célegyenes felére kifutotta magát, Sarah Mills lehagyta, és rövidre húzott gyeplővel is jó néhány hossz előnnyel ért célba, nagy üdvrivalgás közepette. A szőke jött be másodiknak. Egy kék pamutruhás szuszogó fehércseléd szerezte meg a bronzérmet, maga mögé utasítva riválisát, egy tésztaképű kölyköt.

Prudence Baxter, Jeeves kockázatos befektetése ötödik vagy hatodik lett, nem láttam pontosan.

Aztán a tömeg magával sodort, és hirtelen a díjkiosztón találtam magam, ráadásul pont a rühes Steggles mellé kerültem.

- Á, szervusz, öreg haver! - üdvözölt: majd kicsattant a jókedvtől. - Attól félek, ma nem volt igazán jó napod.

Csendes megvetéssel néztem rá. Persze lepergett a nyomorultról.

- Az összes nagy fogadó számára rosszul alakultak az eredmények - folytatta. - Szegény öreg Bingo Little rengeteget veszített a tojáskanalazó futamon.

Nem szándékoztam beszédbe elegyedni a fickóval, de ettől meghökkentem.

- Hogy érted azt, hogy rengeteget? Mi... Bingo egészen keveset kockáztatott.

- Hát, én nem tudom, mi nálad az egészen kevés. Bingo harminc fontot tett a Baxter-kiscsajra, oda-vissza.

A táj hirtelen dülöngélni kezdett a szemem előtt.

- Micsoda?!

- Harminc font, tíz az egyhez. Azt hittem, tud valami extrát, de úgy látszik, mégsem. A futam papírforma szerint ment le.

Megpróbáltam fejben kiszámítani, mennyit bukott a szindikátus; még nem értem a végére, mikor hirtelen az öreg Heppenstall távoli hangjára lettem figyelmes. Míg a többi verseny díját atyai kedélyességgel merte ki, most hirtelen csupa fájdalom és keserűség lett. Szomorúan meredt a sokadalomra.

- A lányok éppen hogy befejeződött „Tojás a kanálban" versenyével kapcsolatban - mondta - kínos kötelezettségnek kell eleget tennem. Olyan értesülések birtokába kerültem, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy meg vagyok döbbenve.

Adott a lakosságnak vagy öt másodpercet, hogy eltűnődjenek, miért is lehet megdöbbenve, aztán folytatta.

- Mint az ismeretes, három évvel ezelőtt kénytelen voltam törölni a programból az apák negyedmérföldes futóversenyét, mert fülembe jutott, hogy a falu korcsmájában fogadásokat kötnek az eredményre, illetőleg megalapozottnak tűnő gyanú támadt, miszerint előfordult, hogy a legesélyesebb futó pénzt fogadott el, és ennek fejében szándékosan veszített. Bár ez a szégyenletes eset alapjaiban rázta meg az emberiségbe vetett hitemet, biztosra vettem, hogy mindig marad legalább egy olyan szám, melyet nem fertőz meg a professzionalizmus mételye: a lányok „Tojás a kanálban" versenye. Fájdalom, túlságosan jóhiszemű voltam.

Megint elhallgatott, hogy viaskodjon egy kicsit az érzéseivel.

- Nem kívánom önöket a kellemetlen részletekkel fárasztani, pusztán annyit mondok, hogy kígyót melengettünk a keblünkön. A Hall egyik vendégének inasa - azt hiszem, a nevek nem fontosak - megkörnyékezett néhány versenyzőt: fejenként öt shillinget ajánlott fel nekik, ha célba érnek. A kísértő - megkésett lelkifurdalástól gyötörve - vallomást tett, de már késő. A bűnt bűnhődés kell hogy kövesse, a legkisebb elnézést sem tanúsíthatom. Az első négy helyezettet: Sarah Millst, Jane Parkert, Bessie Clayt, valamint Rosie Jukest megfosztom amatőr státuszától és kizárom; ennélfogva lord

Wickhammersley ajándéka, ez a takaros kézimunkakosár, Prudence Baxter tulajdonába kerül. Lépj elő, Prudence!

Akit a nagyváros füstje megcsapott

Kész vagyok elsőnek elismerni, hogy a pöttöm Bingo Little sok tekintetben belevaló öreg hapsi. Amióta csak az iskolában megismerkedtünk, mindent elkövet, hogy érdekessé tegye az életemet, és ha egy víg óra eltöltéséhez keresnék társaságot, azt hiszem, ő lenne az ideális választás. Másfelől viszont aligha hallgathatom el, hogy van pár dolog, amiben még fejlődhet. Az egyik ilyen az a szokása, hogy minden második szembejövő lányba szerelmes lesz, a másik pedig az, ahogy aztán a világgal tudatja szívének titkait. Ha tartózkodásra és hallgatagságra vágynak, ne Bingóhoz menjenek, mert ezek az erények kábé ugyanannyira hiányoznak belőle, mint egy szappanreklámból.

Hogy is mondjam... de egy szál virág szebben beszél. Egy novemberi este, úgy egy hónappal azután, hogy Twing Hallból visszatértem a városba, táviratot kaptam tőle. íme:

Figyelj Bertie, aranyapám, végre szerelmes vagyok. A legcsodálatosabb lány a világon, Bertie édes öregem. Végre megtaláltam az igazit, Bertie. Azonnal gyere ide, és hozd magaddal Jeevest. Á, figyelj csak, ismered azt a trafikot a Bond Street bal oldalán, ahogy fölfelé mész. Beszereznél százat a különleges minőségű cigarettájukból, és leküldenéd ide? Kifogytam. Tudom, hogy ha meglátod Őt, te is úgy

gondolod majd, hogy ő a legcsodálatosabb lány. Feltétlenül hozd Jeevest. Ne felejtsd el a cigarettát.

Bingo

A twingi postahivatalban adta fel, más szóval tálcán kínálta oda ezt a hihetetlen állatságot a gülüszemű falusi postáskisasszonynak, aki pedig valószínűleg a helyi hírharang: holtbiztos, hogy még napnyugta előtt telekürtöli a friss hírekkel az egész járást. Akkor se tehette volna jobban közkinccsé a magánéletét, ha felfogadja a helybeli kisbírót. Kölyökkoromban sok történetet olvastam lovagokról, vikingekről meg hasonló ürgékről, akik képesek voltak egy zsúfolt bankett közepén felugrani az asztalra, hogy minden pirulás nélkül eldalolják, milyen fantasztikusan csúcs a barátnőjük. Gyakran eszembe jut, mennyire megfeleltek volna azok az idők az ifjú Bingónak.

Jeeves hozta be a szárnyaló postai ódát az esti itallal, mindjárt oda is passzoltam neki.

- Már éppen ideje volt - fűztem hozzá. - Elvégre a kis Bingo hónapok óta nem üldözött senkit a szerelmével. Vajon most ki lehet az áldozat?

- Miss Mary Burgess, uram - válaszolta Jeeves -, Heppenstall tiszteletes úr unokahúga. Jelenleg a twingi parókián időzik.

- Szent isten! - Mindig is volt egy olyan érzésem, hogy Jeeves gyakorlatilag mindent tud, de ez már úgy hangzott, mint egy spiritiszta szeánsz. - Erre meg hogy jött rá, Jeeves?

- Twingi látogatásunk alatt meglehetősen közeli barátságba kerültem Mr Heppenstall komornyikjával, uram. Nagyon kedvesen felajánlotta: segít, hogy lépést tarthassak az ottani fejleményekkel. Beszámolója alapján Miss Burgess

rendkívüli karakternek, tiszteletreméltó, szerfelett komoly természetű ifjú hölgynek tűnik. Mr Little igen *épris,* uram. Brookfield, a levelezőpartnerem azt írja, látta múlt héten, ahogy késő éjszaka a holdfényben áhítattal bámulta az ablakát.

- Brookfieldét?

- Igen, uram. Feltehetően abban a hiszemben, hogy az ifjú hölgy ablaka alatt áll.

- Tulajdonképpen mi az ördögöt keres Mr Little Twingben?

- Mr Little október végén sikertelen spekulációkba bonyolódott egy Hurst Park-i versenyen, ezért kénytelen volt újra elfoglalni régi pozícióját: ismét lord Wickhammersley fiának házitanítója.

- Nagy ég, Jeeves! Létezik valami, amiről maga nem tud?

- Nem tudnám megmondani, uram. Felvettem a táviratot.

- Úgy látom, azt szeretné, ha a hóna alá nyúlnánk egy kissé.

- Feltehetően ez okból bocsátotta útjára az üzenetet, uram.

- Mit csináljunk? Menjünk?

- Úgy hiszem, uram, hogy ez alkalommal, ha szabad véleményt nyilvánítanom, feltétlenül támogatnunk kellene Mr Little-t.

- Gondolja, hogy most az egyszer kifogta az igazit?

- Csak a legjobbakat hallani az ifjú hölgyről, uram. Kétségkívül igen pozitív hatással lesz az ifjú Mr Little-re - feltéve persze, hogy az ügy kedvező végkifejletet nyer. Ezen túlmenően nagy esélyt látok rá, hogy e frigy révén Mr Little visszaszerzi nagybátyja jóindulatát, mivel Miss Burgess tehetős családból származik, és jelentős vagyonnal bír. Egyszóval, uram, úgy érzem, mindent el kellene követnünk, ami tőlünk telik.

- Hát, ha maga áll a háta mögött, nem éghet le.
- Igazán lekötelez, uram - mondta Jeeves. - Nagyon jólesnek elismerő szavai.

Másnap Bingo kijött elénk a twingi vasútállomásra; ragaszkodott hozzá, hogy Jeevest meg a csomagokat küldjem előre a kocsival, mi meg menjünk gyalog. Még el se kezdtük dagasztani a sarat, már a nőről beszélt.

- Ő olyan csodálatos, Bertie. Annyira más, mint ezek a nyegle, felszínes, modern lányok. Édesen, elbűvölően komoly. Tudod, kire emlékeztet? Mi is a neve...
- Marie Lloyd?
- Szent Cecília - mondta Bingo, jókora adag utálattal méregetve. - Szent Cecíliára emlékeztet. Amióta megismertem, arra vágyom, hogy jobb, nemesebb, mélyebb és nagylelkűbb ember legyek.
- Csak azt nem értem - mondtam elgondolkodva -, mi alapján válogatod ki őket. Mármint a lányokat, akikbe beleszeretsz. Hogy is mondjam: mi a szisztémád? Nincs két hasonló a sorban. Először Mabel, a felszolgálónő, utána Honoria Glossop, aztán az a rettenetes Charlotte Corday Rowbotham...

Becsületére legyen mondva, Bingóban volt annyi jóérzés, hogy összerázkódjon. Én is mindig libabőrös lettem, valahányszor eszembe jutott Charlotte.

- Bertie! Hogy említheted egy napon a Mary Burgess iránt táplált érzelmeimet, ezt a szent odaadást, ezt a lelki...
- Ó, rendben, hagyjuk - mondtam. - Hanem ide figyelj, öregem, nem lesz a kerülő egy kicsit túl nagy?

Ahhoz képest, hogy Twing felé kellett volna haladnunk, úgy tűnt, eléggé elnyújtjuk a dolgot. A Hall az állomástól két mérföldre van, legalábbis a főúton; mi viszont letértünk egy dűlőre, aztán egy ideig árkon-bokron át nyomultunk, utána átléptünk pár kerítés fölött, most meg egy réten meneteltünk keresztül, végül kijutottunk egy másik dűlőútra.

- Néha erre sétál a kisöccsével - magyarázta Bingo. - Azt gondoltam, hogy talán találkozunk velük, odaköszönünk, és akkor láthatnád, érted, aztán mehetnénk tovább.

- Világos - helyeseltem -, ennél jobb szórakozás nem is létezik, és nem vitás, hogy ez a létező legklasszabb jutalom, amiért megéri három mérföldet csavarogni szűk cipőben a szántóföldön, de nem kéne valami mást is csinálnunk? Mi lenne például, ha csatlakoznánk hozzá, és együtt sétálnánk tovább?

- Te jó ég! - kiáltotta Bingo, őszinte ámulattal. - Ugye nem képzeled, hogy lenne hozzá merszem? Csak távolról csodálom, meg az összes ilyen. Figyelj! Itt jönnek! Nem, tévedtem.

Pont olyan volt, mint Harry Lauder dalában, mikor a pasi várja a lányt és azt mondja: „E zző! Nemm, csak ety nyúl!"

Szóval ott álltam a kis Bingo kedvéért a harapós, orkánszerű északkeleti szélben, állandó készenlétben a sorozatos vaklármariadók miatt; vagy tíz perc telt el így, és éppen azt gondoltam, javasolni fogom, hogy lépjünk le és inkább hanyagoljuk a lest, mikor hirtelen felbukkant egy foxi, és Bingo megrezdült, mint egy nyárfa. Aztán a láthatáron feltűnt egy kisfiú, addigra Bingo már úgy remegett, mint a kocsonya. Végül, mint egy sztár, akinek színre lépését már kellően előkészítette a társulat többi tagja, megjelent egy lány. Fájdalmas volt látni a Bingo kebelében dúló érzelmi vihart.

Az arca elvörösödött, úgyhogy fehér gallérjával és a hidegtől kék orrával leginkább egy francia zászlóra emlékeztetett. Derékon felül olyan petyhüdt lett, mintha kifilézték volna.

Bágyadtan éppen sapkájához emelte a kezét, mikor észrevette, hogy a lány nincs egyedül. Egy papkosztümös pasi volt vele: a jelenléte egy cseppet sem tett jót Bingo egészségének. Az arca még vörösebb lett, az orra még kékebb, és már majdnem elhaladtak mellettünk, mire sikerült lekapnia a sapkáját.

A lány bólintott, a káplán azt mondta: „Á, Little! Goromba időnk van", a kutya ugatott, aztán továbbsétáltak, és ezzel az előadásnak vége volt.

A káplán, mint tényező, újdonság volt számomra.

Mikor a Hallba értem, beszámoltam róla Jeevesnek: ő persze már mindenről tudott.

- Ez Mr Wingham, Heppenstall tiszteletes úr új káplánja, egyben - mint Brookfieldtől értesültem - Mr Little vetélytársa. Pillanatnyilag úgy tűnik, az ifjú hölgy szíve őfelé hajlik. Mr Winghamnek megvan az az előnye, hogy állandóan Miss Burgess közelében lehet; vacsora után zongoraduetteket szoktak játszani, ez szoros köteléket képez köztük. Mint hallom, ezen alkalmakkor Mr Little az utakon bolyong és dühöng.

- A fenébe is, úgy látszik ez minden, amire a szegény ördög képes. Dühöngeni tud, de itt meg is áll a tudománya. Hova lett a híres Little-féle rámenősség? Semmi svung! Annyi civil kurázsi sem volt benne, hogy azt mondja Miss Burgessnek: „Jó estét!"!

- Úgy tűnik, Mr Little vonzalma nem mentes bizonyos félelemmel vegyes tisztelettől, uram.

- De hát hogy segítsünk neki, ha ennyire nyúl? Van valami javaslata? Vacsora után találkozom vele, és biztos, hogy első dolga lesz megkérdezni, mit tanácsolt maga.

- Véleményem szerint egyértelmű a csapásirány, uram: az lenne a legbölcsebb, ha Mr Little az ifjú úriemberre összpontosítana.

- A lány öccsére? Mégis, mire gondol?

- Összebarátkozni vele, uram, elvinni sétálni, és ehhez hasonló dolgokra.

- Nem érzem, hogy az ötlet igazán tocsogna a spiritusztól. Meg kell mondjam, valami frappánsabbat vártam.

- Ez csupán a kezdet lenne, uram, egy reményteli folyamat első mozzanata.

- Hát, megmondom neki. Tetszett nekem az a lány, Jeeves.

- Kiváló ifjú hölgy, uram.

Este megsúgtam Bingónak az istállóból származó tippet: öröm volt látni, hogy felvidult.

- Jeevesnek mindig igaza van - mondta. - Már rég eszembe kellett volna, hogy jusson. Holnap el is kezdem.

Elképesztően feldobódott a srác. Már napokkal azelőtt, hogy hazautaztam, sima, mindennapos dolog volt számára a lánnyal beszélni. Úgy értem, mikor összetalálkoztak, már nemcsak állt ott, mint egy kitömött gorilla a biológiaszertárból. A kis fivér olyan kötelék volt közöttük, amihez képest a káplán duettjei nem voltak a fasorban sem. Később egészen odáig fejlődött a dolog, hogy a lány és Bingo együtt vitték sétálni a fiút. Mikor megkérdeztem a barátom, miről szoktak ilyenkor beszélgetni, azt válaszolta, hogy Wilfred jövőjéről. A lány azt remélte, hogy Wilfred egy napon majd káplán lesz, de Bingo azt

mondta, inkább ne, a káplánokban van valami, ami neki nem igazán szimpatikus.

Mikor elutaztunk, Bingo kikísért minket az állomásra: Wilfred úgy ugrándozott körülötte, mintha már az iskolában is haverok lettek volna. Mikor a vonat elindult, még láttam, hogy Bingo csokoládét szed ki neki az automatából. Fene ígéretes kép, gondoltam, csupa béke és jóakarat.

Annál kevésbé értettem, mikor úgy két hét múlva ezt a táviratot kaptam:

Bertie, drága öregem, figyelj! Bertie, le tudnál jönni ide de azonnal? Minden odavan, a fene enné meg az egészet. A mindenit, Bertie, egyszerűen muszáj jönnöd! A reményeim és a szívem abszolút össze vannak törve. Légy szíves, küldj még százat abból a cigarettából, jó? Hozd magaddal Jeevest, ha majd jössz, Bertie. Egyszerűen muszáj jönnöd, Bertie! Számítok rád? Ne felejtsd el hozni Jeevest is.

Bingo

Ahhoz képest, hogy örökké le van égve, a pöttöm Bingo a legtékozlóbb táviratküldő, aki miatt Jeevest valaha postás felébresztette. Képtelen sűríteni. A szamár egyszerűen gondolkodás nélkül kiönti a papírra a sebzett lelkét, két pennyért vagy mennyiért szavanként.

- Mit szól hozzá, Jeeves? Kezd megtelni a hétmérföldes. Nem mondhatom le az összes programomat minden második héten, hogy lezúgjak Twingbe körbeugrálni a kis Bingót. Táviratozza meg neki, hogy vessen véget a szenvedésnek a falusi kacsaúsztatóban.

- Ha nélkülözni tudna ma éjszakára, uram, örömmel leutaznék, hogy kiderítsem, mi történt.

- Ó, a fenébe! Hát, gondolom, másként nem megy, végül is maga kell neki. Jól van, csinálja.

Másnap késő este jött meg.

- Na? - kérdeztem.

Azt hiszem, Jeeves nagyon feldúlt lehetett, mert bal szemöldökének engedélyezett némi nyugtalan ugrándozást.

- Megtettem minden tőlem telhetőt, uram - mondta -, de félek, hogy Mr Little esélyei nem túl fényesek. Legutóbbi látogatásunk óta az események határozottan nyugtalanító fordulatot vettek.

- Mi történt?

- Talán emlékszik még Mr Stegglesre, uram - az ifjú úriemberre, aki vizsgára készült Mr Heppenstallnál a parókián.

- Mi köze ehhez Stegglesnek? - kérdeztem.

- Brookfield - aki véletlenül fültanúja volt egy beszélgetésnek - szerint Mr Steggles anyagilag érdekelt az ügyben.

- Magasságos ég! Csak nem fogadásokat köt?!

- Értesüléseim szerint tételeket vesz fel baráti köréből és közeli ismerőseitől, uram. Mr Little jobban fizető oddsokat kapott, vagyis Mr Steggles láthatóan az ő esélyeit tartja rosszabbnak.

- Ez nekem nem tetszik, Jeeves.

- Nem, uram. Baljós.

- Ha Steggles felüti a fejét valahol, ott piszkos munka is lesz.

- Már meg is volt, uram.

- Máris!?

- Igen, uram. Követve az irányvonalat, melyet kitüntető érdeklődésére javasolni bátorkodtam számára, Mr Little elkísérte Burgess fiatalurat egy jótékony célú egyházi vásárra, ahol történetesen Mr Steggles is jelen volt: éppen a büfésátorban szórakoztatta Heppenstall tiszteletes úr második fiát (a fiatalúr csak nemrégiben gyógyult fel mumpszából, ezért még egy ideig nem megy vissza Rugbybe), mikor a találkozás létrejött. Hogy rövidre fogjam, uram, a két gentleman érdeklődését rendkívüli módon felkeltette az a szívbéli lelkesedés, amellyel az ifjak frissítőjüket fogyasztották: Mr Steggles kijelentette, lefogadná akár egy fontba is, hogy védence felülmúlná Burgess fiatalurat egy kor- és súlyarányos evőversenyben. Mint később bevallotta nekem, Mr Little nem minden aggodalom nélkül gondolt arra, vajon mi történne, ha az ügy esetleg Miss Burgess fülébe jutna, de nem tudott ellenállni a kihívásnak: mint ön is tudja, uram, Mr Little talpig sportember. A mérkőzés annak rendje és módja szerint le is folyt, mindkét legény a legnagyobb elszántsággal és lelkesedéssel falatozott, az elkeseredett küzdelemben végül Burgess fiatalúr győzött. Másnap mindkét versenyző ágynak esett, akut hasfájásra panaszkodva; miután kikérdezték őket és vallomást csikartak ki belőlük, Mr Little-nek - ezt Brookfieldtől tudom, aki a kérdéses időpontban véletlenül éppen a szalon ajtajánál állt - rendkívül kellemetlen beszélgetésben volt része Miss Burgess-szel, amelynek végén az ifjú hölgy kifejezte abbéli kívánságát, hogy Mr Little többé ne szóljon hozzá.

Nincs mese, ha valakivel szemben kötelező az óvatosság, akkor az Steggles. Machiavelli is tanulhatott volna tőle egyet-mást, ha beiratkozik hozzá levelezőre.

- Ez nem volt véletlen, Jeeves! - mondtam. - Úgy értem, Steggles szándékosan csinálta az egészet. A szokásos kókányolós trükkje.

- Efelől semmi kétség, uram.

- Hát, ezzel alighanem végképp taccsra tette szegény öreg Bingót.

- Ez az uralkodó vélemény, uram. Brookfield azt mondta, hogy odalenn a faluban a *Gulya és ménes* kocsmában hét az egyhez lehet Mr Wingham ellen fogadni, de senki sem kockáztatja meg.

- Atyavilág! Hát már a faluban is fogadnak rá?

- Igen, uram. A környező községekben úgyszintén. Az ügy széles körű érdeklődést keltett, úgy hallottam, még az alsó-bingleyi sportbarátok körében is támadt visszhangja.

- Hát, tényleg nem tudom, mit lehetne csinálni. Ha Bingo ekkora majom...

- Bár nagyon félek, hogy küzdelmünk eleve vereségre ítéltetett, mégis voltam oly merész, és felvázoltam Mr Little előtt egy lehetséges stratégiát, amely esetleg még megfordíthatja a kedvezőtlen folyamatot. Azt tanácsoltam, foglalja el magát jó cselekedetekkel.

- Jó cselekedetekkel?

- Odalent a faluban, uram. Felolvasna az ágyhoz kötött öregeknek, elbeszélgetne a betegekkel, ilyesféle dolgokra gondolok, uram. Most már csak ebben bízhatunk.

- Hát, ha maga mondja - jegyeztem meg kétkedve -, de Szent Péterre, ha én beteg lennék, nem tudnám elviselni, hogy egy olyan kretén makogjon az ágyam szélén, mint a kis Bingo.

- Nem elhanyagolható szempont, uram - szólt komoran Jeeves.

Néhány hétig nem jött posta Bingótól, kezdtem azt hinni, hogy bedobta a törülközőt. Aztán egy éjjel, nem sokkal karácsony előtt, meglehetősen későn és elég fáradtan tértem meg az öreg lakásba: táncolni voltam az Embassyban, és mivel vacsorától hajnali kettőig gyakorlatilag folyamatosan csillogtam a táncparketten, egészségügyi okokból sürgősen szükségem volt a nyoszolyámra. Képzelhetik, hogy megdöbbentem, mikor szobámba tántorogva meggyújtottam a lámpát, és a párnámon a pöttöm Bingo ocsmány vonásait pillantottam meg. A derült égből csapott le a nyavalyás, és pont az én ágyamba! Úgy aludt ott, boldog, ábrándos mosollyal a képén, mint valami kisded.

Mit akarok mondani, ami sok, az sok! Egy Wooster teljes mellszélességgel kiáll a jó öreg patriarchális vendégszeretet meg az összes többi mellett, de ha már az ágyát is elmarják, az egy picurkát dohos. Elhajítottam egy cipőt: a kis Bingo gőgicsélve felriadt.

- Miafranc? Miafranc? - kérdezte ifjú vendégem.

- Erről van szó! Mi a francot csinálsz az ágyamban? - kérdeztem szigorúan.

- Ó, halló, Bertie! Hát megjöttél!

- Igen, megjöttem. Mit csinálsz az ágyamban?

- Fontos ügyben ugrottam fel Londonba, ma éjszakára.

- Jó, de mit keresel az ágyamban?

- A fenébe is - siránkozott Bingo -, mit lovagolsz egyfolytában az iszonyatos ágyadon? Van egy másik a vendégszobában. Saját szememmel láttam, hogy Jeeves megvetette. Azt hiszem, nekem szánta, de tudom, milyen tökéletes házigazda vagy, úgyhogy inkább itt vertem tanyát. Ide figyelj, Bertie, öregem - mondta Bingo, láthatóan

megelégelve a hálóhelyekről folytatott társalgást -, ismét süt a nap.

- Na ja, már hajnali három fele jár.

- Átvitt értelemben, te szamár. Úgy értettem, felvirradt a remény. Mary Burgessnél, tudod. Ülj le, és mindent elmondok.

- Nem ülök. Megyek aludni.

- Mindjárt az elején - szólt az ifjú Bingo, miközben kényelmesen elegyengette a háta mögött a párnát és megkínálta magát egy cigarettával a privát dobozomból - hadd adózzak a legnagyobb elismeréssel a jó öreg Jeevesnek. A modern idők bölcs Salamonja. Mikor hozzá fordultam, csúnyán benne voltam a szószban, de olyan tippel állt elő, ami - túlzás nélkül állíthatom - totál sínre tett. Mint talán már mesélte neked, azt tanácsolta, próbáljam meg jó cselekedetek révén visszaszerezni az elvesztett pozíciókat. Bertie, öreg haver - mondta Bingo ünnepélyesen -, az utóbbi két hét alatt annyi beteg vigasza voltam, hogy Szent Péterre! ha lenne öcsém, és mint páciens merne a szemem elé kerülni, hát én hozzávágnék egy féltéglát. Szóval átkozottul keményen kellett hajtanom, de megérte: a terv úgy működött, mint egy svájci óra. Nem telt egy hétbe sem és Ő kezdett megenyhülni. Megint bólintott, ha találkoztunk az utcán, estébé. Néhány nap múlva pedig, mikor összefutottam vele a parókia előtt, már kimondottan mosolygott - tudod, ahogy szokott, olyan halványan, bánatosan, mint egy szent. Tegnap pedig - á, emlékszel arra a káplán pasira, Winghamre? Tudod, az a hosszú orrú.

- Persze hogy emlékszem. A riválisod.

- Riválisom? - húzta fel Bingo a szemöldökét. - Na jó, valaha talán az volt. Bár még így is túlzás.

- Igazán? - kezdett az idegeimre menni a tökfej émelyítő önelégültsége. - Én úgy hallottam, hogy a twingi *Gulya és ménesben* hét az egyhez lehet a káplán ellen fogadni, de eddig még senki sem kockáztatta meg; ugyanez a helyzet az egész környéken, le egész Alsó-Bingleyig.

Bingo hevesen megrázkódott, és teleszórta az ágyamat cigarettahamuval.

- Fogadnak?! - gurgulázta. - Fogadnak?! Csak nem azt akarod mondani, hogy akad olyan, aki erre a fennkölt, nem evilági... Ó, hogy a fene ette volna meg az egészet! Hová lett az emberekből a tisztesség, a jóérzés? Csak a mohóság, mint a vályú körül tülekedő disznók! Hát már semmi se szent?! Vajon - tűnődött el a pöttöm Bingo - nem tehetnék magamra egy kis pénzt valahogy? Hét az egyhez! Micsoda odds! Nem tudod, ki kínálja? Áh, mindegy. Nem, nem hiszem, hogy jó ötlet.

- Fene magabiztosnak látszol - mondtam. - Eddig azt hittem, hogy Wingham...

- Ó, vele nem lesz gond - mondta Bingo. - Éppen ezt akartam elmesélni. Wingham mumpszot kapott, és jó darabig nem kelhet fel. És ez, bár önmagában is klassz, még nem minden. Ő rendezte volna a karácsonyi színdarabot az iskolában, és most én ugrom be helyette. Tegnap este elsétáltam az öreg Heppenstallhoz, és megkötöttük az üzletet. Tudod, mit jelent ez? A falu szellemi életének három hosszú hétig én leszek az abszolút központja, és ez a három hét félelmetes sikerrel zárul majd. Mindenki felnéz rám, érted, meg hízeleg, meg az összes ilyen. Maryre feltétlenül nagy hatással lesz ez az egész. Most majd látni fogja, hogy mi mindenre vagyok képes; hogy nagykanállal kaptam a belső

értékeket a teremtéskor; hogy a csélcsap pillangó, akinek valaha vélt engem, a valóságban...

- Jó, jó, hagyjuk!

- Tudod, nagy dolog ez a karácsonyi cécó. Az öreg Heppenstall szívügye. Az egész vidékről csődülnek majd a nézők. Ott lesz a környék leggazdagabb földbirtokosa is, egész családjával. Nagy esély ez nekem, Bertie fiam, és a lehető legtöbbet szándékozom kihozni belőle. Persze egy kicsit hátráltat, hogy nem mindjárt az elejétől én irányítottam a munkát. Hihetetlen, de az a pudingfejű káplán egy ötven éve kiadott gyerekkönyvből kiválasztott avítt tündérmesét akart bemutatni a nagyérdeműnek. Egyetlen valamirevaló poén nincs benne, és ha egy igazán jópofa vígjátékhoz hasonlítjuk, hát nagyon bágyadt próbálkozás. Most már nincs időnk új darabot betanulni, de legalább helyrepofozom egy kicsit: írok bele néhány frappáns betétet, az majd kellőképpen feldobja.

- Nem is tudsz írni.

- Na jó, amikor azt mondom: írok, úgy értem: csórok. Ezért ugrottam fel Londonba. Megnéztem ma este a *Puszit neki!* című revüt a Palládiumban, príma nyersanyag. Na persze elég körülményes látványos effekteket produkálni a twingi községházán: jóformán semmi díszlet, a kórus pedig kilenc és tizennégy év közötti, gyakorlatilag gyengeelméjű köly-kökből áll, de azt hiszem, már tudom, mihez fogok kezdeni. Láttad a *Puszit neki!-t?*

- Kétszer is.

- Van néhány frankó sor az első felvonásban, és nem látom be, miért ne nyúlhatnám le akár az összes betétdalt. Aztán ott van az a show a Palace-ben. Holnap még meg tudom nézni a délelőtti előadást, mielőtt visszautazom. Abban is biztos lesz néhány tisztességes rész. Szóval te csak ne félts engem, itt

kasszasiker születik. Bízd csak rám, fiam, bízd csak rám! De egyelőre ennyi elég is, kedves öreg bálna - mondta Bingo, kényelmesen belevackolódva a párnámba -, igazán nem várhatod, hogy egész éjjel hallgassam a szöveged. Persze a hozzád hasonló pasiknak, akiknek semmi dolga, teljesen mindegy, de én elfoglalt ember vagyok. Jó éjszakát, öreg harcos. Oltsd le a villanyt, az ajtót pedig halkan csukd be magad után. Reggeli úgy tíz körül, igaz? Rendicsek. Jó éjszakát.

A következő három hét folyamán nem láttam Bingót, viszont annál gyakrabban hallottam: rendszeresen felhívott, hogy megvitassa velem a próbák során felmerülő kérdéseket. Sokáig elég jól bírtam, de mikor egyszer azért vert ki az ágyamból reggel nyolckor, hogy megkérdezze, a „Boldog Karácsonyt!" szerintem jó lesz-e címnek, megmondtam neki, hogy ez így nem mehet tovább, és attól kezdve nem is ment: életem békésen és teljesen bingótlanul folydogált, amíg aztán egy délután hazamentem átöltözni a vacsorához, és ott találtam Jeevest, amint egy karosszék hátára terített bazi nagy poszterféleséget vizsgálgatott.

- Te jó ég, Jeeves! - Elég gyengének éreztem magam aznap, és ez az izé megrázott. - Ez meg mi?

- Mr Little küldte; az volt az óhaja, hogy hívjam fel rá a figyelmét, uram.

- Na, ez sikerült.

Újabb pillantást vetettem a plakátra. Semmi kétség, megakad rajta az ember szeme. Kábé két méter magas volt, a legtöbb betű olyan rikító pirossal szedve, amilyet még sosem láttam.

Ez állt rajta:

December 23-án, pénteken, a
TWINGI KÖZSÉGHÁZÁN

RICHARD LITTLE
bemutatja
Szenzációs Új Revüműsorát
„NA, MI ÚJSÁG, TWING?!"
címmel

Forgatókönyv:
RICHARD LITTLE

Dalszöveg:
RICHARD LITTLE
Zenéjét szerezte: RICHARD LITTLE
Közreműködik:
A Twingi Gyermektársulat és -Kórus
Színpadi effektusok:
RICHARD LITTLE
Producer:
RICHARD LITTLE

- Mi a véleménye, Jeeves?

- Bevallom, uram, kissé szkeptikus vagyok. Meglátásom szerint bölcsebb lett volna, ha Mr Little tartja magát az eredeti tervhez, és a falubeli jó cselekedetekre szorítkozik.

- Gondolja, hogy megbukik a darab?

- Nem mernék találgatásokba bocsátkozni, uram, de az a tapasztalatom, hogy a vidéki közönségnek nem mindig tetszik az, ami Londonban sikert arat. Az urbánus újdonságokat a provinciákban néha kissé túlságosan is egzotikusnak találják.

- Gondolom, muszáj lesz lemennem megnézni ezt a marhaságot, igaz?
- Azt hiszem, uram, nagyon megbántaná Mr Little-t, ha távol maradna.

A twingi községháza kicsi, almaszagú épülete már tele volt: direkt úgy időzítettem látványos bevonulásomat, hogy csak kevéssel a kezdőrúgás előtt érjek oda. Láttam már egy-két hasonló banzájt, és nem akartam megkockáztatni, hogy bepréseljenek valamelyik elülső sorba, ahonnan aztán - ha a körülmények esetleg úgy hozzák - az előadás közepén nem lehetne szép csendben, angolosan távozni. Előnyös stratégiai pontot szálltam meg, nem messze a terem végében lévő ajtótól.

A helyemről jó kilátás nyílott a publikumra.

Ahogy ilyenkor mindig, a színpadhoz legközelebb eső székeket a fejesek foglalták el: a legmenőbb helyi földbirtokos - idősebb sportember klassz céklaszín arccal, fehér pofaszakállal és az egész családdal -, egy szakasz környékbeli lelkész meg néhány tucat prominens templomi padbirtokos. Utánuk az alsó középosztály sűrű masszája következett, a terem végébe érve pedig a társadalmi ranglétra aljára ugrottunk: ezt a részt az őszinte, kőkemény arcoknak engedték át. Őket nem annyira a dráma, mint inkább a potyázás iránti vágy hozta ide: az előadás utáni grátisz teára fenték a fogukat. Szóval megjelent Twing színe-virága: a fejesek elégedetten sugdolóztak egymás között, az alsó közép tagjai egyenesen, merev háttal ültek, mintha ki lettek volna keményítve, az őszinte arcok dióropogtatással és alantas rusztikus ékekkel ütötték agyon az időt. Mary Burgess egy keringőt játszott a zongorán, Wingham, a káplán, ott állt mellette, szemmel

láthatóan gyógyultan. A hőmérséklet úgy ötvenhárom fok lehetett.

Valaki vígan a bordáim közé bokszolt: Stegglest pillantottam meg.

- Halló! - mondta. - Nem tudtam, hogy te is lejössz.

Nem szeretem ezt a pasit, de egy Wooster fel tudja tenni a maszkot, ha muszáj. Még el is mosolyodtam, bizonyos értelemben.

- Ó, igen - feleltem. - Bingo hívott meg.

- Hallom, valami ambiciózusra készül - mondta a nyavalyás Steggles -, látványos effektek, meg ilyenek.

- Én is úgy tudom.

- Ez az egész nyilván nagyon fontos neki. Hallottál a lányról, ugye?

- Igen. Meg arról is, hogy hét az egyhez lehet nálad Bingóra fogadni - mondtam, parányit talán az udvariasnál szigorúbban méregetve az ipsét.

Egyetlen arcizma se rezzent.

- Csak az izgalom kedvéért; az ember igyekszik valahogy elűzni a vidéki élet egyhangúságát - mondta. - De nem egészen pontosan hallottad: odalent a faluban kínálnak hetet az egyhez. Ha kedved támadt egy kis játékhoz, én jobbat is tudok ajánlani: legyen, mondjuk, egy tízes száz a nyolchoz?

- Nagy ég! Ilyen oddsokat adsz?!

- Ühüm. Valahogy - mondta Steggles álmatagon - van egy olyan furcsa érzésem, hogy ma este itt még valami gikszer lesz. Tudod, milyen Little. Fakezű. Született pancser. Egy hang azt súgja nekem, hogy ez a mai előadás csúnyán meg fog bukni. És ha így lesz, akkor bizony a lány nagyon-nagyon

megharagszik majd Bingóra. Az öreg fiú helyzete mindig is elég ingatag volt.

- Ki akarod készíteni? - kérdeztem zordul.

- Én?! - döbbent meg Steggles. - Miért, hát mit tehetnék? Fél perc, beszélnem kell valakivel - mondta, azzal elfüstölgött.

Kifejezetten aggódva néztem utána. A fickónak a szeme se állt jól: biztos voltam benne, hogy szokásához híven durva húzásra készül, és figyelmeztetni akartam Bingót, de már nem volt rá időm. Alighogy Steggles eloldalgott, felment a függöny.

Az első színben a pöttöm rendező újszerű koncepciója nem sokban érvényesült (csak mint súgó hallatta a hangját), az egész úgy indult, mint azok a különös drámák, amiket karácsony körül, *Tizenkét színdarabocska a csöppségek okulására* meg hasonló címeken megjelenő könyvekből áshat elő az ember. A gyerkőcök leadták a tipikus halandzsát, időről időre, mikor valamelyik kis hájfej elfelejtette a szövegét, Bingo mennydörgő hangja tört elő a színfalak mögül, a közönség az ilyen alkalmakkor szokásos kábulatban horkolt: ekkor jött a szerző első briliáns betétje. Az a szám volt, amit Hogyishívják kisasszony énekel abban a revüben - ha eldúdolnám a dallamot, felismernék, de persze, ha kell, akkor sose jut eszembe. A Palace-ben mindig három ráadással megy és Twingben is sikert aratott, pedig egy hátborzongató gyerkőc adta elő, aki olyan szeszélyesen ugrándozott ide-oda szoprán és basszbariton között, mint egy alpesi szánkó a sziklás hegyoldalon. Még a Kemény Arcoknak is tetszett. A második refrén után a publikum egy emberként követelt ráadást, a kölyök mély levegőt vett, hátracsapta a fejét, és olyan hangon, mint a táblán nyikorgó palavessző, megint rágyújtott a dalra.

Ebben a pillanatban az összes fény kialudt.

Nem is tudom, mikor volt részem utoljára ilyen meglepő élményben. Előtte a lámpák nem pislákoltak, egyszerűen csak egyik pillanatról a másikra kialudtak. A terem teljesen elsötétült.

Ettől persze, ahogy mondani szokás, megtört a varázs. Mindenki utasításokat harsogott, a Kemény Arcok dobogtak a lábukkal, és általában igen kellemesen szórakoztak. Az ifjú Bingónak természetesen muszáj volt bolondot csinálnia magából, hirtelen ránk kiáltott a sötétből:

- Hölgyeim és uraim, valami gond van a világítással...

A Kemény Arcok jót derültek ezen a kulisszatitkon. Úgy hatott rájuk, mint egy csatakiáltás. Végül, úgy öt perc múlva, a fény megint kigyulladt, és az előadás folytatódott.

Eltartott egy darabig, amíg a közönség visszasüllyedt a kómába, de végül is lecsillapodtak, és minden flottul ment. Később, egy meglehetősen fájdalmas jelenet után (egy varázsgyűrűről szólt, vagy a tündér átkáról, vagy ha arról sem, akkor valami nagyon hasonlóról) leengedték a függönyt, egy rombuszhalarcú kisfiú óvakodott elő, és belekezdett George Thingummy méltán sikeres kupléjába a *Puszit neki!-ből.* Tudják, melyikre gondolok, igaz? *Lányok, mindig hallgassatok a mamára!* a címe, ez az, amikor a srác ráveszi a közönséget, hogy énekeljék vele a refrént. Igen menő ballada, én magam is gyakorta és nagy elánnal szoktam énekelni a fürdőkádban, de - ahogy mindenki elismerte volna, akinek egy csepp esze van (vagyis éppen egy cseppel több, mint a pöttöm Bingónak) - semmi esetre sem a gyerekek karácsonyi ünnepségére meg a drága öreg községházára való. Alig csendült fel a refrén első sora, a legtöbb néző legyezgetni

kezdte magát és nyugtalanul mocorgott a helyén, a Burgess lány szolgáltatta zongorakíséret kissé csörömpölő és gépies lett, a káplán pedig fájdalmas arccal fordította el tekintetét. Viszont a Kemény Arcok nagyon díjazták.

A második versszak után a kölyök abbahagyta, és a kijárat felé kezdett sasszézni, erre a következő rövid duett csendült fel:

A PÖTTÖM BINGO (a tetőgerendákról visszaverődő mennydörgő hangon): Folytasd!

AGYERKŐC (félénken): Nem szejetném...

A PÖTTÖM BINGO: Mi lesz már, te kis nyavalyás, folytasd, vagy leváglak!

Gondolom, a kölyök gyorsan meghányta-vetette magában az esélyeket; arra juthatott, hogy mivel a színigazgató elég közel van hozzá, hogy beváltsa a fenyegetését, az lesz a legjobb, ha a kedvére tesz, és utána mossa kezeit, mert visszacsoszogott a színpad közepére, ott idegesen vihogva megállt, lehunyta a szemét és azt mondta:

- És most, hölgyejim és ujajim, felkéjem Tjesiddej nagyságos ujat, tiszteljen meg bennünket azzal, hogy elénekli a jefjént!

Tudják, nem tehetek róla, de vannak pillanatok, amikor barátság ide, barátság oda, az jut az eszembe, hogy az ifjú Bingónak egy bizonyos otthonban lenne a helye. Magam előtt látom a szerencsétlen flótást, ahogy kipattan az agyából a szikra, és melegen gratulál magának, hogy végre megvan az est fénypontja: az öreg hűbérúr majd fickósan talpra ugrik, rágyújt a kupléra, és minden csupa jókedv meg vidámság lesz. Dalolás helyett azonban a drága Tresidder - ami azt illeti, én

nem hibáztatom érte - csak ült, vörösödött és duzzadt. És amíg az alsó középosztály tagjai halotti csendben várták, hogy rájuk szakadjon a tető, egy másik tábor élvezte az ötletet: a kemény arcok csak úgy rikoltoztak a lelkesedéstől. Számukra ez valóságos nyalánkság volt. Ekkor a fények ismét kialudtak.

Amikor néhány perccel később újra világos lett, a következő látvány tárult a szemem elé: a földesúr égnek álló orral és csordultig teli hócipővel masírozott kifelé családja élén, a Burgess lány sápadtan, mereven ült a zongoránál, a káplán bámulta, arca valami olyasmit fejezett ki, hogy jóllehet ez az egész kétségtelenül sajnálatos, azért ő a dolog derűs oldalát is látja.

A show tovább folyt. Hosszú részek hangzottak el a Színdarabocskákból, aztán agilis kéz jelent meg a függöny szélén, készen arra, hogy a megfelelő pillanatban meghúzza, a teljes társulat a színre tódult, és Mary Burgess a *Narancsárus lány* című opuszt kezdte játszani - tudják, amelyik mindig olyan hihetetlen ovációval megy a Palace-ben -, gondolom, ezt a betétet választotta ki Bingo az első felvonás mindent elsöprő fináléjához. Először olyan is volt az egész, mint egy finálé, de hamarosan rájöttem, hogy ez valami más. A vég.

Ismerik azt a narancsos dalt, ugye? Így szól:

Ó, hát mért tararam tararam parancsot,
Inkább tamtaram egy szép nagy narancsot,
Inkább tamtaram egy szép nagy narancsot,

Ó, hát mért tararam valamit, amit elfelejtettem,
Valami valami valami tam-ti tam-ti ettem:
Ó...

Vagy ha nem is pontosan így, de az értelme nagyjából ugyanez. Fene ügyes szöveg és jó a dallam is, de mégsem ettől lett bombasiker a szám, hanem attól, hogy a végén a lányok narancsokat kapnak elő a kosarukból, és vigyázva a nézők közé passzolják őket. Nem tudom, megfigyelték-e már, de úgy látszik, tutira lehet menni, ha a színpadról a közönségre záporoznak valamit. Akárhányszor láttam ezt a számot a Palace-ben, mindig ugyanaz lett az eredmény: a vendégek egyszerűen megvadultak tőle.

De persze ott a gyümölcs vattából készült, és a lányok nem annyira dobálták, mint inkább finoman a legközelebbi sorokba ejtették őket. Mikor egy állati nagy lédús darab zúgott el a fülem mellett és loccsant szét mögöttem a falon, már sejtettem, hogy a dráma ma este új felfogásban kerül színpadra. A következő gránát az egyik elöl ülő fejes nyakán landolt nagy cuppanással, aztán a harmadik pontosan orron talált: ettől egy ideig hidegen hagytak a további fejlemények.

Mikor életre dörzsöltem az arcom és egy pillanatra abbahagytam a sírdogálást, láttam, hogy a karácsonyi előadás most már inkább valamelyik különösen mozgalmas belfasti éjszakára hasonlít. A levegő megtelt sikolyokkal és gyümölcssalátával. Miközben Bingo kétségbeesetten rohangált közöttük, a gyerekek a színpadon életük legféktelenebb buliját tartották. Szerintem sejtették, hogy ez már nem folytatódhat így sokáig, és az utolsó cseppig ki akarták élvezni a dolgot. A kemény arcok felszedték az egészben maradt narancsokat és visszalőttek, ezzel a közönség két tűz közé került. Megmondom őszintén, volt némi zűrzavar, aztán, éppen mikor a szenvedélyek elérték a forráspontot, a lámpák megint kialudtak.

Úgy éreztem, eljött az idő, hogy a távozás hímes mezejére lépjek, úgyhogy elkezdtem az ajtó felé osonni. Még jóformán ki se értem, és áramlani kezdett a közönség is. Ahogy kettesével-hármasával elhaladtak mellettem, hallottam, miről beszélnek és mondhatom, még sohasem láttam ilyen egységes testületet. Egy emberként - és egy asszonyként - szegény öreg Bingót átkozták; sebesen növekedett az a szellemi irányzat, melynek hirdetői szerint legjobb lenne csendben meghúzódni a sötétben, elkapni a bukott színidirektort, és utána elpacsálni vele egy kicsit a helyi kacsaúsztatóban.

Olyan piszok sok volt ezekből a radikálisokból és annyira eltökéltnek látszottak, hogy - úgy is, mint igaz barát - csak egyet tehettem. Hátramentem, hogy szóljak Bingónak, hajtsa föl a kabátján a gallért, és kerülve minden fölösleges feltűnést, hussanjon ki valamelyik oldalajtón. A kulisszák mögött találtam rá, elég lazán verítékezve ült egy ládán, és többé-kevésbé úgy nézett ki, mint egy súlyos baleset helyszíne. A haja felállt, a füle lekonyult; semmi kétség, egy hangos szóra sírva fakadt volna.

- Bertie - mondta síri hangon, mikor meglátott -, az a dög Steggles volt! Elcsíptem az egyik kölyköt, és mindent kiszedtem belőle. Steggles igazi narancsokra cserélte a vattalabdákat, amiket pedig költséget és fáradságot nem kímélve saját kezűleg készítettem. De most elkapom és ízekre szedem. A bal karjával kezdem, aztán... Ez most az egyetlen életcélom.

Nem szívesen foszlattam szét az álmait, de muszáj volt.

- Te jó ég, ember - mondtam szemrehányóan -, most nincs idő szórakozásra. Söprés innen, de gyorsan!

- Bertie - folytatta Bingo fájdalmas, tompa hangon -, Ő éppen most volt itt. Azt mondta, hogy az én hibám volt az

egész, és sosem áll többé szóba velem. És hogy eddig csak gyanította, hogy szívtelen, durva tréfákban lelem örömöm, de most már tudja. Meg még azt is mondta... olyan mindegy, szóval úgy lemart, mint még soha senki.

- Ez most a legkevesebb - biztosítottam. Úgy látszott, lehetetlen ráébreszteni a szegény roncsot a helyzetére. - Tudod, hány tagbaszakadt twingi vár odakint, hogy megfogjon és belevágjon a kacsaúsztatóba?! Kétszáz!

- Nem!

- Minimum!

Egy pillanatra úgy tűnt, a szegény pasi összeomlik. De csak egy pillanatra. Bingóban mindig is volt valami a jó öreg angol bulldogtermészetből. Különös, édes-bús mosoly suhant át az arcán.

- Semmi gond - mondta. - Ki tudok csúszni a pinceablakon, aztán, ha átmásztam hátul a kerítésen, már bottal üthetik a nyomomat. Nem fogok megijedni *ezektől!*

Talán egy héttel ezután lehetett, hogy Jeeves, mikor behozta a teámat, udvariasan azt javasolta, hogy kivételesen ne az utolsó oldalon kezdjem a Morning Postot: az Eljegyzés és házasság című rovatra hívta fel a figyelmem.

Rövid bekezdés tette közhírré, hogy a nagyméltóságú és nagytiszteletű Hubert Wingham, őméltóságának, Sturridge earljének harmadik fia és Mary, a néhai Matthew Burgess (Weatherly Court, Hants) egyetlen leánya eljegyezték egymást, és rövidesen , házasságot kötnek.

- Ez persze - mondtam, miután nyugat-kelet irányú pillantással befogtam a hírt - várható volt, Jeeves.

- Igen, uram.

- Mary Burgess sose bocsátotta volna meg Bingónak az aznap este történteket.

- Nem, uram.

- Hát - mondtam és felhörpintettem egy aromadús kortyot -, gondolom, az öreg Bingo hamar kiheveri. Ez a mostani úgy a száztizenegyedik eset lehetett. Én inkább magát sajnálom.

- Engem, uram?

- Aha. Hát már elfelejtette, milyen marha sokat vesződött, hogy átlökje Bingót a célvonalon? Nagy kár, hogy az a rengeteg meló hiábavaló volt.

- Nem teljesen, uram.

- Hm?

- Igaz, hogy a Mr Little és az ifjú hölgy közötti frigy létrehozását célzó erőfeszítéseimet nem koronázta siker, mégis bizonyos elégedettséggel tekintek vissza a történtekre.

- Azért, mert maga mindent megtett, igaz?

- Nem kifejezetten erre utaltam, uram, bár természetesen ez a gondolat is jóleső érzéssel tölt el; financiális szempontból találtam igen gyümölcsözőnek az ügyet.

- Financiális szempontból? Hogy érti ezt?

- Mikor meghallottam, hogy Mr Steggles érdekelt a versenyben, társultam Brookfield barátommal, és megvettük a *Gulya és ménes* tulajdonosa által kibocsátott főkönyvet. Rendkívül jövedelmező befektetésnek bizonyult. A reggelije azonnal készen lesz, uram. Pirítóson sült vese gombával. Méltóztassék csöngetni, ha hozhatom.

Óvatosan a szódával!

Agatha néni saját vackomban ejtett csapdába azon az emlékezetes délelőttön, és kíméletlenül közölte velem a rossz hírt. Első, önkéntelen gondolatom az volt, hogy most aztán vége a gyöngyéletnek: tudják, rendszerint nemigen rángatnak bele a családi csetepatékba. Valahányszor Nagynéni hívja Nagynénit, mint két, az ősmocsáron át egymásnak trombitáló masztodon, vagy kézről kézre jár James bácsi Mabel kuzin különös viselkedéséről írt levele („Olvasd el, drágám, aztán küldd tovább Jane-nek"), a klán hajlamos engem levegőnek nézni. Ez az egyik előnye annak, hogy agglegény vagyok - ha drága vérrokonaim véleményére kíváncsiak: félcédulás és ezekben az ügyekben teljesen hasznavehetetlen agglegény. „Bertie-vel nem érdemes erről beszélni, a füle botját se mozdítaná" a szlogen, és meg kell mondjam, ez nekem nagyon megfelel. A békés életet kedvelem. Pont ezért éreztem, hogy az Úr haragja sújt - hogy így fejezzem ki magam -, mikor egy nyugalmas cigaretta közepén Agatha néni vitorlázott be a nappalimba, és Claude-ról meg Eustace-ról kezdett értekezni.

- Hál' Istennek - mondta Agatha néni -, Claude-dal és Eustace-szal kapcsolatban végül minden rendbe jött.

- Na, tényleg? - kérdeztem; a leghalványabb gőzöm se volt, miről beszél.

- Szegény Emily egyik johannesburgi barátja, Mr Van Alstyne adott nekik állást a cégénél, pénteken már el is hajóznak Dél-Afrikába. Reméljük, hogy ott majd megállapodnak, és a társadalom hasznos tagjaivá válnak.

Egy szót sem értettem.

- Pénteken? Úgy érted, holnapután?

- Igen.
- Dél-Afrikába?
- Úgy van. Az Edinburgh Castle-on utaznak majd.
- De hogy a fen... izé, hát nem most van a harmadév közepe Oxfordban?

Agatha néni hidegen fixírozott.

- Szégyellhetned magad! Ugye, nem azt akarod mondani, hogy még azt sem tudod, hogy az unokatestvéreidet több mint két hete eltanácsolták Oxfordból?
- Csak nem?
- Reménytelen vagy. Azt hittem, még te sem...
- Miért nyesték ki őket?
- Leöntötték a dékánhelyettest limonádéval... Én ebben semmi mulatságosat nem látok, Bertie!
- Nem, nincs is - mondtam sietve. - Nem nevettem. Köhögtem. Valami a torkomon akadt, tudod?
- Szegény Emily, aki úgy látszik, sosem fogja belátni, hogy az örökös anyai kényeztetés nem vezet jóra, szerette volna Londonban tartani a fiúkat - folytatta Agatha néni. - Felvetette, hogy esetleg felvételizhetnének a katonai akadémiára. De én szilárd maradtam. Afrika nagyon jó hatással szokott lenni az ilyen zabolátlan ifjakra, úgyhogy pénteken indulnak. Az utóbbi két hetet Worcestershire-ben töltötték, Clive bácsikádnál, holnap Londonban éjszakáznak, és a péntek reggeli vonattal utaznak Southamptonba.
- Nem kockázatos ez így egy kicsit? Ha egyedül maradnak Londonban, biztos, hogy alaposan kirúgnak a hámból, nem?
- Nem lesznek egyedül. Te vigyázol majd rájuk.
- Én?!

- Igen. Ez a kívánságom. Nálad alszanak majd, reggel pedig te fogsz gondoskodni róla, hogy le ne késsék a vonatot.

- Szó nem lehet róla!

- Bertie!

- Mind a ketten nagyon rendes srácok, de azért ez túlzás. Állandóan van velük valami balhé. Mindig szívesen látom őket, de csakis házon kívül, mert...

- Látod, hová vezet a hedonizmus?! Az élvezetek állandó habzsolásától már annyira kérges szívű lettél, hogy a legparányibb kényelmetlenségnek sem vagy hajlandó magad kitenni! A saját húsod és véred jövője érdekében, pedig...

- Jól van, na - mondtam. - Jól van.

Ezzel a vitának vége is volt. Naná. Agatha nénitől mindig úgy érzem magam, mintha zselatin reszketne a gerincem helyén. Nagyon erélyes asszony, ahogy mostanában hívják ezt a típust. Erzsébet királynő lehetett ilyen. Valahányszor elkapja a tekintetem azzal a furcsán csillogó szemével, csak annyit kell mondania, hogy: „Na ugorj, kisfiam", és én minden további nélkül ugrom is (bár, ha belegondolok, lehet, hogy a néni nem így fogalmazna).

Mikor elment, becsöngettem Jeevest, hogy megosszam vele a terhet.

- Jeeves - fogadtam -, nagy öröm ért minket: Mr Claude és Mr Eustace nálunk alszik holnap.

- Igenis, uram. Ez valóban kellemes hír.

- Azért ne lihegje túl. Szép kis kilátás! Enyhén szólva sárkányos. Maga is ismeri ezeket a srácokat.

- Rendkívül jókedélyű fiatal úriemberek, uram.

- Úgy hiányoztak, mint két púp a hátamra. Bajkeverők, Jeeves, a saját mamájuk se tagadná. Ez egy parányit erős!

- Óhajt még valamit, uram?

Kihúztam magam, meglehet, kissé dacosan. Ha egy Wooster együttérzést vár, és ehelyett hideg tartózkodásba ütközik, hát úgy felhúzza az orrát, mint a fene. Tudtam, mi van, naná, hogy tudtam. Egy ideje bizonyos hűvösség volt észlelhető a Wooster-rezidencián, egy pár igen baró kamásni miatt. Az az állati nagyeszű hapsi, aki kitalálta ezeket a színes burkolókat, újabb csúcs ötlettel állt elő: ugyanerre a szisztémára építve kihozott egy kamásni-kollekciót, vagyis a szokásos szürke és fehér helyett most az ember az ezredének vagy iskolájának a színeit hordhatja a bokáján, ami azért mégsem mindegy. Mikor a Burlington Arcade-ben tett felfedezőutam során a kirakatból rám mosolygott egy, a drága öreg etoni színekkel ékes pár, hát nálam jóval masszívabb anyagból szabott srác kellett volna oda, hogy ellen tudjon neki állni. Egy szempillantás alatt odabent termettem és árajánlatot kértem, még mielőtt meggondolhattam volna, áldását adja-e vajon erre Jeeves. Meg kell mondanom, nem adta: nem túlzok, ha azt állítom, hogy a torkán akadt. A helyzet az, hogy Jeeves, jóllehet sok vonatkozásban a legjobb inas egész Londonban, túl konzervatív. Maradi. Értik, ugye? És a haladás ellensége.

- Köszönöm, semmit - mondtam nyugodt méltósággal.
- Igenis, uram.

Fagyos pillantást vetett a kamásnira és kihúzott. A fene esne belé!

Másnap este, éppen mikor vacsorához öltöztem, az ikrek elárasztották az öreg lakást; nem láttam még vidámabb fickókat, amióta az eszemet tudom. Csak fél tucat évvel vagyok idősebb, mint Claude és Eustace, de valami zűrös módon mindig úgy érzem magam tőlük, mint egy

kriptaszökevény. Még fel sem fogtam, hogy megjöttek, de ők már maguk alá gyűjtötték a legkényelmesebb székeket, elcsórtak pár szálat a legjobb cigarettámból, töltöttek maguknak egy-egy szódás whiskyt, és ahelyett, hogy megtört hangon a száműzött Ovidiustól idéztek volna, a két madár olyan derűs könnyedséggel kezdett csipogni, mint akiknek az életcélja vált valóra.

- Halló, Bertie, öregapó - mondta Claude. - Igazán rendes tőled, hogy befogadtál minket.

- Á, nem - szabadkoztam. - Bárcsak jó hosszú ideig maradhatnátok.

- Hallod ezt, Eustace? Azt szeretné, ha jó hosszú ideig maradnánk.

- Azt hiszem, elég hosszúnak fogja érezni így is - vélekedett Eustace filozofikusan.

- Hallottál a balhéról, Bertie? Már úgy értem, a mi kis problémánkról?

- Ühüm. Agatha néni elmesélte.

- Saját érdekében elhagyjuk hazánkat - monda Eustace.

- És ne halljak semmi siránkozást, ha majd derék hajóm kifut - intette tisztelőit Claude. - Mit mondott Agatha néni?

- Hogy limonádét öntöttetek a dékánhelyettesre.

- A francba, micsoda felelőtlenség! - szólt Claude ingerülten. - Nagyon jó volna, ha az emberek nem beszélnének összevissza mindent. Még hogy dékánhelyettes! A tanszékvezető volt.

- Még hogy limonádé! - kontrázott Eustace. - Szódavíz volt. A drága kisöreg éppen akkor állt meg az ablakunk alatt, mikor egy szifonnal a kezemben lógtam kifelé. Felnézett, és... hát

packáztam volna el egy élet legnagyobb sanszát? Adtam neki a szeme közé.

- Hát packázta volna el? Nonszensz! - helyeselt határozottan Claude.

- Talán soha többé nem nyílt volna ilyen alkalom - tűnődött Eustace.

- Száz az egyhez, hogy nem - vélekedett Claude.

- Na és mit javasolsz ma estére, Bertie - érdeklődött Eustace -, mivel akarod elszórakoztatni a derék ifjú vendégeket?

- Úgy gondoltam, szépen megvacsorázunk idehaza - mondtam -, Jeeves mindjárt elkészül vele.

- És utána?

- Hát, először úgy terveztem, elbeszélgetünk erről-arról, de aztán eszembe jutott, hogy nyilván korán ágyba akartok kerülni, miután a vonatotok holnap tíz körül indul.

Az ikrek sajnálkozva néztek egymásra.

- Bertie - mondta Eustace -, majdnem tökéletes a terved, de elkel néhány apróbb változtatás. Én így képzelem az éjszakai programot: vacsora után elcsattogunk a Ciróba. Ma nyújtott műszak van, ugye? Na, akkor ott elidőzhetünk kettőig-háromig.

- Utána pedig - buzdított Claude -, jöhet a Lord.

- De hát én azt hittem, hogy jól ki akarjátok magatokat pihenni!

- Pihenni! - monda Eustace. - De galambocskám, csak nem képzeled, hogy ma éjjel akár egy pillanatra is lehunyjuk a szemünket? Ugye nem?

Azt hiszem, egész egyszerűen nem vagyok már a régi. Valahogy nem csábít annyira a féktelen éjszakázás, mint még néhány évvel ezelőtt. Az oxfordi időkben egy bál a Covent

Gardenben hajnali hatig tartott, utána reggeli a Hammamsben, ezt követően pedig valósággal igényelte a szervezetem azt a kis csetepatét az utcai zöldségárusok válogatottjával. Mostanában viszont kettőnél tovább nemigen bírom a gyűrődést, pedig az ikrek akkor kezdtek igazán belejönni.

Homályosan emlékszem, hogy a Ciróból még elmentünk bakkarát játszani néhány ürgebiccsel, akiket, ha minden igaz, akkor láttunk először, és már reggel kilenc körül járhatott, mikor megtértünk a jó öreg lakásba. Ami engem illet, el kell ismernem, hogy addigra a kezdeti hányaveti frissesség már hervadóban volt. Épphogy annyi erőm maradt, hogy elköszönjek az ikrektől, kellemes utat meg eredményekben gazdag dél-afrikai karriert kívánjak nekik, és az ágyba küzdjem magam. Még hallottam, hogy a nyavalyások úgy trilláznak a hideg zuhany alatt, mint két pacsirta. Az éneklést rövid recitativók szakították meg: ki-kikurjantottak Jeevesnek, hogy siessen a szalonnás tükörtojással.

Délután egyre járhatott, mikor felébredtem. Nagyjából úgy éreztem magam, mint egy adag zöldbabfőzelék, amit a Tisztiorvosi Szolgálat visszautasított, de legalább egy gondolat nem bántott engemet: az ikrek bizonyára éppen most könyökölnek az óceánjáró korlátjára, hogy búcsúpillantást vessenek a jó öreg szülőföldre. Annál nagyobb volt a megrázkódtatás, mikor nyílt az ajtó, és Claude libbent be rajta.

- Halló, Bertie! Jól aludtál? Mit szólnál, ha harapnánk valamit ebédre?

Álmomban annyi torz lidércnyomás gyötört, hogy egy pillanatra azt hittem, ez csak egy újabb a garnitúrából, szó se róla, a legrosszabb az egész brancsból. Csak amikor Claude ráült a lábfejemre, akkor jöttem rá, hogy ez a rideg valóság.

- Magasságos ég! Mi a csudát keresel te itt? - dadogtam.

Claude szemrehányó pillantást vetett rám.

- Szép tónus! Pláne egy házigazdától! - korholt. - Hát nem te mondtad tegnap este, hogy bárcsak jó hosszú ideig maradhatnék? Álmod valóra vált. Itt vagyok, és itt is maradok.

- De hát neked úton kéne lenned Dél-Afrikába!

- Volt egy olyan érzésem, hogy erre nézve magyarázatot vársz. A helyzet a következő, öreg fiú: emlékszel a lányra, akinek tegnap éjszaka mutattál be a Ciróban?

- Melyik lányra?

- Csak egy lány volt ott - mondta Claude hidegen. - Legalábbis csak egy olyan, aki számításba jöhet. Marion Wardournak hívják. Tudod, ő az, akivel olyan sokat táncoltam.

Kezdett derengeni valami. Marion Wardour jó pajtásom, nagyon rendes csaj. Momentán az Apollóban játszik, abban a showban. Most már emlékeztem, hogy tegnap este az ő társasága is lejött a Ciróba, és az ikrek ragaszkodtak hozzá, hogy bemutassam őket.

- Egymásnak teremtettek bennünket, Bertie - mondta Claude. - Már éjfél előtt rádöbbentem, és minél többet gondolkodtam a dolgon, annál biztosabb lettem benne. Néha-néha előfordul az ilyesmi, tudod. Mikor két szív egy ütemre dobban, úgy értem, meg az összes efféle. Szóval, hogy rövidre fogjam, a Waterloon megpattantam Eustace mellől, és visszaslisszoltam ide. Egyáltalán nem volt ínyemre a gondolat, hogy itthagyjak egy ilyen lányt Dél-Afrika kedvéért. Életünket és vérünket az angol impériumért, hát világos, és minden adandó alkalommal szívesen a hóna alá nyúlok a brit oroszlánnak, de most nem segíthetek. Végső soron - érvelt Claude - Dél-Afrika egészen jól elvolt idáig nélkülem is, miért ne maradna minden a régiben?

- De mi lesz Van Alstyne-nal, vagy mi a neve a pasinak? Arra számít, hogy mész.

- Ó, neki ott van Eustace. Meg lesz vele elégedve. Remek fickó ez a Eustace. A végén valószínűleg valami mágnás vagy mi lesz belőle. Nem csekély érdeklődéssel fogom követni a pályafutását. És most: elnézést egy pillanatra, Bertie. Megyek, elővadászom Jeevest, és kevertetek vele egy adagot az elixírjéből. Fogalmam sincs miért, de egy kicsit elővett a fejfájás.

És, akár hiszik, akár nem, alig csukódott be mögötte az ajtó, már ki is nyílt megint: Eustace röppent be rajta, olyan friss, pihent arccal, hogy egész beteg lettem, mikor ránéztem.

- Ó, nénikém! - leheltem.

- Tiszta munka, Bertie, tiszta munka! - dicsekedett Eustace könnyedén kacarászva. - Vérzik a szívem a drága öreg Claude-ért, de nem volt más választásom. Az állomáson kijátszottam az éberségét, és bevettem magam egy taxiba. Gondolom, csodálkozott a szegény szamár, hogy így eltűntem, de mit tehettem volna? Ha tényleg azt akartad, hogy eldübörögjek Dél-Afrikába, nem szabadott volna tegnap éjjel bemutatnod Miss Wardournak. Lefogadom, hogy ez nagyon érdekel téged, Bertie. Nem az a fajta férfi vagyok - biztosított és leereszkedett az ágyamra -, aki minden szembejövő lányba szerelmes lesz. Azt hiszem, az „erős" és a „hallgatag" szavakkal lehetne a legjobban jellemezni - állította határozottan, és be nem állt a szája -, de amikor feltámad bennem a vonzódás valaki iránt, nem vesztegetem az időt. Én...

- Ó, mennybéli atyám! Te is szerelmes vagy Marion Wardourba?

- Én is? Mit akarsz ezzel mondani?

Éppen vázolni akartam neki, mi a helyzet Claude-dal, mikor megjelent a nyavalyás személyesen, láthatóan teljesen felfrissülve. Semmi kétség, Jeeves elixírje mindenkire - kivéve talán egy egyiptomi múmiát - azonnali jótékony hatást gyakorol. Valószínűleg az összetevőkön múlik - talán a Worcester-szósz miatt van. Claude is úgy életre kelt, mint egy meglocsolt virág, de kis híján visszaesett, ahogy meglátta, hogy az ágy támláján át nagyszabású fivére mereszti rá a szemét.

- Te mi a csudát keresel itt? - kiáltotta.

- Te mi a csudát keresel itt? - kiáltotta Eustace.

- Azért jöttél vissza, hogy megkeserítsd Miss Wardour életét?

- Miért, te igen?

Ezt aztán részletesen megtárgyalták.

- Hát - mondta végül Claude -, ezen most már nem lehet változtatni. Ha itt vagy, hát itt vagy. Győzzön a jobbik!

- A fenébe is - sikerült végre közbeszólnom -, hátrább az agarakkal! Nem maradhattok Londonban! Hol akartok például lakni?

- Hát itt - felelte meglepve Eustace.

- Hol máshol? - vonta fel szemöldökét Claude.

- Csak nincs kifogásod ellene, Bertie? - kérdezte Eustace.

- Egy olyan sportembernek, mint te? Soha! - mondta Claude.

- De hát gondolkozzatok, szamarak! Ha Agatha néni rájön, hogy nem Dél-Afrikában vagytok, hanem itt, és én rejtegetlek benneteket... Mi lesz akkor velem?

- Az ám, mi lesz vele? - kérdezte Claude Eustace-tól.
- Ó, hát gondolom, valahogy majd csak kivágja magát - felelte Eustace Claude-nak.
- Világos! - mondta Claude felderülve. - Ő aztán ki!
- Naná! - mondta Eustace. - Egy ilyen leleményes fickó, mint Bertie! Még szép!
- De most talán - tette Claude ad acta a témát - térjünk vissza ahhoz a kis ebédhez, amiről az imént volt szó, Bertie. Az anyag, amit a jó öreg Jeeves az előbb belém diktált, farkasétvágyat csinál. Azt hiszem, valami, ami h-val kezdődik és folytatva a szelet sült és egy nagy adag pudingra végződik, megfelelne az igényeknek.

Felteszem, minden srác életében vannak sötét napok, olyan időszakok, amikre csak könnyes szemmel és csendes borzongással lehet emlékezni. Ha hihetünk a kortárs írók regényeinek, vannak ürgék, akiknél ez gyakorlatilag állandó. Velem, miután a sors meglehetős jövedelemmel és kitűnő emésztéssel ajándékozott meg, elég ritkán fordul elő ilyesmi, de ha ez az éra jut eszembe, igyekszem gyorsan másra gondolni. Merő egy izgalom, elhihetik. A hazajáró ikrek váratlan felbukkanását követő napok olyan rémségesek voltak, hogy az elaggott idegek egészen megnyúltak a strapától, a végük egy láb hosszan kiállt az öreg porhüvelyből és felpöndörödött. Abszolúte pöndörödött, úgy éljek! Mi, Woosterek olyan irtó becsületesek és őszinték vagyunk, meg minden, nyilván ezért készít ki bennünket az ámítás.

Kábé huszonnégy óráig csend volt a Potomac mentén, akkor betoppant Agatha néni egy kis csevelyre. Ha húsz perccel korábban érkezik, még ott találta volna az ikreket, ahogy éppen vidáman burkolnak néhány szalonnás tojást. Egy

székbe süllyedt, és azonnal láttam, hogy nem a szokásos napsugaras önmaga.

- Bertie - kezdte -, nyugtalan vagyok.

Én is az voltam. Nem tudtam, meddig szándékozik maradni, és mikor akarnak visszajönni az ikrek.

- Azon tépelődöm - mondta -, vajon nem bántam-e túl szigorúan Claude-dal és Eustace-szal.

- Az ki van zárva - csúszott ki a számon.

- Ezt hogy érted?

- Hát, öö, te képtelen lennél ilyesmire, Agatha néni.

Csak így, kapásból. Nem is rossz, mi? A vélelem tetszhetett az öreg rokonnak, mert kicsit kevesebb undorral nézett rám, mint az általában szokása.

- Ez kedves tőled, Bertie, de én arra gondoltam, vajon biztonságban vannak-e azok a drága fiúk?

- Miben??? Kik???

Sehogy se fért a fejembe, mi köze egymáshoz a kettőnek. Az ikrekről nekem valami egész más szokott eszembe jutni: például egy pár virgonc ifjú tarantella.

- Szerinted jól vannak?

- Mitől tartasz? - puhatolóztam.

Agatha néni szinte szomorkásan nézett rám.

- Eszedbe jutott már, hogy George bácsikád esetleg parafenomén?

Úgy tűnik, témát váltottunk.

- Parafenomén?

- Szerinted lehetséges, hogy olyan dolgokat is lát, amelyek a közönséges szem számára láthatatlanok maradnak?

Ezt én nagyon is lehetségesnek tartottam, sőt, kimondottan valószínűnek. Nem tudom, ismerik-e George bácsit. Vidám

öregfiú, aki mást se csinál, csak egyik klubból a másikba jár, hasonszőrű úriemberek társaságában. Ha feltűnik a láthatáron, a pincérek feltűrik a ruhájuk ujját, a borfiú pedig furcsa arckifejezéssel játszadozik a dugóhúzóval. George bácsi volt az, aki a modern orvostudomány úttörőjeként felfedezte, hogy az alkohol egyben táplálék is.

- Tegnap együtt vacsoráztunk. Azonnal feltűnt, milyen feldúlt. Azt mondta, hogy a Devonshire Clubból a Boodle's-ba menet hirtelen megpillantotta Eustace fantazmáját.

- Eustace micsodáját?

- Fantazmáját. Az alakmását, a kísértetét. Olyan tiszta volt a látomás, hogy egy pillanatra azt hitte, maga Eustace az. Aztán a fantom eltűnt egy sarok mögött, és mire George bácsi odaért, már nem lehetett látni. Az egész nagyon különös és nyugtalanító. Szegény George-ra rendkívüli hatással volt az eset. A vacsorához csak árpanyákot ivott, és végig elég zaklatottan viselkedett. Ó, Bertie, ugye biztonságban vannak szegény drágáim? Ugye nem érte őket valamilyen szörnyű szerencsétlenség?

A puszta gondolatra is összefutott a számban a nyál, de azt mondtam, nem, nem hiszem, hogy bármiféle szörnyű szerencsétlenség érte volna őket. Eközben az járt a fejemben, hogy Eustace *maga* a legszörnyűbb szerencsétlenség, ami embert érhet, Claude dettó, de megálltam, hogy ne bökjem ki hangosan. Végül is Agatha néni, még mindig aggódva, kilőtte magát.

Mikor az ikrek befutottak, nyíltan beszéltem a nyavalyásokkal. Akármilyen vidám dolognak is tartják, hogy halálra rémítették George bácsit, mégsem mászkálhatnak csak úgy a városban.

- De lelkem-galambocskám - győzködött Claude, akinek egyszer az iskolában el kellett olvasnia egy orosz regényt -, gondolkozz egy kicsit! Nem korlátozhatjuk a hadmozdulatainkat.

- Szóba se jöhet - helyeselt Eustace.

- Az egész dolognak az a kvintesszenciája, ha értesz engem - mondta Claude kétkedve -, hogy szabadon nyomulhassunk ide-oda.

- Pontosan - pártolta Eustace. - Egyszer ide, máskor oda.

- De a francba is...

- Bertie! - szólt rám Eustace szemrehányóan. - Ne a gyerek előtt!

- Persze Bertie-t is meg lehet érteni - ismerte el Claude. - Gondolom, megoldást jelentene a problémára, ha beszereznénk egy pár álszerkót.

- Drága öregem! - monda Eustace, csodálattal nézve ikertestvérére. - Minden idők legragyogóbb ötlete! Nem te találtad ki, igaz?

- Ami azt illeti, tulajdonképpen Bertie-től származik.

- Tőlem!

- Te meséltél a minap az öreg Bingo Little-ről meg az álszakállról, amit azért vett, hogy a nagybátyja ne ismerjen rá.

- Ha azt hiszitek, hogy eltűröm, hogy két álszakállas nyomoronc ki-be ugráljon a lakásomba...

- Ebben van valami - ismerte el Eustace. - Akkor legyen csak pofaszakáll.

- És hamis orr - fejlesztette az elgondolást Claude.

- És, ahogy mondod, hamis orr. Akkor rendicsek, Bertie, apuskám, legördülhet a kő a szívedről. Igazán nem szeretnénk,

ha röpke látogatásunk bármilyen kellemetlenséget okozna neked.

És amikor kiugrottam Jeeveshez vigasztalásért, csak egy olasz futballcsapatról beszélt, meg valami ventusról. Semmi együttérzés.

- Rendben van, Jeeves - mondtam. - Sétálni megyek a Parkba. Legyen szíves, készítse ki az etoni öregdiák-kamásnimat.

- Igenis, uram.

Néhány nap múlva Marion Wardour futott be az öreg kikötőbe. Óvatosan körülnézett a szobán, mielőtt leült volna.

- Az unokatestvéreid nincsenek itthon, Bertie? - kérdezte.

- Nincsenek, hála az égnek! Elmentek, nem tudom, hogy hová.

- Én megmondhatom neked. A nappalimban vannak, dühödt pillantásokkal méregetik egymást két átellenes sarokból, és várják, hogy hazaérjek. Bertie, ennek valahogy véget kell vetni!

- Sokat látod őket mostanában, ugye?

Jeeves jött be a teával, de öreg barátném annyira fel volt dúlva, hogy meg se várta, amíg lelép, hanem tovább panaszkodott. Szegényke abszolúte odavolt.

- Egy lépést sem tehetek anélkül, hogy ne botlanék bele egyikükbe vagy mind a kettejükbe. Többnyire mind a kettejükbe. Rákaptak arra, hogy együtt látogassanak meg: komoran letelepszenek, és reménykednek, hogy a másik előbb unja meg és elmegy. Már olyan vagyok, mint a saját árnyékom.

- Tudom - biztosítottam együttérzően -, én aztán tudom.

- Mit tegyek?
- Jó kérdés.... a szobalányod esetleg azt mondhatná nekik, hogy nem vagy otthon.

Megborzongott.

- Egyszer megpróbáltam. Letáboroztak a lépcsőn. Este nyolcig nem mozdulhattam ki, pedig egész csomó különösen fontos programom lett volna. Bárcsak meg tudnád győzni őket, hogy utazzanak el Dél-Afrikába, ahol, ha jól tudom, várnak rájuk.
- Fene mély benyomást tehettél a fiúkra.
- Úgy tűnik. Újabban ajándékokkal próbálnak hatni rám, legalábbis Claude. Előadás után bejött az öltözőmbe, és addig nem volt hajlandó elmenni, amíg el nem fogadtam ezt a cigarettatárcát. Egyébként nagyon szép darab.

Tényleg az volt. Kifejezetten csinos alkotás, aranyból, kiadós gyémánttal a közepén. Ráadásul az a fura érzésem támadt, hogy már láttam valahol, vagy legalábbis a kiköpött mását. El se tudtam képzelni, honnan az ördögből ásta elő rá Claude a kápét.

Másnap, szerdán, mivel érzelmeik tárgyának délelőtti előadása volt, az ikrek, hogy így fejezzem ki magam, nem voltak szolgálatban. Claude feltette a pofaszakállát meg az orrát, és kiment Hurst Parkba, Eustace meg én otthon maradtunk és beszélgettünk. Ő legalábbis beszélgetett, mialatt én azt kívántam, bárcsak ő is elmenne valahová.

- Bertie-kém, egy igaz nő szerelme a legcsodálatosabb dolog a világon. Néhanap... Te jó ég! Ez meg mi?

Nyílt a bejárati ajtó, az előszobából behallatszott, ahogy Agatha néni azt tudakolja, itthon vagyok-e. Agatha néninek mindig is erős hangja volt, ráadásul olyan éles, mint egy

tollkés, de addig a pillanatig sosem gondoltam, hogy ennek egyszer még örülni fogok. A néninek csak két másodperc kellett, hogy áttörje Jeeves vonalait, de ez elég volt Eustace-nak. Kecsesen a szófa alá vetődött; épphogy eltűnt az utolsó cipő, jött az éltes rokon.

Úgy tűnt, ő is aggódik. Addigra már kezdtem úgy érezni, hogy a világon mindenki.

- Bertie - kérdezte -, mik a terveid a közeli jövőre nézve?

- A közeli jövőre? Ma este együtt vacsorázom...

- Nem, nem, nem a ma estére gondolok. Van valami teendőd az elkövetkezendő néhány napban? Nyilván nincs - folytatta, válaszra sem várva -, sosincs semmi dolgod. Az egész életed henyéléssel telik - de erről majd legközelebb. Most másról van szó: azt szeretném, ha elmennél szegény George bácsikáddal néhány hétre Harrogate-be. Minél előbb indultok, annál jobb.

Ez annyira közel volt a hóhatárhoz, hogy tiltakozó vakkantás tört elő belőlem. George bácsi rendes tag, de ami sok, az sok. Éppen szavakba akartam önteni az érzéseimet, de a néni egyszerűen leintett, mint egy versenyautót.

- Ha csak egy parányi jóérzés szorult beléd, Bertie, megteszed, amire kérlek. Szegény George bácsikádnak komoly megrázkódtatásban volt része.

- Micsoda, már megint?

- Úgy véli, hogy lelki egyensúlyát kizárólag a teljes pihenés és a gondos orvosi felügyelet állíthatja vissza. Ha jól értettem, egyszer már járt Harrogate-ben, és nagyon jót tett neki a helyi gyógyvíz, ezért kíván megint odautazni. Úgy gondoljuk, nem lenne okos dolog egyedül hagyni, ezért akarom, hogy elkísérd.

- De hát figyelj ide...!

- Bertie!

A társalgásban szélcsend állt be.

- És milyen megrázkódtatásban volt része? - kérdeztem végül.

- Magunk között szólva - suttogta Agatha néni (hogy ezt is megértem!) -, hajlok arra, hogy azt higgyem, az egész csupán a bácsikád betegesen izgatott idegeinek a szüleménye. A családhoz tartozol, Bertie, úgyhogy nyíltan beszélhetek előtted. Épp olyan jól tudod, mint én, hogy szegény George bácsikád sok éve nem az a... nos, ő... öö, rászokott... hogy is mondjam...

- Nem veti meg a tintát?

- Parancsolsz?

- Úgy szívja magába az anyagot, mint az itatóspapír?

- Bár egyáltalán nincsenek kedvemre ezek a kifejezések, be kell ismernünk, lehetne valamivel mértékletesebb. Egzaltált és... Nos, tény, hogy sokkot szenvedett.

- Igen, de milyen sokkot?

- Erre nézve igen nehéz volt pontos magyarázatot kapni tőle. Szegény George bácsikádnak nagyon sok jó tulajdonsága van, mindamellett te is tudod, milyen zavarossá válik, ha megrázkódtatás éri. Mindenesetre úgy vettem ki a szavaiból, hogy betörés áldozata lett.

- Betörés?!

- Azt mondja, hogy távollétében egy barkót viselő, ijesztő orrú idegen hatolt be Jermyn Street-i lakásába, és eltulajdonított tőle valamit. Hazatértekor a bácsikád ott találta ezt az embert a nappalijában. Azonnal kirohant a szobából és eltűnt.

- George bácsi?

- Nem, a férfi. És állítólag ellopott egy értékes cigarettatárcát. De, mint említettem, hajlamos vagyok azt hinni, hogy valójában semmi ilyesmi nem történt. George még mindig nem tért magához az előző sokkból, amit akkor kapott, amikor azt képzelte, hogy Eustace-t látja az utcán. Azt szeretném, ha azonnal elkezdenél készülődni, hogy legkésőbb szombaton elindulhass vele Harrogate-be.

Ezzel lelépett, Eustace előmászott a szófa alól. Erősen feldúlt volt a nyavalyás. Én is, ami azt illeti. A puszta gondolatra, hogy több hetet töltsek George bácsival Harrogate-ben, minden elsötétedett előttem.

- Szóval így szerezte azt a tárcát, hogy a fene enné meg! - szólt Eustace keserűn. - Mondhatom, soha aljasabb trükkel még nem találkoztam! Kirabolni a saját húsát és vérét! Annak a fickónak a sitten lenne a helye.

- Dél-Afrikában lenne a helye - mondtam. - Akárcsak neked.

Azzal felkötöttem a fehérneműm, és olyan ékesszólással, amivel alaposan megleptem magam, vagy tíz percig löktem neki a szöveget a család iránti kötelezettségekről. A lelkiismeretére apelláltam. Az egekig dicsértem Dél-Afrikát. Elmondtam mindent, ami csak eszembe jutott, a nagy részét kétszer is - nem mintha hatással lett volna a nyavalyás ártányra: csak arról makogott, milyen alávaló dolog volt a fivérétől, hogy így átejtette ezzel a cigaretta tárcaüggyel. Nyilvánvalóan azt képzelte, hogy Claude tisztességtelen előnyt szerzett a csinos ajándék bevetésével, és nagyon kínos jelenetre került sor, mikor az utóbbi megjött Hurst Parkból. Késő éjszaka, mikor én már rég ágyban voltam, még mindig hallottam, hogy vitatkoznak. Sose láttam még senkit, aki olyan kevés alvással beérte volna, mint ez a két fickó.

A lakásban kissé megromlottak a légköri viszonyok, mivel Claude és Eustace nem voltak többé beszélő viszonyban. Határozottan pártolok otthon bizonyos közvetlenséget, úgyhogy számomra elég fárasztó volt két olyan pasival lakni, akik a világért se ismerték volna el, hogy a másik is a glóbuszon van.

Kezdtem úgy érezni, hogy ez így nem mehet tovább, és Jupiterre, nem is ment. De ha előző nap valaki megjósolja nekem, mi fog történni, maximum bágyadtan elmosolyodom. Már azt hittem, hogy egy láda dinamittal kell kilakoltatnom a két önkényes lakásfoglalót, úgyhogy mikor péntek reggel Claude odasettenkedett hozzám és leadta a legfrissebb híreket, azt hittem, rosszul hallok.

- Bertie - szólt Claude -, végiggondoltam a dolgot.

- Melyiket?

- Az egészet. Hogy ittmaradtam Londonban, ahelyett, hogy Dél-Afrikába hajóztam volna. Ez nem becsületes - mondta Claude melegen. - Nem helyes. Hogy rövidre fogjam, Bertie, drága egykomám, holnap utazom.

A padló hirtelen tántorogni kezdett alattam.

- Igen? - fuldokoltam.

- Bizony. Elküldenéd - kérdezte Claude - az öreg Jeevest egy jegyért? Ami a dohányt illeti, attól tartok, rád kell hagyatkoznom, öreg cimbora. Megteszed nekem?

- Hogy megteszem-e?! - kiáltottam, forrón megragadva a kezét.

- Akkor ez rendben van. De Eustace-nak egy szót se szólj az egészről, jó?

- Hát ő nem megy?

Claude összerázkódott.

- Nem, hála az égnek! A puszta gondolatra, hogy azzal az idiótával legyek egy hajón összezárva, totál kiakadok. Nem, nem, Eustace-nak egy szót se. Mit gondolsz, tudsz majd kabint szerezni ilyen röviddel az út előtt?

- Naná! - mondtam magabiztosan. Inkább megvettem volna az egész hajót, minthogy hagyjak elúszni egy ilyen lehetőséget.

- Jeeves - trilláztam, miután könnyű léptekkel kilejtettem a konyhába. - Kapcsoljon a legnagyobb sebességbe, száguldjon el a Union-Castle utazási irodába, és foglaltasson egy kabint holnapra Mr Claude-nak. Itthagy minket, Jeeves.

- Igen, uram.

- Mr Claude-nak az a határozott kívánsága, hogy Mr Eustace-nak ne említsük meg a dolgot.

- Nem, uram. Egyébiránt Mr Eustace ugyanezzel a kikötéssel élt, mikor megkért, hogy biztosíttassak számára egy lakrészt a holnapi hajóra.

Rámeredtem.

- Ő is elutazik?

- Igen, uram.

- Ez egy kicsit zűrös.

- Igen, uram.

Ha csak egy kicsit is más a leosztás, biztos, hogy ettől felengedek Jeeves iránt, és tetemes mennyiségű „Ihaj-csuhaj, sose halunk meg!" kurjantást hallatva körbeugrándozom, meg minden - de azok a kamásnik még mindig közöttünk álltak. Sajnálattal kell megjegyeznem: megragadtam az alkalmat, hogy a pasi orra alá dörgöljek ezt-azt. Nagyon jól tudta, hogy ifjú gazdája pácban ázik és rá vár, hogy bedobja magát, mégis végig olyan piszok tartózkodó és zárkózott volt, szóval nem

tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy rámutassak: nélküle is sikerült kicsikarni a happy endet.

- Hát akkor, Jeeves - mondtam hanyagul -, ezzel le is zárhatjuk az ügyet. Tudtam, hogy idővel a dolgok maguktól rendbejönnek, úgyhogy nem izgultam. Az én helyemben igen sok fickó idegeskedett volna, Jeeves.

- Igen, uram.

- Fűhöz-fához rohangáltak volna segítségért meg tanácsért.

- Bizonyára, uram.

- Na de nem én, Jeeves.

- Nem, uram.

Otthagytam, hadd rágódjon rajta.

Mikor szombaton végignéztem az öreg lakáson és átjárt a felismerés, hogy Claude és Eustace nincsenek többé benne, már az a gondolat se tudott nyomasztani, hogy Harrogate-be kell utaznom George bácsival.

Az ikrek lopva és külön-külön léptek le, rögtön reggeli után: Eustace a Waterloora robogott, Claude pedig a garázsba osont, ahol az autómat tartottam. Nem akartam kockáztatni: ha a két majom összetalálkozik az állomáson, még meggondolják magukat, ezért azt javasoltam Claude-nak, kocsival menjen le Southampton-ba, az sokkal kellemesebb.

Eldobtam magam az öreg kanapén, békésen nézegettem a legyeket a plafonon, azon tűnődve, milyen csodálatos is a világ, mikor Jeeves jött be egy levéllel.

- Egy küldönc hozta ezt, uram.

Felnyitottam a borítékot, egy ötfontos bankó vitorlázott a padlóra.

- Nagy ég! - mondtam. - Hát ez meg mi?

A levelet ceruzával firkantották, és elég rövid volt.

Kedves Bertie!

Légy szíves, add ezt oda az inasodnak. Azt üzenem neki, bárcsak többet tehetnék érte. Megmentette az életem. Egy hete ez az első boldog napom.

Üdvözöl: M. W.

Jeeves felcsippentette az ötöst, és felém nyújtotta.

- Tartsa csak meg - biztattam. - Magának jött.

- Uram?

- Tegye el a pénzt, a magáé. Miss Wardour küldi.

- Ez rendkívül kedves tőle, uram.

- Mi a gyíknak küldözget magának ötösöket? Azt írja, maga megmentette az életét.

Jeeves finoman elmosolyodott.

- A hölgy túlértékeli szerény szolgálataimat, uram.

- De hát mik voltak azok a szolgálatok?

- Mr Claude és Mr Eustace ügyében, uram. Reméltem, hogy Miss Wardour nem említ konkrétumokat, mivel nem szerettem volna, ha ön esetleg arra a gondolatra jut, hogy túlságosan sokat engedtem meg magamnak.

- Hogy érti ezt?

- Történetesen én is a szobában voltam, mikor Miss Wardour - némi keserűséggel a hangjában - elmesélte, hogy Mr Claude és Mr Eustace mennyire kitartóan keresik a társaságát. Ilyen körülmények között talán megbocsátható, hogy a két fiatal gentlemant leszerelendő, apró fortélyt javasoltam az ifjú hölgynek.

- Te jó Uramisten! Csak nem azt akarja ezzel mondani, hogy végül mégis magának köszönhető, hogy leléptek?!

Hatalmas szamárnak éreztem magam. Naná, azok után, hogy úgy elhencegtem neki, milyen jól boldogultam nélküle is!

- Arra gondoltam, hogy ha Miss Wardour külön-külön úgy informálná Mr Claude-ot és Mr Eustace-t, hogy szerződése Dél-Afrikába szólítja, akkor elérhetnénk a kívánt eredményt. Úgy tűnik, helyes volt a megérzésem, uram. A két ifjú úriember ráharapott a csalira, ha szabad ezt a kifejezést használnom.

- Jeeves - mondtam melegen (egy Wooster lőhet bakot, de sohasem lehet annyira büszke, hogy el ne ismerje) -, magának nincs párja!

- Nagyon köszönöm, uram.

- Ó, de figyeljen csak! - rettenetes gondolat cikázott át a fejemen. - Ha a hajón rájönnek, hogy Miss Wardour nincs ott, nem fognak azonnal visszahúzni ide?

- Számoltam ezzel az eshetőséggel, uram. Tanácsomra az ifjú hölgy úgy tájékoztatta a fiatalurakat, hogy az út első részét a kontinensen át teszi meg, és Madeirán száll fel az óceánjáróra.

- És Madeira után hol kötnek még ki?

- Sehol, uram.

Hátradőltem egy pillanatra és hagytam, hadd hízzon az öreg máj. Csak egy szépséghibát találtam.

- Csak az a kár, hogy egy olyan nagy hajón elkerülhetik egymást. Hogy is mondjam, szerettem volna érezni, hogy Claude-nak sok része van Eustace-ban és viszont.

- Azt hiszem, ez így is lesz, uram. Kétszemélyes luxuskabint biztosíttattam számukra, Mr Claude kapja az egyik hálószobát, Mr Eustace a másikat.

Tiszta eksztázisban sóhajtottam fel. Gyalázat, hogy ezen a gyönyörű napon Harrogate-be kell mennem.

- Elkezdett már csomagolni, Jeeves? - tudakoltam.

- Csomagolni, uram?

- Harrogate-re. Oda kell utaznom Sir George-dzsal.

- Elnézését kérem, uram. Elfelejtettem megemlíteni önnek. Sir George telefonált ma reggel, mialatt ön még aludt, és azt mondta, hogy megváltoztatta a programját. Nem szándékozik Harrogate-be utazni.

- A mindenségit, de hát ez abszolút csúcs!

- Sejtettem, hogy örömére szolgál majd ez a fejlemény, uram.

- Miért változtatta meg a tervet? Nem mondta?

- Nem, uram. De az inasától, Stevenstől azt hallottam, hogy idegállapotában számottevő javulás állt be, és már nincs szüksége pihenésre és kúrára. Bátorkodtam megadni Stevensnek annak a gyógyító hatású italkeveréknek a receptjét, amelyet ön olyan kedvesen elixírnek szokott aposztrofálni. Sir George ma reggel úgy informálta Stevenst, hogy úgy érzi, újjászületett.

Hát, itt már csak egyet lehetett tenni, és én meg is tettem. Nem mondom, hogy nem fájt, de nem volt más választásom.

- Jeeves - mondtam -, azok a kamásnik...

- Igen, uram?

- Tényleg annyira utálja őket?

- Határtalanul, uram.

- És nem gondolja, hogy idővel esetleg megváltoznak a nézetei?

- Nem, uram.

- Hát jó. Rendben. Ne is mondjon többet. Elégetheti őket.

- Nagyon köszönöm, uram. Már megtettem. Ma, reggeli előtt. Egy pár szolid szürke sokkal elegánsabb. Köszönöm, uram.

Bingó utolsó barátnője

Talán egy héttel Claude és Eustace távozása után, a Senior Liberal Club dohányzójában botlottam bele Bingóba. Nyitott szájjal és bamba tekintettel lógott egy karosszékből, ezalatt egy szürkeszakállas pacák középtávolról akkora utálattal méregette, hogy csak egyvalamiről lehetett szó: Bingo elfoglalta a kedvenc helyét. Ez a legrosszabb, ha az ember idegen klubban van - minduntalan azon veszi észre magát, hogy abszolúte akaratlanul lábbal tiporja a Régi Tagok idő szentesítette jogait.

- Halló, karfiol - köszöntem illendően.

- Üdv, csúf cukkini - válaszolta az ifjú Bingo. Miután eleget tettünk a formalitásoknak, letelepedtünk, hogy magunkhoz vegyük az ebéd előttit.

Évente egyszer, mikor a Paraziták választmánya úgy dönt, hogy az öreg klubra ráfér már egy kis csinosítás, néhány hét erejéig ráeresztenek minket valamelyik másik intézményre. Éppen a Senior Liberal volt a soros: én személy szerint hamar lerobbantam a félelmetes strapától. Hogy is mondjam, ha az ember megszokja, hogy a klubjában minden vidám és

közvetlen (ha például meg akar szólítani egy srácot, csak hozzá kell vágnia egy kenyérgalacsint), akkor némileg lelombozza, ha olyan helyre kell mennie, ahol a legfiatalabb tag nyolcvanhét lehet, és kizárólag azoknak ildomos beszélgetésbe elegyedniük egymással, akik már a Napóleon elleni spanyol hadjáratot is együtt csinálták végig. Nagyon megkönnyebbültem, hogy ráakadtam Bingóra. Suttogó eszmecserébe kezdtünk.

- Ez a klubot - mondtam én - fene vékony vonal választja el a tűréshatártól.

- Akár az angolna szemöldöke - helyeselt az ifjú Bingo. - Szerintem az az öregfiú ott az ablaknál már három napja nem él, de nem merek szólni senkinek.

- Ebédeltél már itt?

- Nem. Miért?

- Pincérek helyett még mindig pincérnők vannak.

- Nagy ég! Azt hittem, az a fegyverszünettel kiment a divatból - Bingo elmélázott, szórakozottan megigazította a nyakkendőjét. - Öööö... csinosak?

- Nem.

Csalódottnak látszott, de hamar túljutott a krízisen.

- Viszont úgy hallottam, hogy a konyhájuknál nincs jobb egész Londonban.

- Azt mondják. Kipróbáljuk?

- Miért is ne? Van egy olyan érzésem - szólt Bingo, a próféta -, hogy ebéd után (vagy előtt) a pincérnő megkérdezi majd: „Számolhatom egybe, uram?" Határozott igennel felelj. Nincs egy vasam se.

- Még nem bocsátott meg a nagybátyád?

- Nem, hogy látogatná meg az ördög!

Szóval még mindig áll a bál! Nagyon megsajnáltam a szerencsétlen flótást. Eltökéltem, hogy kárpótlásul aznap különösen jól tartom, ennek szellemében megfeszített figyelemmel tapogattam le az étlapot.

- Mit szólnál mondjuk ehhez, Bingo? - kérdeztem némi idő múltán. - Alapnak néhány bíbictojás, aztán egy csésze leves, egy kis hideg lazac, némi hideg curry, egrestorta sok tejszínnel, befejezésül pedig egy falat sajt.

A fickó kedvenc ételeit válogattam ki: nem kimondottan arra számítottam, hogy felordít majd az örömtől, de azt hittem, valamit azért válaszol. Csak ahogy felpillantottam, akkor láttam, hogy másra figyel. Olyan tekintettel bámulta a pincérnőt, mint egy kutya, aminek abban a pillanatban jutott eszébe, hova ásta el a csontját.

Nyúlánk lány volt, barna, kifejező szemmel. Csinos meg minden. És a keze is szép. Nem hiszem, hogy láttam volna korábban, mindenesetre nagyon jót tett a színvonalnak.

- Benne vagy, kispajtás? - tudakoltam; szerettem volna minél előbb letudni a rendelést, hogy rátérhessünk a komoly kés-villa munkára.

- Ha? - kérdezte az ifjú Bingo szórakozottan.

Még egyszer elszavaltam a programot.

- Persze, hogyne, príma! - mondta Bingo. - Bármit, bármit.

A lány elporzott, a kisöreg szemei úgy kidülledtek a fejéből, mint egy pár kandeláber. Aztán odafordult hozzám.

- De hát te azt mondtad, hogy nem csinosak, Bertie! - tiltakozott.

- Ó, édes istenkém! - sopánkodtam. - Csak nem vagy már megint szerelmes? Most láttad életedben először.

- Van az úgy, Bertie - monda a kis Bingo -, hogy egy villanás is elég... mikor észreveszel valakit a tömegben... a

pillantásotok összefonódik, és mintha halk, hívogató suttogást hallanál...

Itt a tökfej felfüggesztette a további áradozást, hogy lendületesen lecsapjon a bíbictojásra.

- Jeeves - mondtam este, mikor hazaértem. - Álljon készenlétben.

- Uram?

- Izzítsa fel az öreg agyvelőt. Teljes riadókészültség. Éberség. Bármelyik percben itt lehet Mr Little, részvétet és segítséget remél majd.

- Mr Little bajban van, uram?

- Így is lehet mondani. Szerelmes. Ez lehet az ötvenharmadik eset. Jeeves, úgy kérdezem magát, mint férfi a férfit: látott már ilyen mukit?

- Mr Little kétségkívül melegszívű, uram.

- Melegszívű! Szerintem azbesztből kell hogy varrassa a trikóját. Szóval álljon készen.

- Igenis, uram.

És szavamra, tíz napba se telt, már ott is volt a vén szamár, siránkozva rimánkodott az önkénteseknek, hogy tegyenek egy lépést előre.

- Bertie - mondta -, most megmutathatod, hogy igaz barát vagy.

- Folytasd, vén vízköpő - feleltem. - Csupa fül vagyunk.

- Pár napja meghívtál ebédelni. A Senior Liberalban. A felszolgáló...

- Emlékszem. Magas, karcsú nőszemély.

Összerázkódott.

- Kikérem magamnak, hogy ilyen hangon beszélj arról a csodálatos lányról. Egy angyal.

- Rendben. Folytasd.
- Imádom!
- Rendicsek! Tovább.
- Az ég szerelmére, ne sürgess már állandóan. Hadd mondjam el a magam módján. Szóval imádom őt, Bertie, öreg fiú, következésképpen megkérlek, ugorj el a nagybátyámhoz. Kapiskálod már, igaz? Úgy is van: diplomáciai küldetés. Állati gyorsan vissza kell kapnom a zsoldomat. Tudod, egészen ifjú korában láttam utoljára, azóta már biztos rengeteget nőtt. Lehet, hogy Mortimer bácsi nem így gondolja, de te majd meggyőzöd. Ez neked gyerekjáték lesz.

Egyáltalán nem voltam elragadtatva a tervtől.

- De hát figyelj - mondtam -, nem kéne várnunk egy kicsit?
- Várni? Az meg mire volna jó?
- Hát, te is tudod, mi szokott történni, mikor szerelmes vagy. Valahogy mindig homok megy a fogaskerekek közé, és faképnél hagynak. Sokkal ésszerűbb lenne akkor letámadni a bácsikádat, ha már biztos a dolog.
- Hát ez az. Ma délelőtt igent mondott: hamarosan eljegyezzük egymást.
- Te jó isten! Expressz ajánlva, mi? Még két hete sem ismered.
- Ebben az életben nem - szólt az ifjú -, de Ő úgy érzi, hogy valamelyik korábbi inkarnációnk során már biztosan találkoztunk. Szerinte én voltam a király Babilóniában, mikor ő keresztény rabszolgaként sínylődött ott. Én speciel nem emlékszem rá, de lehet benne valami.
- Nagy ég! Ilyeneket szoktak mondani a pincérlányok?
- Honnan tudjam én azt, hogy miket szoktak mondani a pincérlányok?!

- Hát, mostanra már tudhatnád. Mikor először ugrattál bele ebbe az ügybe, a nagybátyádnak azért kellett volna bedobnia magát, hogy elvehesd azt a Mabel nevű csajt, aki egy teázóban dolgozott a Piccadillyn.

Bingo hevesen összerezzent, a szemében eszelős csillogás jelent meg. Aztán váratlanul meghúzta a kezét a levegőben, és iszonyatosat csapott vékony nyári nadrágomra, hogy olyat ugrottam, mint egy tüzes, fiatal kos.

- Hé!

- Bocsánat, de izgatott vagyok. Elragadtattam magam. Nagy ötletet adtál, Bertie - biztosított Bingo. Megvárta, amíg befejezem az öreg végtag masszírozását, aztán folytatta. - Emlékszel még arra a hihetetlenül penge tervre, amit én dolgoztam ki? Tudod, mikor azt mondtad a bácsikámnak, hogy te vagy Hogyishívják, a nő, aki azokat a könyveket írta.

- Nem valószínű, hogy valaha is el tudom majd felejteni. Az a hihetetlen rémség szinte beleégett az agyamba.

- Nem is tudom, miért nem jutott eddig eszembe. Világos, hogy megint ezen a fronton kell támadnunk - jelentette ki Bingo. - Leporoljuk Rosie M. Bankst.

- Ez nem fog menni, öregem. Sajnálom, de szóba se jöhet. Még egyszer nem bírnám végigcsinálni.

- Az én kedvemért se?

- Egy egész tucat hozzád hasonló kedvéért se.

- Sose hittem volna - mondta Bingo szomorkásan -, hogy egy nap ezeket a szavakat fogom majd hallani Bertie Woostertől.

- Most akkor hallhattad - feleltem. - Jegyezd le, és ragaszd a fürdőszobatükörre.

- Bertie, de hát együtt jártunk iskolába.

- Én nem tehetek róla.
- Már tizenöt éve haverok vagyunk.
- Tudom. Ha elég sokáig élek, talán kiheverem.
- De Bertie, drága öregem - mondta Bingo; közelebb húzta a székét és gyúrni kezdte a lapockámat -, hát figyelj rám! Hát használd az eszed!

És persze a fene, aki megeszi, tíz perc alatt beadtam a derekam a sima dumájú nyavalyásnak. Hiába, mindig így megy. Bárki bármire rá tud beszélni. Ha trappista szerzetesnek állnék, akkor süketnéma jelbeszéddel ugratnának bele valami bődületes ökörségbe.

- Jól van, mit akarsz, mit csináljak? - kérdeztem, rádöbbenve, hogy reménytelen a küzdelem.
- Azzal kezded, hogy elküldöd az öregfiúnak a legújabb kis munkád, hízelgő ajánló sorokkal. Ettől persze úgy fogja magát érezni, mintha hájjal kenegetnék. Aztán megjelensz nála, és beadod neki a keserű pirulát.
- De mi a legújabb kis munkám?
- *Asszony, ki dacolsz a világgal* a címe - mondta az ifjú Bingo. - Minden szökőkútból ez folyik. A kirakatok és az utcai árusok standjai tele vannak vele. A borítón lévő kép alapján bátran állíthatom: bárki büszkén vallaná saját művének. Természetesen a bácsikám meg akarja majd veled beszélni a regényt.
- Á! - mondtam felvidulva. - Ez persze tönkrevágja a tervet, igaz? Nem tudom, miről szól.
- El kell majd olvasnod. Ez magától értetődik.
- El kell majd olvasnom...! Na nem, ezt azért...
- De Bertie! Együtt jártunk iskolába!
- Ó, rendben van! Rendben!

- Tudtam, hogy számíthatok rád. Arany szíved van. Jeeves - mondta az ifjú Bingo, mikor a hű szolga beözönölt -, Mr Woosternek arany szíve van.

- Igenis, uram - felelte Jeeves.

A lóversenyhírekkel folytatott heti küzdelemtől eltekintve nem vagyok igazán oda az olvasásért, és a szenvedéseim, miközben átrágtam magam az Asszonyon (átok rá!), ki dacol a világgal, elég rémesek voltak. Éppen időben fejeztem be: alig jutottam el addig a részig, ahol ajkuk hosszú, gyengéd csókban forr össze, ezenközben ráborul a földre az áldott éjszaka fekete bársonytakarója és a világ csupa csend, eltekintve az aranyeső leveleivel játszadozó szellő lágyan susogó neszétől, mikor egy boy rövid levelet hozott az éltes Bittleshamtől, amelyben őlordsága felkért, csordogáljak el hozzá ebédre.

Az öregfiú majdnem elolvadt, ahogy meglátott. A könyv ott feküdt előtte az asztalon, és mikor éppen nem mindenféle kocsonyázott hússal foglalkozott, buzgón forgatta a lapokat.

- Mr Wooster - mondta, lenyelve egy nagy darab pisztrángot -, engedje meg, hogy gratuláljak, és hogy megköszönjem önnek. Újra meg újra felülmúlja önmagát. Olvastam *A mindenki a szerelemért* című munkáját. Ismerem a *Csak egy gyári munkáslányt.* Kívülről tudom a *Szirti mirtuszt.* De ez a könyv... a legbátrabb és a legjobb, amit eddig írt. Szívbemarkoló.

- Igen?

- De még mennyire! Háromszor olvastam végig, mióta volt olyan kedves elküldeni nekem a kötetet - hadd köszönjem meg külön a szívélyes ajánlást - és bátran állíthatom, hogy nemesebb, kedvesebb és mélyebb lény lettem tőle. Úgy érzem, csordultig eltölt az embertársaim iránti jóakarat.

- Csak nem?
- De bizony, csordultig.
- És minden embertársa iránt így érez?
- Igen, szeretném a keblemre ölelni az egész emberiséget.
- Még a pöttöm Bingót is? - kérdeztem, jóllehet tudtam, ezzel piszok magasra teszem a lécet.
- Richard unokaöcsémet? - rájött, hogy ezt kicsit elkapkodta, de férfiasan kitartott és nem vonta vissza. - Igen, még Richardot is. Vagyis... hogy úgy mondjam... talán... igen, még Richárdot is.
- Az jó, mert éppen róla akartam beszélni. Eléggé le van égve, tudja.
- Anyagi gondokkal küzd?
- Egy buznyákja sincs. Pedig tudna mit kezdeni egy kis tőkével, negyedévenként fizetve, feltéve, hogy önnek van kedve lepengetni.

Eltűnődött, mielőtt válaszolt volna, és elvermelt egy vaskos szelet hideg gyöngytyúkot. Ahogy a könyvvel játszadozott, az kiesett a kezéből, és kinyílott a kétszáztizenötödik oldalon. Nem emlékeztem, mi volt azon a lapon, de nagyon frappáns lehetett, mert az öregúr arckifejezése megváltozott, és párás szemekkel nézett fel, mintha egy picurkát túl sok mustárt tett volna az utolsó falat sonkára.

- Rendben van, Mr Wooster - mondta. - Még mindig az ön remekművének a hatása alatt vagyok, és nem tudom megkeményíteni a szívem. Újra folyósítani fogom Richard apanázsát.
- Masszív fickó! - kiáltottam. Aztán eszembe jutott, hogy ha valaki száztíz kilót nyom, akkor ez a kifejezés személyeskedőnek tűnhet. - Úgy értem, jó arc! -

helyesbítettem. - Nagyon fog neki örülni. Tudja, házasodni készül.

- Nem tudtam. És egyáltalán nem vagyok benne bizonyos, hogy helyeslem. Ki a hölgy?

- Hát, ami azt illeti, egy pincérnő.

Ugrott egyet ültében.

- Csak nem, Mr Wooster? Ez bámulatos! Egészen jókedvre derít. Nem hittem volna, hogy ez a fiú ilyen állhatatos. Micsoda karakter, és én még csak nem is gyanítottam! Hiszen emlékszem, hogy mikor másfél évvel ezelőtt először volt önhöz szerencsém, Richard ugyanezt a pincérnőt kívánta feleségül venni.

Bármennyire is örült a bácsi, hogy hosszas keresgélés után felfedezett egy pozitív vonást unokaöccse jellemében, le kellett rombolnom ezt az illúziót.

- Hát, nem abszolúte ugyanezt. Sőt, ami azt illeti, egy teljesen másikat. Azért mégiscsak egy pincérnőt.

Az atyai szeretet fénye kialudt az öreg fiú szemében.

- Hm! - mondta kissé kétkedően. - Pedig már azt hittem, hogy Richard az úgynevezett modern fiatalemberek körében oly ritka kitartásról tett tanúbizonyságot. Én... nos, még meg kell gondolnom.

Ennyiben maradtunk, eljöttem, és ismertettem Bingóval a dolgok állását.

- A zsold oké - tudattam -, a bácsi áldása kissé bizonytalan.

- Hát nem akarja, hogy megcsendüljenek az esküvői harangok?

- Abban egyeztünk meg, hogy még meggondolja. Ha buki lennék, száz a nyolchoz vennék fel rád tételeket.

- Biztos nem jól dolgoztad meg. Tudhattam volna, hogy elszúrod - mondta a kis Bingo, ami, tekintetbe véve, mi mindenen mentem keresztül a kedvéért, úgy hatott rám, mint a kígyómarás arra a bizonyos úrra, aki járatlan lévén a biológiában, a felöltője alatt melengette a jószágot.

- Ez kínos - mondta a pöttöm Bingo. - Pokolian kínos. Pillanatnyilag nem mondhatok részleteket, de... szóval kínos.

Szórakozottan megkínálta magát egy marékkal a cigarettámból, és lelépett.

Három napig nem is láttam. Harmadnap kora délután behussant: a gomblyukában virágot viselt, és olyan arcot vágott, mintha a közelmúltban fültövön vágták volna egy homokkal kitömött angolnabőrrel.

- Halló, Bertie!

- Szevasz, öreg cukorrépa. Merre jártál ilyen sokáig?

- Ó, erre is, arra is. Klassz időnk van, Bertie.

- Nem rossz.

- Látom, megint estek a kamatlábak.

- Ne mondd, tényleg?

- Kellemetlen hírek Alsó-Sziléziából, igaz?

- Ó, a fenébe!

Elszöszmötölt ezzel-azzal a szobában, időnként motyogott magában egy kicsit. Lehet, hogy megbuggyant a fiú?

- Ó, figyelj csak, Bertie! - szólalt meg hirtelen, és leejtette a kandallópárkányról felvett vázát, amivel idáig játszadozott. - Tudom már, mit akartam mondani. Megnősültem.

Minden O.K.

Rámeredtem. Virág a gomblyukban... elvarázsolt, kába tekintet... Minden szimptóma stimmel és mégis... ez nem lehet igaz. A kis Bingónak már olyan sok szerelmi ügyét láttam vidoran fickándozva elkezdődni és valahol a célegyenes felénél kifulladni - egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy végül mégiscsak befutott.

- Megnősültél!

- Ma délelőtt egy holborni anyakönyvvezetőnél. Egyenesen az esküvői reggeliről jövök.

Kiegyenesedtem a széken. Éberen, mint Sherlock Holmes. Alaposan ki akartam tárgyalni ezt az ügyet.

- Tisztázzuk a dolgot - mondtam. - Tényleg megnősültél?

- Igen.

- Ugyanazt a lányt vetted el, akibe tegnapelőtt voltál szerelmes?

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte a pöttöm méltóságteljesen.

- Hát, te is tudod, milyen vagy. Meséld el Bertie bácsinak, miért kellett így kapkodni?

- Az ördögbe, mi lenne, ha nem beszélnél így? Azért vettem el, mert szeretem, a fenébe is. A legcsodálatosabb kislány - monda az ifjú Bingo - az egész földkerekségen.

- Ezt én elhiszem neked, de belegondoltál, mit fog szólni a nagybátyád? Amikor utoljára láttam, egyáltalán nem volt konfettiszóró hangulatban.

- Bertie - szólt Bingo -, őszinte leszek hozzád. A kislány válaszút elé állított. Bevallottam neki, hogy a bácsikámnak kételyei vannak, erre ő azt mondta, hogy ha nem szeretem őt

eléggé ahhoz, hogy a nagybátyám haragjával dacolva azonnal elvegyem feleségül, akkor az lesz a legjobb, ha elválnak útjaink. Mit volt mit tenni? Vettem egy virágot a gomblyukamba, és belevágtam.

- És most mit akarsz csinálni?

- Ó, már mindent kiterveltem! Miután te elmentél a bácsihoz és tapintatosan közölted vele a hírt...

- Tesséééek?!

- Miután te...

- Ezt ugye nem úgy érted, hogy már megint engem akarsz belerángatni?!

Nagy, kerek szemekkel meredt rám; Lilian Gish szokott így nézni, mikor felocsúdik az ájulásból.

- Ezt Bertie Wooster mondja? - kérdezte fájdalmas hangon.

- Abszolúte!

- Bertie, édes öregem - kezdte Bingo, szeretettel megpaskolva itt-ott. - Hát gondold meg! Már iskolába is együtt...

- Ó, rendben van!

- Remek fickó vagy! Tudtam, hogy számíthatok rád. A kislány odalent várakozik az előcsarnokban. Begyújtjuk, és már nyargalunk is a Pounceby Gardenshez.

Az arát még csak a pincérnő-szerelésében láttam, és majdnem biztos voltam benne, hogy az esküvője napjára valami állati látványos kárpittal vonta be magát. Az egész sötét ügyben akkor véltem felfedezni az első reménysugarat, mikor megláttam, hogy a várt csupa bársony kreáció, dús illat és virágos kalap helyett fene jó ízléssel öltözött fel. Diszkréten. Finoman. Semmi harsány. Ami a külsejét illeti, akár a Berkeley Square-ről is jöhetett volna.

- Drágám, ez itt régi haverom, Bertie Wooster - mondta neki Bingo. - Együtt jártunk iskolába, igaz, Bertie?

- Az nem kifejezés! - mondtam. - How do you do? Azt hiszem, mi már... öööö... találkoztunk valamelyik nap ebédnél.

- Ó, persze, emlékszem! How do you do?

- A bácsikám a kezéből eszik - magyarázta Bingo -, úgyhogy velünk jön, hogy bemelegítse az éltes rokont. Halló, taxi!

Odafelé nem sokat beszéltünk, elég feszült volt a hangulat. Örültem, mikor a kocsi végre megállt Bittlesham wigwamjánál. Bingót és nejét a hallban hagytam, a komornyik elporzott, hogy előássa a nagyfőnököt, én meg felmentem a lépcsőn a szalonba.

Midőn várakozás közben ide-oda mászkáltam a szobában, az egyik asztalon megpillantottam nagyszabású munkámat, az Asszonyt (ki, mint tudjuk, dacol a világgal). A kétszáztizenötödik oldalon volt nyitva: egy ceruzával vastagon megjelölt részen akadt meg a szemem. Ahogy elolvastam, rögtön láttam, hogy segítségemre lesz ügyemben. Mintha nekem írtam volna.

Így szólt:

„- Ugyan mi állhat - Millicent lelkének tükre szikrát hányt, ahogy bátran szembenézett a zord öreggel -, mi állhat a tiszta, mindent felemésztő szerelem útjába? Sem hercegségek, sem hatalom, lordom, sem a gyámok és szülők erőtlen tilalmai. Szeretem a fiát, lord Mindermere, és semmi sem választhat el bennünket. Szerelmünk az idők kezdete óta elrendeltetett. Hát ki ön, hogy szembeszálljon a végzet akaratával?

Az earl éles pillantást vetett rá bozontos szemöldöke mögül.

- Pfhm! - mondta."

Mielőtt átismételhettem volna, mi volt Millicent riposztja erre a megjegyzésre, nyílt az ajtó, és begördült az öreg Bittlesham. Odáig volt tőlem, mint rendesen.

- Kedves Mr Wooster, micsoda örömteli meglepetés! Kérem, foglaljon helyet. Mit tehetek önért?

- Hát, a helyzet az, hogy megint nagyköveti minőségemben jöttem. A kis Bingót képviselem.

Szívélyessége parányit megroggyant, de nem hajított ki; nincs más hátra, mint előre, gondoltam, és tovább nyomultam.

- Mindig azt mondom - szóltam -, hogy marha nehéz bárkinek is szembeszállni azzal, amit tiszta, mindent elemésztő szenvedélynek szoktam hívni. Hogy is mondjam, szóval meg lehet azt csinálni? Ide a rozsdás bökőt, hogy nem.

A szemeim talán nem hánytak szikrát, ahogy a zord öreg szemébe néztem, de hogy az illúzió meglegyen, egyszer-kétszer felcsúsztattam az öreg szemöldököt a homlokom közepére. Őlordsága kissé nagyobbra fújta magát, és kétkedőnek látszott.

- Ezt a kérdést legutóbbi találkozásunkkor már megvitattuk, Mr Wooster. Azon alkalommal...

- Na ja. De azóta újabb fejlemények adódtak. Ma reggel - mondtam, rátérve a tárgyra - a kis Bingo fogta magát, és leugrott a rakpartról. Tátott szájjal ugrott talpra.

- Jóságos ég! Miért? Melyik rakpartról?

Láttam, hogy nem jól fogta az adást.

- Átvitt értelemben gondoltam - magyaráztam -, ha ugyan erre a szóra van itt szükség. Úgy értem, megnősült.

- Megnősült!

- Abszolúte házas. Mint egy ingatlanspekuláns. De nem zabos miatta, ugye? Tudja, hogy van ez. Milánó ventus, két szerető szív, meg az összes ilyen spenót.

Eléggé megviselten lihegett.

- Bevallom, nagyon felzaklatott a hír. Úgy kell tekintenem, hogy kijátszottak. Mindez határozott kívánságom ellenére történt.

- Na igen, de ki ön, hogy szembeszálljon a végzet akaratával? - érdeklődtem, szemem sarkából egy pillantást vetve a súgópéldányra.

- Eh?

- Szerelmük elrendeltetett, hát világos. Tudja, az idők kezdete óta. Naná.

Be kell hogy valljam, ha akkor azt mondja: „Pfhm!", már kész is a rövidzárlat. De szerencsére nem jutott eszébe. Csönd támadt, mintha elgondolkodott volna. Pillantása a könyvre tévedt és összerezzent.

- Szavamra, Mr Wooster, ön végig idézett!

- Többé-kevésbé.

- Éreztem, hogy ismerősek a szavai. - Egész viselkedése megváltozott, gurgulázva felkuncogott. - Te jó ég, ön aztán ismeri a gyöngémet!

Felvette a könyvet és hosszú időre beletemetkezett, kezdtem azt hinni, hogy megfeledkezett rólam. Egy idő után mégiscsak letette, aztán megtörölgette a szemét.

- Hát jó! - mondta.

Izgatottan megzsurmoltam a lábammal a szőnyeget, és reméltem a legjobbakat.

- Hát jó! - mondta megint. - Nem szabad lord Mindermere hibájába esnem, igaz, Mr Wooster? Árulja el, élő modellről mintázta ezt a gőgös öregembert?

- Á, nem. Csak úgy odakentem, tudja?

- Zseniális! - mormolta az öreg Bittlesham. - Zseniális! Nos, Mr Wooster, meggyőzött. Ahogy ön mondta, hát ki vagyok én, hogy szembeszálljak a végzet akaratával? Még ma este megírom Richardnak, hogy beleegyezem a házasságba.

- Miért nem zúdítja rá a jó hírt személyesen? - kérdeztem. - Odalenn várakozik az egész házaspár. Leugrom és felküldöm őket. Viszlát, és még egyszer kösz szépen. Bingo baromira fel lesz dobva.

Bingo és -né úgy ültek a hallban, mint egy fogorvosi váróban.

- Na? - kérdezte Bingo mohón.

- Már csak a kézfogás van hátra - válaszoltam, hátbaveregetve az öreg bucifejet. - Nyargaljatok fel, és haverkodjatok össze. Toodle-oo, öreg cimborák. Ha szükségetek lenne rám, tudjátok, hol lakom. Szívből gratulálok, meg az összes ilyen marhaság.

Azzal leléptem, mivel nem akartam, hogy túlságosan hálálkodjanak.

Semmi se biztos ezen a világon. Mikor visszaértem a lakásba, feldobtam a lábam a kandallópárkányra, hozzáláttam a Jeeves által odakészített tea felszívásához, és mindeközben az a megnyugtató érzés töltött el, hogy amióta az eszemet tudom, ennyire még soha nem szolgáltam rá az éjszakai nyugodalomra. Mint tudjuk, az élet olyan, mint a lóverseny: a favorittal mindig történik valami a célegyenesben, most az egyszer azonban abszolúte nem láttam okot a riadalomra.

Nem akarok dicsekedni, de a kis Bingót prímán előkészített terepen hagytam Pounceby Gardensben. Csak fel kellett mennie az asszonnyal, és begyűjteni az áldást. Erről olyan mélyen meg voltam győződve, hogy mikor fél órával később Bingo begaloppozott a nappalimba, azt hittem, csak azért jött, hogy köszönetet mondjon, és értésemre adja, milyen remek srác vagyok. Úgyhogy pusztán jóakaratúan elmosolyodtam, midőn az öreg véglény belépett, és meg akartam kínálni cigarettával. Csak ekkor tűnt fel, hogy valami nyomasztja. Továbbmegyek, direkt úgy nézett ki, mintha valami kemény és masszív találkozott volna a gyomorszájával.

- Drága egykomám - mondtam -, hát mi van?

Bingo körbenyargalta a szobát.

- Nyugodt leszek! - fogadkozott, felborítva egy alkalmatlankodó asztalt. - Nyugodt, a jó életbe! - üvöltötte, és feldöntött egy széket.

- Csak nincs valami gond?

Bingo mindig nagyon jó volt tompa kacajban, de most felülmúlta önmagát.

- Épp csak vége a világnak, ennyi az egész. Van fogalmad róla, milyen bajt csináltál azzal az iszonyatos könyvvel? Annyira erősködtél, hogy küldjük el, hogy végül belementem. Hülyeség volt.

Én nem pontosan így fogalmaztam volna, de láttam, hogy a szegény jószág valamiért nagyon ideges, úgyhogy nem kértem helyreigazítást.

- Az asszony, aki dacol? - kérdeztem. - Marha jól jött. Idéztem belőle egy-két hatásos részletet, és végül pont ezzel sikerült meggyőznöm a bácsikád.

- Nekünk viszont egy cseppet sem jött jól. Elcsevegtünk erről-arról, és minden nagyon klasszul ment, mikor a nejem kiszúrta, hogy ott fekszik az egyik asztalon.

„- Ó, ön olvasta ezt a regényt, Lord Bittlesham?"

„- Már háromszor!"

„- Milyen boldog vagyok!"

"- Miért, szintén Rosie M. Banks-rajongó?" - kérdezte az öreg fiú ragyogva.

„- Nem, én vagyok Rosie M. Banks!" - válaszolta a kislány.

- Ó, nénikém! Csak nem?!

- De.

- De hát ez hogy lehet? Mit akarok mondani, a fenébe is, hát ott görnyedt a Senior Liberal Klubban a kajával púpozott tálak alatt!

Bingo rosszkedvében lábával illette a kanapét.

- Azért állt be, hogy anyagot gyűjtsön a következő regényéhez, a *Mervyn Keene, klubférfiúhoz.*

- Mondhatta volna neked.

- Úgy meghatotta, hogy ügyet sem vetek szerény társadalmi állására és önmagáért szeretem, hogy titokban tartotta. Tudod, olyan volt ez, mint az „Egyszer egy királyfi, mit gondolt magába'" negatívja. Később persze elárulta volna.

- És aztán mi történt?

- Marha kínos volt, az öreg fiú majdnem agyvérzést kapott. Szélhámosnak nevezte a kislányt. A hangerő emelkedett, a szenvedélyek felforrtak, végül kis feleségem elhúzott a kiadójához bizonyítékért, hogy írásbeli elégtételt kérhessen a bácsitól. Nem tudom, mi lesz ebből. A nagybátyám biztosan felkapja a vizet, ha rájön, hogy bolondot csináltunk belőle, de ez még hagyján. Az igazi baj abból lenne, ha a kislány fülébe

jutna, hogy a Rosie M. Banks-trükköt eredetileg azért dobtuk be, mert valaki mást akartam elvenni feleségül. Tudod, akkor lángolt fel benne az isteni szenvedély, mikor megtudta, hogy előtte még nem voltam szerelmes senkibe.

- Ezt mondtad neki?!
- Ezt.
- Nagy isten!
- Hát nem is voltam. Tulajdonképpen... nem, tényleg nem. Ég és föld a különbség a... Na de ez momentán nem érdekes. Most arról van szó, hogy mihez kezdjek.
- Nem tudom.
- Kösz - mondta az ifjú Bingo. - Sokat segítettél.

Ha létezik olyan időszak egy srác életében, mikor abszolúte zavartalanul szeretne elmélkedni az élet titkain, hát ez röviddel azután van, hogy betáplálta a szalonnás tojást az öreg szerkezetbe: másnap reggel mégis pontosan ekkor csörrent meg a telefon.

- Bertie! - szólt Bingo.
- Halló?
- Az események felpörögtek.
- Mi történt?
- A nagybátyám belepislantott a kislány bizonyítékaiba, és elismerte, hogy ő tévedett, aztán felhívott. Alig tudott beszélni, annyira morci volt, de a lényeget jól ki lehetett venni: azt mondta, hogy te meg én bolondot csináltunk belőle, és az ellátmánynak megint fuccs.
- Nagyon sajnálom.
- Te csak ne töltsd a drága időt azzal, hogy engem sajnálsz - mondta a kis Bingo marconán. - Hamarosan sokkal sürgősebb

dolgod akad. A nagybátyám ma felkeres, hogy személyesen követeljen magyarázatot.

- Nagy isten!

- És a kislány is hamarosan fölkeres, hogy személyesen követeljen magyarázatot.

- Uramatyám!

- Nagy érdeklődéssel várom a fejleményeket - biztosított a kis Bingo.

Jeevesért ordítottam.

- Jeeves!

- Uram?

- Benne vagyok a lecsóban.

- Valóban, uram?

Vázoltam neki a tényálladékot.

- Mit tenne a helyemben?

- Haladéktalanul eleget tennék Mr Pitt-Waley meghívásának. Ha megengedi, hogy felfrissítsem az emlékezetét, uram, az illető gentleman Norfolkba invitálta önt, vadászkirándulásra.

- Tényleg! Zeuszra, Jeeves, magának mindig igaza van. Szedje össze a holmimat. Találkozunk ebéd után az állomáson. Én addig elbújok a klubban.

- Kívánja, hogy önnel tartsak vidékre, uram?

- Szeretne jönni?

- Talán üdvösebb lenne, ha érintkezésben maradnék Mr Little-lel. Nem lehetetlen, hogy rátalálnék a megoldásra, amellyel megbékéltethetnénk a szembenálló feleket.

- Rendicsek! De ha ezt meg tudja csinálni, maga egy zseni!

Nem éreztem magam túl jól Norfolkban. Majdnem egyfolytában esett, de ha éppen jó idő volt, akkor se találtam el semmit (a vadlibák meg se próbáltak előlem elmenekülni, csak gúnyosan gágogtak, a hajtók pedig mindig félreugrottak), olyan állati ideges voltam. A hét végére elegem lett. Tiszta képtelenség, nem? Itt senyvedni vidéken, csak mert az ifjú Bingo nagybátyja és felesége néhány szót akarnak velem váltani. El is határoztam, hogy visszanyargalok, férfias elszántsággal meglapulok a lakásban, és megmondom Jeevesnek, hogy senkinek nem vagyok itthon.

Küldtem a hű inasnak egy táviratot, és útra keltem. Kíváncsi voltam, mi az ábra, úgyhogy az állomásról egyenesen Bingo lakására hajtattam, de hiába csöngettem, elcsavaroghatott valahová. Már éppen menni akartam, mikor lépteket hallottam odabentről, és kinyílt az ajtó. Pályafutásom egyik mélypontja következett: Lord Bittlesham gömbölyded arcával találtam magam szemben.

- Ó, öö, halló! - mondtam.

Aztán csönd támadt.

Bár nem szívesen gondolkoztam ezen, azért volt néhány tippem, mi vár rám, ha egyszer akkora pechem lesz, hogy összefussak az öregfiúval. Úgy képzeltem, hogy szépen elvörösödik majd, és szinte csípőből cefetül leszedi rólam a keresztvizet. Ennélfogva elég zűrösnek találtam, hogy pusztán bágyadtan elmosolyodott. Amolyan fagyott mosoly volt. A szeme egy kicsit kidülledt, és nyelt egyet-kettőt.

- ÖÖÖ...ÖÖ - mondta.

Vártam, hogy majd folytatja, de láthatóan ez volt minden.

- Bingo itthon van? - törtem meg a kellemetlenül hosszúra nyúló pauzát.

Újabb mosolyba rendezte arcvonásait, és megrázta a fejét. Aztán hirtelen akkorát szökkent hátrafelé, mint a favágó, akinek váratlanul a fülébe harsogták: „vigyázz, dől!", és bevágta az ajtót, hogy csak úgy döngött.

Nem értettem a dolgot, de az mindenesetre egyértelmű volt, hogy az interjú, mint olyan, véget ért, úgyhogy gondoltam, akár olajra is léphetek. Megfordultam, és a kis Bingót pillantottam meg, ahogy hármasával szedve a lépcsőket felfelé galoppozik.

- Halló, Bertie! - üdvözölt. - Honnan bújtál elő? Azt hittem, vidéken vagy.

- Éppen most jöttem vissza. Meg akartalak kérdezni, hogy áll a csata.

- Miféle csata?

- Hát az egész kellemetlen ügy, tudod.

- Á, az! - mondta a kis Bingo hanyagul - Már napok óta minden a lehető legnagyobb rendben van. Az egész környéken hallani, ahogy a békegalamb csattogtatja a szárnyait. Jeeves intézkedett. Az az ember egy zseni, Bertie. Legújabb bombaötletének hála, egy pillanat alatt egyenesbe került a dolog.

- De hát ez csúcs!

- Gondoltam, hogy örülni fogsz.

- Gratulálok!

- Kösz.

- És hogy szanálta Jeeves ezt a csúnya helyzetet? Én az istennek se tudtam volna kitalálni semmit.

- Ó, Jeeves átvette az irányítást, és egy másodperc alatt elsimította az egészet! A bácsikám és a kislány országos

haverok lettek. Naphosszat irodalomról meg hasonlókról csevegnek.

Erről eszembe jutott valami.

- A bácsikád itt van nálad - mondtam. - Figyelj csak, Bingo, jól érzi magát mostanában?

- Nem panaszkodhat. Miért?

- Nem viselte meg valami az idegeit? Mikor az imént találkoztunk, egy kicsit furcsán viselkedett.

- Á, szóval találkoztatok?

- Ő nyitott ajtót, mikor csöngettem. Egy ideig szótlanul állt és meregette a szemét, aztán hirtelen a képembe vágta az ajtót. Nem tudtam követni. Ha például lekap a tíz körmömről, azon nem csodálkoztam volna, de a fenébe is, mintha halálra rémült volna tőlem.

Az ifjú Bingo könnyedén felkacagott.

- Ó, semmi gond! - mondta. - Elfelejtettem szólni neked. Meg akartam írni, de valahogy mindig elmaradt. Azt hiszi, hibbant vagy.

- Azt hiszi... MICSODAAA?!

- Na igen. Ez volt Jeeves ötlete. Minden szempontból tökéletes megoldás. Azt javasolta, mondjam meg a bácsikámnak, hogy én tökéletesen jóhiszeműen mutattalak be neki, mint Rosie M. Bankst: tőled hallottam, nem is egyszer, és meg se fordult a fejemben, hogy esetleg nem igaz. Nem tudom, érted-e: az alapgondolat az, hogy hallucinációktól szenvedsz, és úgy általában totál dilis vagy. Aztán bevetettük Sir Roderick Glossopot, tudod, akinek a fiát Ditteredge Hallban belökted a tóba, hogy imponálj a lányának. Kapóra jött az a kis története, miszerint elment hozzád ebédelni, és a hálószobád csordultig találta macskával és döglött hallal, meg

hogy elcsórtad a kalapját, amikor a taxid elhúzott a kocsija mellett estébé, estébé. Ettől lett szép kerek és abszolút hihető a magyarázat. Az egészből az a tanulság, hogy ha bármilyen sorscsapás fenyeget, csak Jeevesre kell bíznod magad, és nem érhet semmi baj.

Sok mindent elviselek, de van, amit már nem lehet lenyelni.

- Ha valaha láttam fickót, akinek olyan vastag volt a bőr a képén, mint...

A pöttöm Bingo meglepetten nézett rám.

- Csak nem haragszol? - kérdezte.

- Hogy haragszom-e?! Mikor fél London abban a hitben van, hogy komplett félcédulás vagyok? Hogy a franc...

- Bertie - mondta Bingo -, most megsebeztél. Csodálkozom rajtad. Ki gondolta volna, hogy bármi kifogásod lesz az ellen, hogy aprócska szívességet tegyél egy srácnak, aki tizenöt éve barátod...

- Igen, de idehallgass...

- Hát már elfelejtetted - kérdezte a kis Bingo remegő hangon -, hogy együtt jártunk iskolába?

Olyan forrongva nyomultam vissza az öreg lakásba, mint a fene. Egyvalamiben halálbiztos voltam. Eljött a perc, hogy Jeevesnek azt mondjam: indulj el egy úton, én is egy másikon. Az inasok gyöngye, naná, nincs nála jobb egész Londonban, de most még ez sem tántoríthat el. Úgy süvítettem be az ajtón, mint a keleti szél... és ott találtam a cigarettásdobozom a kisasztalon, az illusztrált hetilapokat a nagyasztalon, a papucsom odakészítve a padlóra, szóval minden olyan átkozottul *tökéletes* volt, hogy nem telt bele két másodperc, és csillapodni kezdtem. Tisztára, mint a Sorsdöntő Pillanat azokban a színdarabokban, tudják, mikor a srác, aki éppen a bűn fertőjébe készül merülni, hirtelen meghallja azt az

andalító, régi melódiát, amit még az édesanyja ölében üldögélve tanult. Mit is akarok mondani... totál ellágyultam.

Aztán az ajtón benyomult egy tálca, tele a létfenntartáshoz szükséges hozzávalókkal, a tálca nyomában becsillámlott Jeeves, és már a pacák puszta látványában is volt valami, ami...

De megacéloztam az öreg szívet és hegyibe:

- Éppen most találkoztam Mr Little-lel, Jeeves - mondtam.
- Valóban, uram?
- Mondta, hogy öööö... maga segített neki.
- Megtettem minden tőlem telhetőt, uram. Örömmel mondhatom, hogy a konfliktus láthatólag elsimult. Whiskyt, uram?
- Köszönöm. Öööö... Jeeves!
- Uram?
- Máskor azért...
- Uram...
- Ó, semmi... Óvatosan a szódával, Jeeves.
- Igenis, uram.

Kezdett kifelé áramolni.

- Ó, Jeeves!
- Uram?
- Azt akarom... vagyis... azt hiszem... úgy értem... Ó, semmi!
- Igenis, uram. A cigarettát a könyökénél találja, uram. A vacsorát pontosan háromnegyed nyolckor tálalom, hacsak nem a városban óhajt étkezni.
- Nem. Itthon vacsorázom.
- Igen, uram.
- Jeeves!

- Uram?
- Ó, semmi! - mondtam én.
- Igenis, uram - mondta Jeeves.

Jegyzetek az előfordulás sorrendjében

Homburg (poroszországi üdülőhely neve után) - egyfajta puhakalap
gourmet (fr) - ínyenc
joie de vivre (fr) - életöröm
Mais oui, mais oui, c'est tropfort! (fr) - Hogyne, hogyne, ez már több a soknál!
Ruskin - (John, 1819-1900) brit író, esztéta, a preraffaeliták támogatója
Bohea - abban az időben csúcsminőségű fekete teafajtát jelentett
odds - a befizetett összeg és a nyeremény aránya fogadáskor. Ha pl. az odds 1:3, akkor tíz font kockáztatásával harmincat nyerhetünk.
Toodle-oo! Pip-pip! - tréfás, bizalmas köszönés
Regatta - Oxford és Cambridge egyetemi evezőscsapatainak hagyományos versenye
je-ne-sais-quoi (fr) - a.m.: hogyishívják
favorit - a legesélyesebb
bonhomie - jóakarat
handicap (hendikep) - hátrány: a handicap-verseny során a kevésbé esélyes indulók időelőnyt vagy előnyösebb startpozíciót kapnak, ezáltal a favorit relatív hátrányba kerül.
sötét marad - sötét ló v.
dark horse: ismeretlen, ill. titkos esélyes
long shot - esélytelennek tartott, de éppen ezért győzelem esetén jól fizető induló

outsider - kevésbé esélyes versenyző
épris (fr) - szerelmes
Marie Lloyd - (1870-1922) népszerű brit színésznő, kupléénekes
Harry Lauder - (1870-1950) brit komikus, igazi hírnevet énekesként szerzett
Worcester - a főhős nevének régiesebb változata
Lilian Gish - a némafilmkorszak egyik legismertebb amerikai színésznője
How do you do? - bemutatkozáskor használt udvarias kérdés (a.m.: Hogy van?), ugyanígy szokás felelni is.